

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

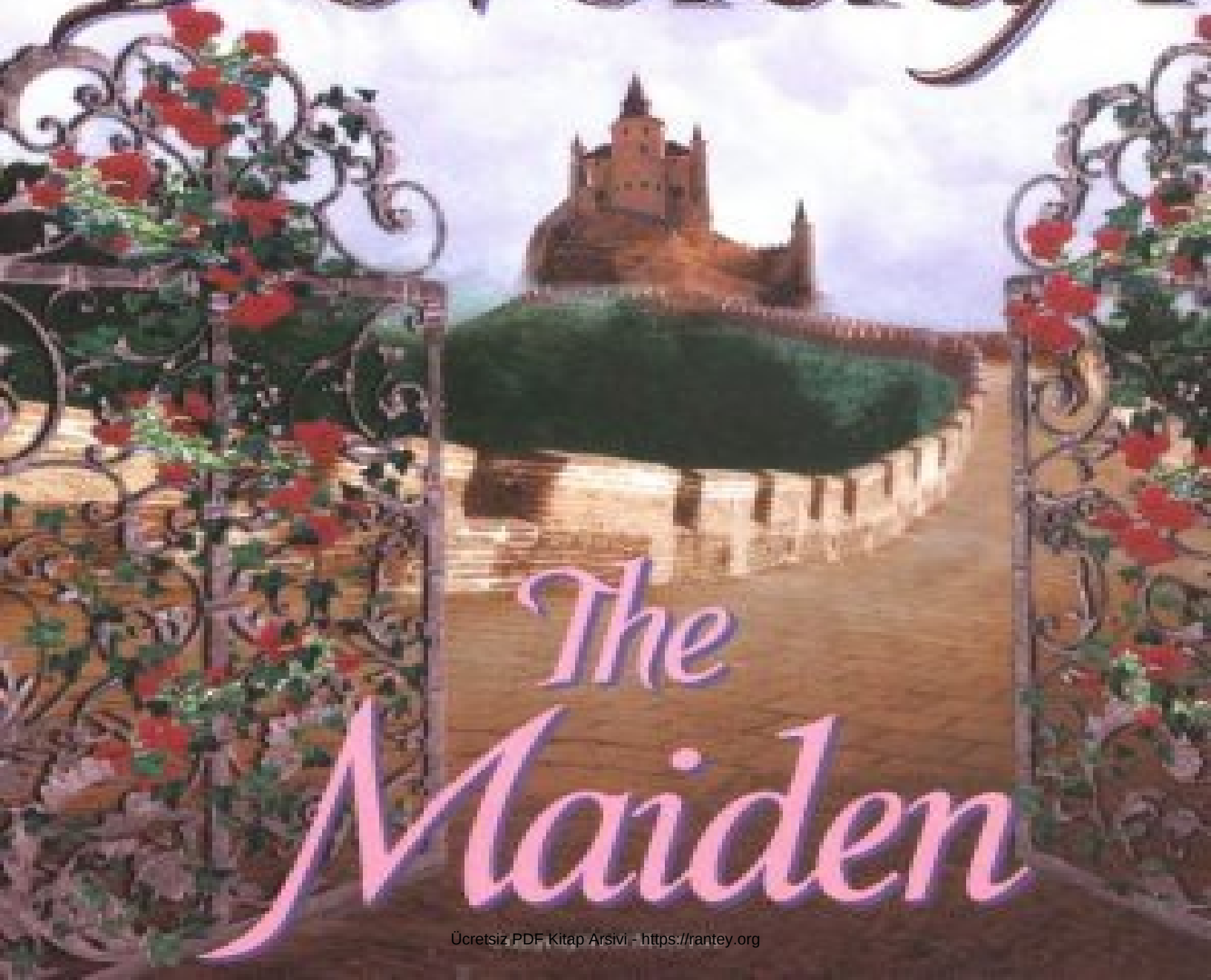
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyright © 2011

New York
Times
bestselling
author of
*The
Mulberry
Tree*

Jude Deveraux

The Maiden

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

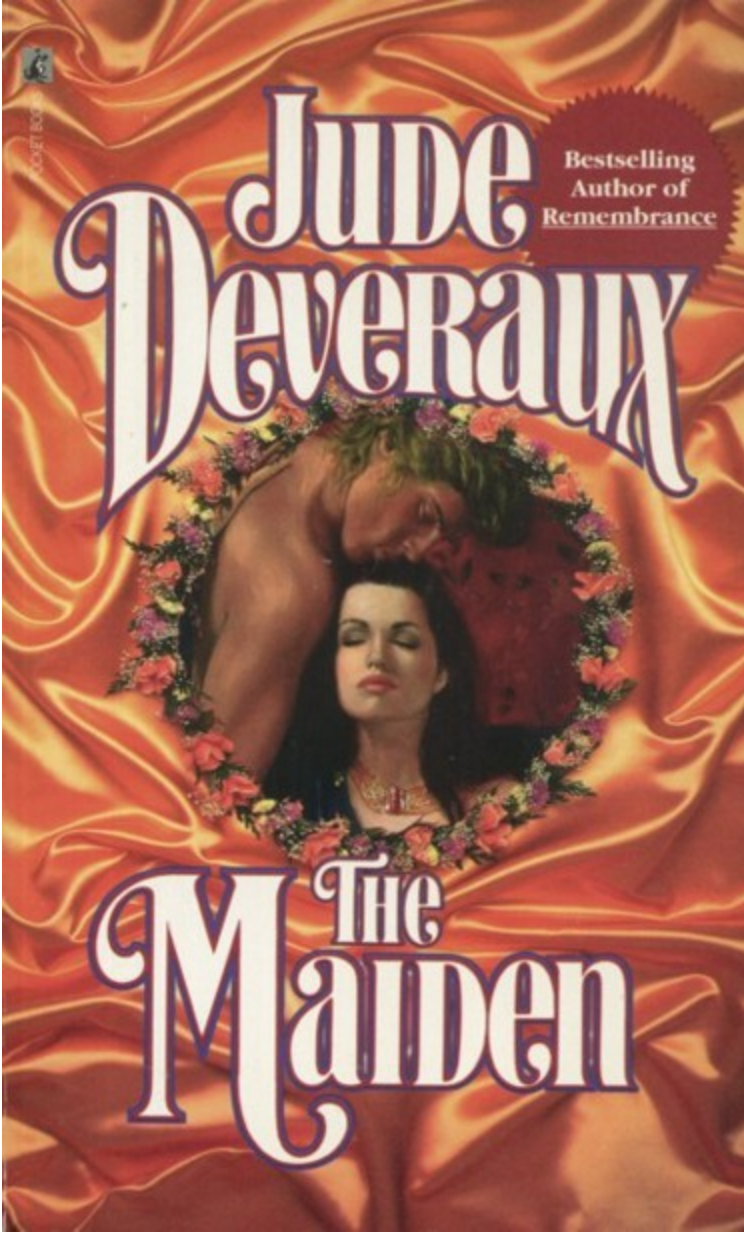
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

v1.0

Mayıs 2007

HE WAS WISE, STRONG, AND BRAVE.
HIS DESTINY WAS TO BE KING.
SHE WAS YOUNG, BEAUTIFUL, A WARRIOR
PRINCESS. HER DESTINY WAS TO LOVE HIM.

The Maiden

But when first they met, it was not as princess and king—it was as man and woman only, consumed by a passion so sudden, so deep that the very world exploded with one kiss. Only later, with his touch still burning on her lips, did Jura discover that the knight of her secret tryst had been none other than the hated Prince Rowan!

Rowan, who had returned from far-away England to usurp her brother's throne... Rowan, who vowed to unite the wild clans under his rule.

Furious, Jura swore her enmity to the golden-haired prince whose glorious visage tormented her days and haunted her nights. But nothing would stop Rowan from ruling over the warring tribes... and nothing would stop him from winning the fierce and lovely Jura as his bride, his Queen, his love...

Jude Deveraux

\$5.99 U.S.
\$7.50 CAN.

The Maiden

Jude Deveraux

Ahırların Karanlığında,

Jura Anında Tanındı

Onu Tutsak Eden Kollar...

Bu oydu, dün nehirde onu öpen yakışıklı yabancıydı... dokunuşu onu özlemle hissiz bırakan adam. Dünden beri kendine bir daha böyle bir tepki vermeyeceğini söylemişti. Ama Jura duygularını yarı yarıya unutmuştu.

Adamın ağzı kızınkinin üzerine kapandığında, kız hissettiği tüm tutkuyla karşılık verdi. Bu adamın kollarında kendini nasıl hissettiğini, vücudunun onun dokunuşuyla nasıl zayıfladığını ve titrediğini hatırlamıyordu.

Başını kaldırdığında, kolları boynundaydı, parmakları saçlarına dolanmıştı ve ondan daha fazlasını istiyordu.

"Jura," diye fısıldadı ve sesi içine işliyor gibiydi. "Artık birlikte olacağız," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

Ağzını onunkine karşı açtı, arıya açılan bir çiçek gibi, polenlerinin alınmasını istiyordu. "Evet," dedi, gözleri kapalı, başı geride. "Birlikte. Şimdi."

Birden onu serbest bıraktı. "Git," dedi hırıltılı bir sesle. "Birlikte olacağız. Bunu ayarladım. Ama şimdi git yoksa artık bir bakire değilsin."

Güçsüzce kapıya doğru tökezledi.

"Jura," diye seslendi usulca. "Benim olduğunu unutma..."

İçindekiler

[1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#) [11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#) [16](#) [Sonsöz](#)

Bu kitap tarihi bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylarla ilgili

Tarihsel olmayan figürler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir

Bu tür tarihi olmayan olayların, yerlerin veya figürlerin gerçek , bölgelere veya kişilere benzerliği,

canlı ya da ölü, tamamen tesadüfi.

POCKET BOOKS'un *Özgün* Bir Yayını

POCKET BOOKS, a division of Simon & Schuster Inc. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY

10020

Kopya hakkı © 1988 Dev eraux Inc.

tarafından alınmıştır. Cover art copy

right© 1988 Al Pisano

Bordür sanatı kopya hakkı © 1988 Marlene Moore

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Her neyse.

ISBN: 0-671-74379-1

İlk Pocket Books baskısı Ekim 1988 A.B.D.'de

basılmıştır.

Birinci Bölüm

^ "

1299

İngiltere

William de Bohun, şatonun taş duvarlarının gölgesinde gizlenmiş bir şekilde durdu ve pencere kenarında oturan yeğenine baktı; Rowan'ın altın rengi saçları güneş ışığıyla yıkanıyor, yakışıklı yüzü önündeki el yazmasını incelerken konsantrasyon içinde kaşlarını çatıyordu. William

Bu genç adamın yıllar içinde onun ne kadar önemli hale geldiğini düşünmek hoşuna gidiyordu. Rowan, keşke doğurabilseydim dediği oğluydu.

William uzun boylu, geniş omuzlu, ince kalçalı, yakışıklı genç adama bakarken, o karanlık, çirkin Thal'ın Rowan gibi birini nasıl yetiştirmiş bir kez daha merak etti. Thal kendine Lanconia Kralı diyordu ama hayvan postu giyiyor, uzun kirli saçları omuzlarına dökülüyor, bir barbar gibi yiyip içiyor ve konuşuyordu. William ondan iğreniyordu ve sadece Kral Edward'ın isteği üzerine evinde kalmasına izin verdi.

William bu adama malikânesinin konukseverliğini göstermiş ve kâhyasına bu gürültücü, kaba saba adam için eğlenceler planlaması talimatını vermişti, ama William'ın kendisi bu çirkin gençten mümkün olduğunca uzak durmuştu.

Adamım.

Şimdi Rowan'a bakarken, William'ın midesi hatırladığı bir ıstırapla sıkıştı.

William barbar kraldan uzakta kendini meşgul ederken, güzel, nazik, sevgili kız kardeşi Anne, Rowan'a aşık olmuştu.

iğrenç adam. William neler olduğunu anladığında, Anne bu adamdan öylesine etkilenmişti ki, ona sahip olamazsa kendini öldüreceğine yemin ediyordu. Aptal barbar kral

Anne'in intihardan söz ederek ölümsüz ruhunu tehlikeye attığını fark etti.

William'ın söylediği hiçbir şey Anne'i caydıramadı. William, Anne'e

Thal'ın kişiliğinin iticiliği karşısında Anne ona aptalmış gibi baktı. "O bir kadın için itici değil," demişti, gülerek.

O koyu yağlı adamın ellerinin Anne'in ince, sarışın bedeninde olduğunu düşünmek William'ın hafifçe midesini bulandırdı.

Sonunda Kral Edward, William'ın kararını onun yerine vermişti. Dedi ki

Çok fazla Lancon'lu yoktu ama sert bir topluluktu ve eğer kralları zengin bir İngiliz gelin istiyorsa, ona sahip olmalıydı.

Böylece Kral Thal, William'ın güzel kız kardeşi Anne ile evlendi. William ayıldığında tüm bunların hayal ürünü olduğunun ortaya çıkacağını umarak on gün boyunca sarhoş kaldı. Ama sarhoşluk sersemliğinden uyandığında Thal'ı gördü,

Uzun boylu kız kardeşinden bir baş daha uzundu, onun üzerine çullandı, güzelliğini karanlığıyla sardı.

Dokuz ay sonra Rowan doğmuştu. William ilk andan itibaren bu güzel sarışın çocuğa aşırı derecede düşkün olmuştu. Kendi çocuksuz Evlilik onu bir erkek aç bırakmıştı. Thal bebeğe hiç ilgi göstermedi. "Bah! Bir ucu çılgılık atıyor, diğer ucu kokuyor. Çocuklar kadınlara aittir. Erkek olana kadar bekleyeceğim," diye homurdandı Thal o garip aksanlı İngilizcesiyle. Anne'in ne zaman yatağına dönecek kadar iyileşeceği onu daha çok ilgilendiriyordu!

William, Rowan'ı kendi çocuğu gibi benimsemiş, ona oyuncaklar yapmak, onunla oynamak, ilk adımlarını atarken tombul parmaklarını tutmak için saatler harcamıştı. Rowan hızla William'ın yaşama sebebi haline geliyordu. Rowan bir yaşından biraz büyükken kız kardeşi Lora doğdu. O da kardeşi gibi sarışın, güzel bir çocuktı ve esmer babasından hiçbir şey miras almamış gibi görünüyordu.

Lora beş günlükken Anne ölmüştü.

William kederinden kendi sefaletinden başka bir şey görmüyordu. Thal'ın kara kara düşünen boşluğunu görmedi. William'ın tek bildiği, sevgili kız kardeşinin ölümüne Thal'ın sebep olduğuydu. Thal'ın evinden gitmesini emretti.

Thal, adamlarını ve çocuklarını toplayıp bir an önce yola çıkacağını söylemişti.

Sabah Lanconia'ya dönmek için.

William Thal'ın sözlerini anlamamıştı ama gürültüyü duyunca

Aşağıdaki avluda, Thal'ın Rowan'ı ve yeni bebeği ondan almak istediğini anladı. William çılgına döndü. Normalde aklı başında bir adamken, öfke, keder ve korkuyla hareket etti. Kışladan kendi şövalyelerini topladı ve onlar uyurken Thal'a ve kişisel muhafızlarına saldırdı.

William daha önce hiç bu Lanconyalılar gibi savaşan adamlar görmemişti.

Sayınca bire dört üstündüler ama de Thal da dahil olmak üzere üçü kaçmayı başardı.

Kol ve bacaklarındaki birkaç derin kesikten ve sağ yanağındaki bir kesikten kan damlayan Thal, şafağın pembe ışığında kale duvarının üzerinde durup William'a ve meselesine lanet okudu. Thal, William'ı tanıdığını söyledi.

Prens Rowan'ı istiyordu ama onu asla elde edemeyecekti. Rowan

Lanconyalıydı, İngiliz değil ve bir gün Rowan ona dönecekti.

Sonra Thal ve adamları duvarın üzerinden kaçıp ormanın içinde kayboldular.

William'ın kötü şansı o gece başladı. Bir zamanlar altınla dokunmuş olan hayatı kısa sürede kurşuna dönüştü. Karısı bir ay sonra çiçek hastalığından ölmüş, ardından çiçek hastalığı köylülerinin yarısından fazlasını öldürmüştü ve tarlalarda hasat edilmemiş tahıl bırakmıştı. Erken yağan kar tarlaları çürümeye terk etti.

William tekrar evlendi, bu kez tavşan gibi doğurgan olduğunu kanıtlayan on beş yaşında şişman ve sağlıklı bir kızla. Kadın dört yıl içinde ona dört erkek çocuk verdi ve sonuncusuyla birlikte uygun bir şekilde öldü. William yas tutmadı, çünkü genç ve güzel vücuduna olan tutkusu geçtiğinde, onun aptal, anlamsız bir kız olduğunu ve ona eşlik edemeyeceğini anlamıştı.

William kendi dört oğluna ve Anne'in iki çocuğuna bakıyordu. Aralarındaki tezat çok keskindi. Rowan ve Lora uzun boylu, güzel, altın saçlı ve yakışıklıydı. Onlar zeki, öğrenmeye hevesli ve kibarken, kendi oğulları aptal, beceriksiz, somurtkan ve küskündü. Rowan'dan nefret ediyor ve Lora'yla acımasızca alay ediyorlardı. William bunun Thal'a yaptıklarının cezası olduğunu biliyordu. Hatta bunun Anne'in hayaletinin, kocasına karşı işlediği suçun bedelini ona ödetmesi olduğuna inanmaya başlamıştı.

Rowan on yaşındayken William'ın şatosuna bir adam geldi, sakalı göğsünün ortasına kadar sarkan yaşlı bir adamdı, başında dört yakuttan oluşan altın bir çember vardı. Adının Feilan olduğunu, Lanconyalı olduğunu ve Rowan'a Lanconyalı usullerini öğretmeye geldiğini söyledi. Rowan öne çıkana kadar William yaşlı adamı kılıçtan geçirmeye hazırdı. Sanki çocuk adamın geleceğini biliyor ve onu bekliyormuş gibiydi. "Ben Prens Rowan," demişti ciddiyetle.

O anda William kendisi için dünyadaki en değerli şeyi kaybetmekte olduğunu biliyordu ve bu kaybı önlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yaşlı Lanconyalı kaldı, derinlerde bir yerde uyuyordu.

Şato -William nerede olduğunu sormadı- ve uyanık olduğu her anı Rowan'la geçiriyordu. Rowan her zaman ciddi bir çocuk olmuştu, William'ın ona verdiği görevleri her zaman ciddiye almıştı, ama şimdi öyle görünüyordu ki Rowan'ın çalışma kapasitesi sınırsızdı. Yaşlı Lanconyalı Rowan'a hem sınıfta hem de eğitim alanında ders veriyordu. İlk başta William itiraz etti.

Çünkü Lanconyalıların bazı dövüş yöntemleri William gibi bir şövalye için tamamen onursuzdu. Ne Rowan ne de Feilan ona hiç dikkat etmedi ve Rowan kılıç ve mızrakla, sopayla, sopalarla ve William'ı dehşete düşüren yumruklarıyla ayakta dövüşmeyi öğrendi. Atın sırtından başka hiçbir şövalye dövüşmüyordu.

Rowan diğer aristokrat gençlerin yaptığı gibi evlat edinmedi, amcasının şatosunda kaldı ve Lanconyalı ile çalıştı. William'ın kendi oğulları Diğer şövalyelerle birlikte yaşamak ve onların süvari subayları olarak eğitim almak üzere birer birer ayrıldılar. Mahmuzları ve şövalyelik unvanlarıyla geri döndüklerinde Rowan'a olan kızgınlıkları daha da artmıştı. William'ın oğulları teker teker erkekliğe ulaştı ve Rowan'a meydan okuyarak onu alt etmeyi ve böylece babalarının saygısını kazanmayı umuyordu.

Rowan her iki genci de kolayca atından düşürdükten sonra ter bile dökmeden çalışmalarına geri döndüğünden bir çekişme yaşanmadı.

William'ın oğulları kuzenlerinin evlerindeki varlığını yüksek sesle protesto ettiler ve William cahil oğullarının Rowan'ın eyerinin altına çapak koymalarını, değerli kitaplarını çalmalarını ve misafirlerin önünde ona gülmelerini izledi. Fakat

Rowan asla sinirlenmezdi, bu da huysuz kuzenlerini çileden çıkaran bir gerçektir. William'ın Rowan'a kızdığını gördüğü tek an, kız kardeşi Lora'nın William'ı ziyarete gelen daha küçük bir toprak baronuyla evlenmek için izin istediği zamandı. Rowan, Lora'ya Lanconyalı olduğu ve çağrıldığında evine dönmesi gerektiği için öfkelenmişti. William kısmen Rowan'ın öfke gösterisinden, ama daha çok Rowan'ın Lanconia'dan "ev" olarak bahsetmesinden dolayı şaşkına dönmüştü. Kendini ihanete uğramış hissetti, sanki çocuğa verdiği onca sevgi karşılıksız kalmıştı. William, Lora'ya evlilik planlarında yardımcı olmuştu. Ancak kocası sadece iki yıllık bir evlilikten sonra ölmüş ve Lora, küçük oğlu Phillip'le birlikte amcasının evine dönmüştü. Rowan gülümsedi ve onu karşıladı. "Şimdi hazır olacağız," demişti, kolunu Lora'ya dolamış ve yeni oğlunu kucağına almıştı.

Yeğenim.

Bugün William Rowan'a bakıyordu. William'ın güzel kız kardeşinin altın çocuğu doğalı yirmi beş yıl olmuştu ve bu süre içinde William çocuğu kendi ruhundan daha çok sevmeye başlamıştı. Ama bu

Çünkü dışarıda, kısa bacaklı, fıçı göğüslü atlarının üzerinde oturan uzun boylu, esmer, yaralı Lanconyalı savaşçılardan yüz tanesi duruyordu; her birinin yüzünde sert bir ifade ve ellerinde yüz kiloluk silahlar vardı. Belli ki savaşa hazırdılar. Liderleri atını ileri sürdü ve William'a Thal'ın çocukları için geldiklerini, Thal'ın ölüm döşeginde olduğunu ve Rowan'ın kral yapılacağını duyurdu.

William'ın eğilimi reddetmek, Rowan'ı nefesi kesilene kadar yanında tutmak için savaşıyordu ama William'ın büyük oğlu tereddütlü babasını zorlamıştı

ve Lanconluları kollarını açarak karşıladı. William yenilgiyi gördüğünde anlardı. Elde tutulmak istenmeyen bir şeyi elde tutmak için savaşamazdı.

Yüreği burkularak merdivenlerden Lora'nın güneş odasına çıktı, Rowan orada pencere kenarında oturmuş ders çalışıyordu. Başlangıçta yaşlı olan öğretmeni

Ama William'ın yüzünü görünce romatizmal bedeni sandalyeden indirdi ve Rowan'ın önünde durdu, sonra yavaşça

bir diz. Rowan eski öğretmenin yüzüne baktığında, ona anlayış geldi.

"Çok yaşa Kral Rowan," dedi yaşlı adam başını eğerek. Rowan ciddiyetle salladı ve dikişini bırakmış olan Lora'ya baktı. "Vakit geldi," dedi usulca. "Şimdi eve gidiyoruz."

William gözlerindeki yaşlar görünmesin diye uzaklaştı.

Lanconia

Jura diz boyu suyun içinde kıpırdamadan duruyordu, hafif mızrağı havada, tembel tembel yüzen balığın üzerinde durmuş, balığı şişleyeceği anı bekliyordu. Güneş henüz tam olarak doğmamıştı, sadece arkasındaki Tarnovian Dağları'nı ve ayaklarının dibindeki gölgeli balığı silüetine almaya yetiyordu. Savaşçı üniformasının bol pantolonunu kıyıda atmıştı ve şimdi üzerinde sadece mesleğinin nişanı olan yumuşak, işlemeli tunik vardı; bacakları kalçasının ortasından aşağıya kadar çıplaktı. Su Buzsoğuktu ama rahatsızlığa alışkındı ve küçük yaşlardan itibaren acıyı görmezden gelmek üzere eğitilmişti.

Solunda bir ayak sesi duydu ve adımlarının hafifliğinden birinin, bir kadının geldiğini anladı. Dışarıdan herhangi bir belirti göstermiyordu. hareket etti ama kasları gerildi, sıçramaya hazırды. Mızrağı sağ omzunun üzerinde tutmaya devam etti ama şimdi dönmeye ve mızrağı davetsiz misafirin üzerine fırlatmaya hazırды.

Yüzünü hareket ettirmeden gülümsedi. Bu Cilean'dı. Öğretmeni ve arkadaşı Cilean, ormanda sessizce -neredeyse her neyse- ilerliyordu.

Jura şişman bir balığı zıpkınladı. "Kahvaltıda bana katılır mısın, Cilean?"

zıpkınla vurulmuş balığı çekerken ve ona doğru yürürken şöyle seslendi banka. Jura iki metre boyundaydı ve yıllarca süren zorlu egzersizler sayesinde muhteşem bir vücuda sahip olmuştu.

Cilean ağaçların arasından çıktı ve arkadaşına gülümsedi. "Kulakların her zamanki gibi mükemmel işitiyor." O da Irial savaşçılarının beyaz tunik ve pantolonlarını giymiş, dizlerine kadar uzanan yumuşak deri çizmeler giymiş, ayak bileğinden dizine kadar çapraz jartiyerlerle sarılmıştı. Jura kadar uzun boyluydu, uzun, zayıf bacakları, yüksek, sıkı göğüsleri, esnek bir omurgası vardı ve kendini bir huş ağacı kadar dik tutuyordu, ama yüzünde Jura'nınki gibi şaşırtıcı bir güzellik yoktu.

Yüzü de Jura'nın taze on sekizinin yanındayken yirmi dört yaşını göstermeye başlamıştı.

"Geldi," dedi Cilean yumuşak bir sesle.

Jura'nın duyduğuna dair verdiği tek işaret, balığını kızartmak için ateş yakmak üzere dalları dizerken ufak bir tereddüt göstermesiydi.

"Jura," dedi Cilean, yalvaran bir sesle, "bir gün bununla yüzleşmek zorundasın." Lanconian dilinin Irial lehçesinde, yumuşak sesler ve yuvarlanmış *l'lerden* oluşan bir dilde konuşuyordu: "O bizim kralımız olacak."

Jura doğruldu ve arkadaşıyla yüzleşmek için döndü, siyah, örgülü saçları kıpırdıyor ve güzel yüzü öfkesini gösteriyordu. "O *benim* kralım değil! Asla benim kralım olamayacak. O İngiliz, Lanconian değil. Annesi bir

Bütün gün ateşin başında oturup dikiş diken yumuşak, zayıf bir İngiliz kadını.

Thal'a bir sürü çocuk doğuracak gücü bile yoktu. Geralt gerçek kraldır.

Lanconyalı bir annesi vardı."

Cilean bunu yüzlerce kez duymuştu. "Evet, Astrie harika bir kadındı ve

Geralt da harika bir savaşçı ama ne ilk doğan oğluydu ne de Astrie Thal'ın

yasal eşiydi."

Jura öfkesini kontrol altına almaya çalışarak arkasını döndü. Eğitimde çok

soğukkanlı olabiliyor, Cilean Jura'ya aynı anda beş kadının saldırmasını

emretmek gibi bir numara tasarladığında bile düşüncelerini açık

tutabiliyordu ama Jura'nın adaletsizlik karşısında öfkesini kontrol edemediği

bir alan vardı ve o da Geralt'ı düşündüğü zamandı. Jura'dan yıllar önce

doğduğunda, Kral Thal İngiliz kralıyla konuşmak ve İngiltere ile ittifak

kurmak için İngiltere'ye gitmişti. Yolculuğunun amacıyla ilgilenmek yerine

Lanconian işlerini ihmal etmiş ve , zayıf, işe yaramaz bir İngiliz kadınının

büyüsüne kapılmıştı. Onunla evlenmiş ve iki yıl boyunca İngiltere'de kalmış,

çelimsiz karısı öldükten sonra onunla birlikte Lanconia'ya dönemeyecek

kadar zayıf olan iki cılız, miyavlayan velet doğurmuştu.

İnsanlar Thal'ın İngiltere'den döndükten sonra asla gibi olmadığını söyledi.

Lancon'lu bir kadınla evlenmeyi reddetti.

güzel, soylu Astrie ile yatakta geçirdi. Bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahip bir oğul olan Geralt'ı doğurdu ama Thal hâlâ kara kara düşünmeye devam ediyordu. Çaresizlik içinde, onu kendisiyle evlenmeye zorlamayı uman Astrie, Thal'ın en güvendiği muhafızı Johst ile evlenmek için izin istedi. Thal zar zor omuz silkti

O da kabul etti. Geralt'ın doğumundan üç yıl sonra Astrie, Jura'yı doğurdu.

"Geralt'ın kral olmaya hakkı var," diye tekrarladı Jura, sesi daha sakindi.

"Thal kendi seçimini yaptı. Eğer İngiliz oğlunun kral olmasını istiyorsa, o zaman bu seçime saygı göstermeliyiz."

Jura elindeki bıçakla balığı öfkeyle parçalıyordu. "Beyaz tenli ve beyaz saçlı olduğunu duydum. Bir buğday sapı kadar zayıf ve çelimsiz olduğunu duydum. O

bir kız kardeşi de var. İngiliz konforu için ağlayıp sızlanacağına şüphe yok.

Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmeyen bir İngiliz kralına nasıl saygı

duyabiliriz ki?" "Thal yıllar önce Feilan'ı ona gönderdi. Onun hakkında efsaneler duymuştum.

bilgelik."

"Bah! O Poilen," dedi Jura küçümseyerek, başka bir kabileye atıfta bulunarak Lanconyalıların. Poilenler savaşları kelimelerle yapabileceklerine inanıyorlardı.

Genç adamlar kılıçtan ziyade kitaplarla ve öğrenmeyle eğitilirdi. "Bir Poilen bir adama *kral* olmayı nasıl öğretebilir? Feilan'ın ona okumayı ve hikâyeler

anlatmayı öğrettiğine şüphe yok. Bir Poilen savaş hakkında ne bilir? Zernalar

şehrimize saldırırsa, yeni kralımız onlara uykuda atlarından düşene kadar masal anlatmaya çalışacak mı?"

"Jura, adil davranmıyorsun. Adamla tanışmadık. O Thal'ın oğlu ve-"

"Geralt da öyle!" Jura tükürdü. "Bu İngiliz, Geralt'ın bildiklerinin yarısını Lanconia hakkında ne düşünüyor?" Kuzeydeki dağları, Lanconia'yı yüzyıllardır istilacılardan koruyan o sevgili dağları işaret etti. "Dağlarımızı hiç görmedi bile," dedi sanki bu son utanç kaynağıymış gibi.

"O da beni görmedi," dedi Cilean usulca.

Jura'nın gözleri büyüdü. Thal uzun zaman önce oğlu Rowan'ın Cilean'la evlenmesini istediğini söylemişti. "Thal bunu unutmuştur herhalde. Bunu yıllar önce söylemişti. O zamanlar sen daha çocuktun."

"Hayır, unutmadı. Bu sabah İngiliz oğlunun Ciar Nehri yakınlarındayken beni çağırarak kadar kendine geldi. Daire ve benim onunla buluşmamızı istiyor."

"Daire mi?" Jura uzun boylu, yakışıklı, kara gözlü Daire'yi, evleneceği adamı, çocukluğundan beri sevdiği adamı düşününce önce irkildi sonra gülümsedi.

Cilean arkadaşına tiksinti dolu bir bakış attı. "Senin endişen sadece

Sevdiğin adam mı? Zayıf ve cılız olarak tanımladığınız bir adamla evlenmemi emretmeniz hiç umurunuzda değil."

"Özür dilerim," dedi Jura ve sadece kendini düşündüğü için kendini suçlu hissetti. Bu

İnsanın tanımadığı biriyle evlenmek zorunda kalması gerçekten korkunç olurdu. Her hareketi, her düşüncesi ona yabancı ve iğrenç gelen bir adamla her gün birlikte yaşamayı düşünmek. "Özür dilerim. Thal gerçekten de senin bu... bu... adamla *evlenmeni* planladığını mı söyledi?" Bu yabancı için hiçbir tanım bulamıyordu.

"Her zaman planladığı şeyin bu olduğunu söyledi." Cilean, Jura'nın yaktığı küçük ateşin yanında yere oturdu ve yüzünde ıstırap okunuyordu.

"Sanırım Thal da sizin korktuğunuzdan korkuyor, yirmi yıldır görmediği bu oğlunun sizin düşündüğünüz gibi biri olmasından. Ama Thal kendi yoluna gitmeye kararlı. Onu vazgeçirmeye çalışanlar arttıkça, o daha da kararlı hale geliyor."

"Anlıyorum," dedi Jura düşünceli bir ifadeyle ve uzun bir süre Cilean'a baktı. Belki de Thal o kadar da düşkün bir aptal değildi. Cilean mantıklı, zeki ve geçmişte birçok savaş alanında kendini kanıtlamış bir kadındı. Cilean en stresli koşullar altında bile duygularını ve en önemlisi öfkesini kontrol edebiliyordu. Eğer bu İngiliz prensi söylendiği kadar zayıfsa, Cilean'ın zekâsı ve bilgeliği belki de

Lanconia'nın onun altına girmesini engellemek. "Lanconia'nın kralı somurtkan bir İngiliz veledi olabilir ama bizim bilge bir Lanconyalı kadınıımız olacak. Kraliçe."

"Teşekkür ," dedi Cilean. "Evet, sanırım Thal'ın aklında bu var ve bana duyduğu güvenden dolayı onur duyuyorum ama ben..."

"Koca olarak bir *erkek* istiyorsun," dedi Jura duyguyla. "Daire gibi birini istiyorsun: uzun boylu, güçlü, şehvetli, zeki ve-"

Cilean güldü. "Evet, sana itiraf edebilirim, en yakın dostum, bir yandan büyük bir onur duyuyorum, ama diğer yandan

Bir kadının yumuşaklığı. Bu İngiliz'in *gerçekten* beyaz saçları mı var? Bunu size kim söyledi?"

"Thal," diye yanıtladı Jura. "Kadehlerini kaldırdığında, aptalca evlendiği İngiliz kadından bahsederdi. Bunu bir keresinde annemin önünde yaptı ve babam onu odadan çıkardı." Jura'nın ağzı yüzünü buruşturdu ama bu ifade onun güzelliğinden bir şey eksiltmiyordu. Anne ve babası o beş yaşındayken ölmüştü ve Thal onu yanına alıp büyötmüştü o büyük taştan kale gibi evde, kadınların arkadaşlığı olmadan yetiştirmişti. Bir çamaşırcı kadın, ayak parmaklarını keseceği korkusuyla Jura'nın keskin, uzun saplı bir baltayla oynamasını engellediğinde, Thal kadını kovmuştu.

"Thal bize İngiltere'de geçirdiği zaman hakkında bilmek istediğimizden fazlasını anlattı."

Jura devam etti. Cilean "biz" derken Jura'nın üvey kardeşi

Geralt ve onlarla birlikte büyümüş olan Daire'nin kastedildiğini biliyordu.

"Jura," dedi Cilean sertçe, "o balığı yiyecek misin, yemeyecek misin? Eğer yiyeceksen acele et de yolculuğa çıkarken ne alacağıma karar vermeme yardımcı ol. Sence Thal'ın oğlunun kız kardeşi ipekler giyecek mi? İlahi bir güzelliği olacak mı? İki yıl önce o Frenk kadınlarının yaptığı gibi biz Lanconyalı kadınlara tepeden bakacak mı?"

Jura'nın gözleri parladı. "O zaman o kadınlara yaptığımızı ona da yapalım," dedi ağzı balıkla dolu olarak.

"Çok kötüsün," dedi Cilean gülererek. "Yengem olacak bir kadına *bunu* yapamayız."

"Benim böyle bir vicdan azabım yok. Kendimizi onların İngiliz züppeliğinden korumak için ne yapmamız gerektiğine dair planlar yapmalıyız. Tabii ki tek yapmamız gereken Rowan'ı tek bir savaşa sokmak ve bu onun sonu olur. Yoksa kadife minderli sandalyelerde oturup savaşı uzaktan izlerken bira içtiğini mi sanıyorsunuz?" Jura ayağa kalktı ve ateşin üzerindeki toprağı tekmeledikten sonra pantolonunu çekti ve çizmelerini bağladı. "Daire de seninle mi gelecek?"

"Evet," dedi Cilean gülümseyerek. "Birkaç günlüğüne onsuz kalmaya katlanabilirsin."

günler. Bu İngiliz'i karşılamak ve ona eşlik etmek için yola çıkıyoruz.

Sanırım Thal Zernalardan korkuyor olabilir." Zernalar Lanconia'nın en vahşi kabilesiydi. Zernalar, Poilenler kitaplara ne kadar bağlıysa savaşa da o kadar bağlıydı. Zernalar istedikleri zaman istedikleri kişiye saldırırdı ve yetişkin savaşçılara kabuslar gördüren şeydi.

"Hiçbir Irial bir Zerna'dan korkmaz," dedi Jura öfkeyle, ayağa kalkarak.

"Evet ama bu prens İngiliz ve İngiliz kralı da kendini *tüm* Lanconia'nın kralı"

Jura kötü bir şekilde gülümsedi. "Birisi onun yukarı çıkmasına izin vermeli Brocain, Zernaların kralı, ve onun krallığını ilan et. Bu endişelerimizin sonu . En azından Thal'ın İngiliz oğlu Lancon topraklarına *gömülmüş* olur ve yemin ederim, Brocain'in ondan kopardığı her parçayı gömeriz."

Cilean güldü. ", ne alacağımı seçmeme yardım et. Bir saat içinde yola çıkacağız ve Daire'ye veda etmelisin."

"Bu bir saatten çok daha uzun sürecektir," dedi Jura baştan çıkarıcı bir şekilde ve Cilean'ı tekrar güldürdü.

"Belki de bu topal İngiliz'le evlendikten sonra yalnız gece Daire'nin erkekliğini ödünç alabilirim."

"O gece öleceksin," dedi Jura sakince, sonra da gülümsedi. "Bırak da

Thal'ın bu İngiliz yumuşaklığını görecek kadar uzun yaşaması ve yaptığı hatayı görüp düzeltmesi için dua edin. Geralt olması gerektiği gibi kralımız olacak. Hadi, seninle surlara kadar yarışalım."

İkinci Bölüm

" ^ "

Rowan Ciar Nehri'nin batı kıyısına uzanmış, kolunu başının arkasına koymuş, uykulu gözlerle ağaçlara bakıyordu. Göğsü çıplaktı, güneş ışığı ve gölgeler karnındaki ve göğsündeki kaslarda oynaşıyor, koyu altın rengi saçlarının üzerinde parlıyordu. Sadece kısa, bol pantolonunu ve ağır, kaslı bacaklarına uzanan hortumunu giymişti.

Dışarıdan sakın görünüyordu ama yıllarca eğitim almıştı.

Duygularını saklamakta zorlanıyordu. Eski Lanconyalı öğretmeni Rowan'a sadece yarı Lanconyalı olduğunu ve zayıf, ağlayan İngiliz yarısının kesilip atılması, yakılması ya da ortadan kaldırılması gerektiğini söyleme fırsatını hiç kaçırmamıştı.

başka bir şekilde. Feilan'a göre Lanconyalılar çelikten daha güçlü, dağlardan daha sarsılmazdı ve Rowan sadece yarım bir Lanconyalıydı.

Dalgın bir şekilde, Feilan'ı düşündüğünde her zaman gibi uyluğunun arkasındaki yara izinin seğirdiğini hissetti ama kaşımadı. Lanconlular korku göstermezdi; Lanconlular önce ülkelerini düşünürdü; Lanconlular Düşüncelerini yönetecek hiçbir duygu yoktu ve Lanconlular ağlamazdı. Öğretmeni bunu kafasına yeterince iyi sokmuştu. Çocukken, Rowan'ın

En sevdiği köpek, onu yalnız gecelerinde teselli eden hayvan ölmüş, Rowan ağlamış ve yaşlı öğretmen çok öfkelenmişti. Rowan'ın kalçasının arkasına kızgın bir demir dayamış ve çocuğu, ağlarsa ya da en ufak bir irkilmede bulunursa ikinci bir dağlama cezası alacağı konusunda uyarmıştı. Rowan yine ağlamamıştı.

Arkasında birinin ona doğru koştuğunu duydu. Anında uyandı ve elinin altında duran kılıcını kaptı.

Lora'nın "Benim," dediğini duydu ve sesinde öfke vardı.

Tuniğine uzandı. Uzaktan Lanconyalıların sesini duyabiliyordu.

Savaşçılar etrafta dolaşıyordu, şüphesiz onu arıyorlardı, bir sivrisinek görüp ondan korkmasından korkuyorlardı. Yüzündeki ekşimeyi sildi ve başını kaldırıp kız kardeşine baktı.

"Hayır," dedi Lora, "giyinme zahmetine girme. Daha önce de çıplak erkekler gördüm." Adamdan çok uzakta olmayan bir yere oturdu ve bir süre sessiz kaldı, dizleri bükülmüş, kolları dizlerine dolanmış, ince genç vücudu sadece öfke olabilecek bir şeyle kaskatı kesilmişti. Brokar elbisesinin içine sızan toprağın rutubetine aldırımıyordu. Konuştuğunda, bu daha çok bir patlamaydı. "Onlar *korkunç* adamlar!" dedi öfkeyle, gözleri dosdoğru ileriye sabitlenmişti. Çenesi öfkeyle kapandı. "Bana aptalmışım gibi davranıyorlar, sanki

Her zaman himaye edilmesi gereken şımarık, tembel bir çocuk. Onlar

Yardım almadan iki adım yürümeme izin ver. Sanki sakatmışım gibi! Ve şu Xante en kötüsü. Bana bir kez daha küçümseyen bir bakış atsın, kulağını çekerim." Rowan'ın yumuşak kıkırdamasını duyunca durdu ve alev alev yanan mavi gözlerini ona çevirdi. Oldukça güzeldi, narin Yüz hatları ve uzun, ince bir vücudu vardı ve öfkesi yüzüne renk katıyordu. "Ne *cüretle* gülersin," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Bize böyle davranmaları senin suçun. Ne zaman içlerinden biri sana bir yastık uzatsa, iç çekip gülümsüyorsun. Ve dün, ipliğimi tutuyorsun! Bunu daha önce *hiç* yapmadın, her zaman bir kılıç ya da bıçağı bilemekle meşguldün, ama şimdi zayıf ve yumuşakmış gibi davranmaktan zevk alıyorsun. Neden birkaçını kelepçelemiyorsun, özellikle de şu Xante'yi?"

Rowan'ın gülümsemesi kare çenesini yumuşattı. Koyu sarı saçları ve masmavi gözleriyle klasik bir yakışıklılığa sahipti ve Lanconyalıların yanında

Başka bir insan türüne benziyordu. Onların gözlerinin parladığı yerde, onunki parıldıyordu. Onların çenelerinin zayıf ve yıpranmış olduğu yerde, Rowan'ın yanakları

solgun ve pürüzsüzdü. Lora, erkeklerin Rowan'a gülümsediğini görmeye alışkındı; uzun boylu, iri vücutlu, sakalsız bir oğlanla mızrak dövüşü yapacaklarını sanıyorlardı. Lora, Rowan'ın sırttan şövalyeyi bu kadar kolay alt etmesine sık sık neşeyle gülüyordu. Adamlar Rowan'ın

Yüzü saniyeler içinde yumuşaklıktan sarı İngiliz meşesine dönüştü ve koca vücudu yaklaşık iki yüz kiloluk sağlam bir kas yığınıydı.

"Peki neden onlarla kendi dillerinde konuşmuyorsun?" Lora devam etti, Rowan'ın görünüşteki umursamazlığı öfkesini hiçbir şekilde azaltmamıştı.

"Neden senin için çeviri yapmalarını istiyorsun? Ve bu kadar korktukları Zernalar da kim? Zernalar'ın Lanconyalı olduğunu sanıyordum. Rowan! Gülmeyi kes. Onlar küstah, kibirli adamlar."

"Özellikle Xante mi?" diye sordu derin sesiyle, ona gülümseyerek.

Gözlerini ondan kaçırdı, çenesi öfkeyle çalışıyordu. "Sen onlara gülebilirsin ama adamların ve yaverin . Genç Montgomery'nin bu sabah bazı kötü çürükleri vardı ve sanırım onları senin adını savunurken aldı.

Yapmalısın-"

"Ne yapmalıyım?" Rowan başını kaldırıp tepesindeki ağaçlara bakarak usulca sordu. Lora'nın Lanconyalıların kendisine davranışları karşısında neler hissettiğini görmesine izin vermeyecekti. Bu Lanconyalılar onun kendi insanlarıydı ama ona kötü davranıyorlardı.

büyük bir aşağılama ve istenmediğini açıkça ortaya koydu. Lora'nın da onun kadar kızgın olduğunu görmesine izin veremezdi çünkü Lora'nın ateşinin sönmesine ihtiyacı vardı, alevlenmesine değil. "Onlardan biriyle mi savaşımalıyım?" dedi alaycı bir tavırla. "Kendi adamlarımdan birini öldürmek ya da sakatlamak mı? Xante Kral Muhafızları'nın kaptanı. Ona zarar vermenin bana ne faydası olur?"

"O kasıla kasıla yürüyen canavarla bir dövüşü kazanabileceğinden son derece emin görünüyorsun."

Rowan bir dövüşü kazanabileceğinden hiç emin değildi. Bu Lanconyalıların hepsi Feilan gibiydi, kendisinin zayıf ve işe yaramaz olduğundan o kadar emindiler ki bazen neredeyse haklı olduklarına inanıyordu.

"Xante'nizi kazanmamı *ister* miydiniz?" Rowan ciddi bir şekilde sordu.

"*Benim* mi?" diye soludu, sonra bir avuç ot kaptı ve ona doğru fırlattı.

", belki kendi adaminızla dövüşmemelisiniz ama size karşı davranışlarını durdurmalısınız. Bu hiç saygılı değil."

"Ne zaman yumuşak bir yastık sunulmasından hoşlanmaya başlıyorum."

Rowan ağaçlara doğru gülümsedi ve sonra ciddileşti. Ona biliyordu.

"Onları dinliyorum," dedi bir süre sonra. "İnsanlardan oluşan bir çemberin kenarında sessizce oturup onları dinliyorum."

Lora sakinleşmeye başlamıştı. Rowan'ın aptalı oynamak için bir nedeni olduğunu bilmeliydi. Ama İngiltere'den ayrıldıklarından beri bundan nasıl da nefret etmişti. O ve Rowan, oğlu, Rowan'ın üç şövalyesi ve yaveri Montgomery de Warbrooke, sessiz ata binip gitmişlerdi, siyah gözlü Lanconyalılar. O ilk gün kendini muhteşem hissetmişti, sanki kaderi sonunda gerçekleşmişti. Ama Lanconyalılar onun ve Rowan'ın Lanconyalı değil İngiliz olduklarını açıkça belirtmişlerdi.

İngilizler yumuşak, işe yaramaz insanlardı. İngiliz yüklerini küçümsediklerini göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmadılar. İlk gece Neile, İngilizlerden biri Rowan'ın üç şövalyesi, Rowan onu durdurduğunda Lanconyalı bir savaşçıya kılıcını çekmek üzereydi.

Uzun boylu, sert görünümlü muhafız yüzbaşı Xante, Rowan'a daha önce hiç kılıç tutmamıştı. Genç Montgomery neredeyse adama saldırıyordu ve Montgomery'nin on altı yaşında neredeyse Xante kadar uzun olduğu düşünüldüğünde, Rowan kavgayı durdurduğunda Lora üzgündü. Rowan Xante'den kılıcını göstermesini istediğinde Montgomery tiksintiyle oradan uzaklaştı,

Rowan her zaman bir tanesini yakından görmek istemişti.

Lora şimdiye kadar Rowan'ın davranışlarından o kadar nefret etmişti ki, yaptıklarının bir nedeni olduğunu düşünmemişti -karanlık, gözcü Lanconyalılardan yüz tane varken sadece altı İngiliz ve bir çocuk olması dışında. Ağabeyinden şüphe etmemeliydi.

"Ne duydun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Feilan bana Lanconia kabilelerinden , ama ne bana ne de

Belki de az çok birleşmiş olduklarını varsaymıştım." Rowan bir an sessiz kaldı. "Görünüşe göre sadece İrialıların kralı olacağım."

"Babamız Thal, Irial, değil mi?" "Evet."

"Ve İrialılar yönetici sınıftır, bu nedenle, kendilerine ne derlerse desinler, siz tüm Lanconluların kralısınız."

Rowan kıkırdadı ve hayatın bazen Lora kadar basit olmasını diledi gördü. Bir erkeği sevdiğine karar verirse onunla evlenirdi. Lanconia'ya çağrılırsa ve İngiliz bir kocaya bağlanırsa gelecekte ne olacağı konusunda endişelenmiyordu. Ama Rowan için kader ve görev her şeydi. "İrialılar böyle düşünüyor ama korkarım diğer kabileler aynı fikirde değil. Şu anda Zernaların topraklarından sadece kilometrelerce uzaktayız.

ve İrialılar endişeli ve tetikte. Zernaların çok vahşi oldukları biliniyor."

"Yani bu Lanconyalılar onlardan korkuyor mu?" Lora nefes nefese sordu.

"Zernalar da Lanconyalı ve bu adamlar, bu İrialılar, korkmaktan çok temkinli."

"Ama eğer *İrialılar* onlardan korkuyorsa..."

Rowan onun ne demek istediğini anladı ve gülümsedi. Bu uzun boylu, çatık kaşlı, yaralı, mizahtan yoksun İrialılar bu dünyada hiçbir şeyden korkuyor gibi görünmüyorlardı. Hiç şüphe yok ki şeytan bir Lanconyalıyı baştan çıkarma riskine girmezdi. "Bu Lanconyalıların çalım satmaktan ve savaştan bahsetmekten başka bir şey yaptıklarını henüz görmedim. Bir tanesini bile savaşta görmedim."

"Evet, ama William Amca onların şeytanlar gibi, hiçbir İngiliz'in yapmadığı gibi savaştıklarını söyledi."

"William yumuşak, tembel bir adam. Hayır, hayır! İtiraz etmeyin, ben de onu seviyorum ama sevgim onu açıkça görmemi engellemiyor. Adamları şişman ve zamanlarını kendi aralarında kavga ederek ."

"Oğullarından bahsetmiyorum bile," dedi Lora nefesinin altından.

"William'ın dört soytarısıyla birlikte olmayı mı yoksa burada, bu güzel topraklarımızda olmayı mı tercih edersin?"

Geniş, derin ve hızla akan nehre baktı. "Taşrayı seviyorum ama bu adamlar olmadan. Bu sabah bir Lanconyalı tavşan derisi yüzerken bana dönmemi söyledi çünkü manzara karşısında sağlığımdan endişe ettiğini söyledi. Grrrh! Geçen yıl vurduğum domuzu hatırlıyor musun? Kim olduğumu sanıyor?"

"Yumuşak bir İngiliz hanımefendisi. Sence onların kadınları ?" Rowan sordu.

"Bu adamlar kadınlarını bir mahzene kilitleyen ve yılda iki kez dışarı çıkaran tipler; bir kez hamile bırakmak için, bir kez de çocuğu almak için."

"Bana kötü bir fikir gibi gelmedi." "Ne?"

Lora'nın nefesi kesildi.

"Eğer kadınlar da erkekler gibi görünüyorsa, kilit tutulmaları gerekir." "Ama erkekler kötü görünümlü değil," diye itiraz etti Lora, "sadece huysuzlar."

"Öyle mi?" Rowan tek kaşını ona baktı.

Lora kızardı. "Adil olmak istiyorum. Hepsi harika bir şekilde uzun boylu ve hiç de şişman değiller ve gözleri-" Rowan'ın gülümsemesi bilmiş bir sırıtışa dönüştüğünde konuşmayı kesti.

"İşte bu yüzden buradayız. Sanırım annemiz de Lanconlular hakkında sizin gibi düşünüyordu."

Lora onun sırıtışını küçümsedi ve bir yandan da her yerdeki tüm erkeklere lanet okudu,

birden durdu ve gülümsedi. "Bahse girerim senin duymadığın bir şey duydum. Babamız senin için bir gelin seçti. Adı Cilean ve Kadın Muhafızları denen bir şeyin kaptanı. O bir kadın şövalye." Lora, Rowan'ın gülümsemesinin kaybolduğunu görmekten memnun oldu; artık onun dikkatini çekmişti. "Öğrenebildiğim kadarıyla senin kadar uzun boylu ve günlerini kılıç kullanmayı öğrenerek geçiriyor. Sanırım kendi zırhı bile var." Rowan'a gülümsedi ve kirpiklerini kırıştırdı. "Sence gelin duvağı zincir zırh mı olacak?"

Rowan'ın yüzü yumuşak, gülümseyen bir çocuksuluktan soğuk bir çeliğe dönüşmüştü. Ağzından çıkan tek kelime "Hayır," oldu.

"Hayır, ne?" Lora masumca sordu. "Zincir zırh yok mu?"

"Kral olmayı ben seçmedim, bu bana doğmadan önce verildi ama hayatımı buna adadım. Lanconyalı bir kadınla evleneceğim -bunu planlamıştım- ama hiçbir boğa kadınla evlenmeyeceğim. Bir erkeğin ülkesi için yapamayacağı bazı fedakârlıklar vardır. Sevebileceğim bir kadınla evleneceğim."

"Lanconyalıların bunu yumuşak bir tavır olarak değerlendireceğini tahmin ediyorum. Evlenirler ama içlerinden birinin aşık olduğunu hayal bile edemiyorum. Yaralı alnıyla Xante'nin bir kadına bir buket çiçek sunduğunu düşünebiliyor musunuz?"

Rowan cevap vermedi. İngiltere'de evlenebileceği ama evlenmediği tüm güzel kadınları düşünüyordu. Hiç kimse, Lora bile, Rowan'ın Feilan aracılığıyla çektiği hem fiziksel hem de zihinsel acıyı , çünkü o yaşlı adam Rowan'ın İngiliz yarısını ondan söküp almaya çalışıyordu. Yaşlı adam Rowan'ın zihnini okuyabiliyor gibiydi. Eğer çocuğun kendisiyle ilgili bir şüphesi varsa, Feilan bunu hissetti ve onu uzaklaştırmak için çalıştı.

Dışarıdan,

Rowan kimsenin korkusunu görmesine ya da bazen Lanconia'yı yönetmek için doğru kişi olmadığına inandığını görmesine asla izin vermemeyi öğrenmişti.

Ama sonra

Feilan'ın yıllar süren eğitiminden sonra Rowan artık ölüm karşısında gülebileceğine inanıyordu. İçinde hissettiklerini *asla* kimseye

göstermeyecekti.

Ama Feilan'la geçirdiği onca yıl boyunca, bir gün kendisini bir kadınla,
yumuşak ve nazik biriyle paylaşabilme hayalini hep saklamıştı,

Sevgi dolu, *güvenebileceği* biri.

Feilan her yıl Rowan'ın babası Thal'a bir mektup göndererek şunları yazıyordu Rowan'ın her hatasını yüzüne vuruyor ve Thal'a çocuğun tam bir Lanconlu olacağına dair şüpheleri olduğunu söylüyordu. Feilan, Rowan'ın İngiliz annesine benzediğinden ve kız kardeşinin nazik arkadaşlığında çok fazla zaman geçirmek istediğinden şikâyet etmişti.

Rowan bu konuda yaşlı Feilan'la sessizce mücadele etmişti. Bütün gün antrenman yaptı, adamın işkence olarak tasarlayabileceği her şeye katlandı ama aynı zamanda ud çalmayı ve birkaç şarkı söylemeyi de öğrendi. Ve fark etti ki

Lora'nın yumuşaklığı. Belki de hiçbir zaman tamamen Lanconyalı olamayacaktı, çünkü ev hayatının Lora ile paylaştığı gibi olduğunu hayal ediyordu. Büyürken, birbirlerine sarıldıkça yakınlaşmışlardı.

William Amca'nın aptal, zalim oğulları. Rowan, çocuklar bir saat boyunca sopalarla alay ettikten, yüzünü çizdikten ve giysilerini yırttıktan sonra ağlayan Lora'yı kucağına alırdı. Ona Lanconia'yla ilgili hikâyeler anlatarak sakinleştirirdi.

Büyüdükçe Lora'nın fiziksel koruması için birbirlerine yakın durmayı öğrendiler ve Rowan Lora'nın yumuşak tavırlarını sevmeye başladı. Eğitim alanında Feilan'ın onu bir kez daha öldürmeye çalıştığı bir günün ardından Rowan yorgun ve ağırlı bedenini Lora'nın ayaklarının dibine yatırır ve ona şarkı söyler, bir hikaye anlatır ya da sadece saçlarını okşardı. Sadece

Çocukluğundan beri duygularını göstermesine izin verdiği tek an, Lora'nın evlenip onu terk etmeyi planladığını söylediği andı. Evlendiğinde uzak kaldığı iki yıl boyunca çok yalnız kalmıştı ama Phillip'le birlikte geri dönmüştü. Rowan bazen onların bir aile olduğunu düşünüyordu ve bir eş hayal ettiğinde, onun Lora gibi yumuşak ve tatlı olmasını, küçük kıskançlıklar ve kavgalar karşısında bir kadının öfkesine sahip olmasını istediğini biliyordu. Lanconyalı bir kadın savaşçı istemiyordu.

"Bir kralın sahip olduğu bazı ayrıcalıklar vardır ve bunlardan biri de istediği kişiyle ," dedi kesin bir ifadeyle.

Lora kaşlarını çatı. "Rowan, bu hiç de doğru değil. Krallar diğer ülkelerle ittifak kurmak için evlenirler."

Ayağa kalkmaya başladı, Lora'nın bir an önce ayağa kalkmasını sağlayacak şekilde kıyafetlerini

bunun meselenin sonu olduğunu biliyordu. "Gerekirse İngiltere ile ittifak yaparım. Warbrooke'tan kızlarından birini isteyeceğim ama zırh giyen bir cadıyla evlenmeyeceğim. Hadi, gidelim. Ben acıktım."

Lora bu konuyu hiç açmamış olmayı diledi. Her ne kadar kardeşini tanıdığını hissetse de, onun hakkında hiçbir şey bilmediğini düşündüğü zamanlar da oluyordu. Onun gizli kalan bir parçası vardı. Lora, onun kolunu uzattı. "Bana Lanconca öğretir misin?" Onun aklını farklı bir konuya çekmeyi ve böylece iyi ruh halini geri getirmeyi umuyordu.

"Üç Lanconian dili var. Hangisini öğrenmek istiyorsun?"

"Xantian," dedi hızla, sonra nefesi kesildi. "Ben... İrialıların dilini kastediyorum."

Rowan yine bilmiş bilmiş sırtıyordu ama en azından artık kızgın değildi.

Xante onları karşılamadan önce henüz kampa varmamışlardı. Bir buçuk metre boyunda, geniş omuzlu, güçlü ve zayıf bir vücuda sahipti.

Ham deriden kırbacı vardı. Siyah saçları ağır dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, kalın siyah kaşları, derin siyah gözleri, kalın siyah bıyığı, kare ve sert çenesiyle koyu tenli bir yüzü çerçeveliyordu. Alnındaki derin yara izi, şimdi takındığı çatık kaşlarla vurgulanıyordu.

"Ziyaretçilerimiz var. Sizi arıyorduk," dedi Xante sert sesiyle. Kaslı bacaklarını çıplak bırakan kısa etekli bir tuniğin üzerine kuşaklı bir ayı postu giymişti.

Lora, Xante'nin kralına yaptığı küstahlığa cevap vermeye başladı ama Rowan parmaklarını acıyla sıktı.

Rowan, Xante ona kendisini koruyacak olan Lanconyalıların gözünün önünden ayrılmaması gerektiğini söylemiş olmasına rağmen kamptan ayrılışını açıklamadı. "Kim geldi?" Rowan sordu. Birkaç santim uzağındaydı.

Xante'den daha kısa ama daha genç ve daha kalındı. Xante, Rowan'ın kalın kaslarına sahip olmak için çok fazla zayıf kış geçirmişti.

"Thal, Cilean ve Daire'yi yüz adamla daha gönderdi."

"Cilean?" Lora sordu. "Rowan'ın evleneceği kadın bu mu?"

Xante ona kendi işine bakmasını söylercesine sert bir bakış attı. Lora meydan okurcasına ona baktı.

"Onlarla buluşmaya gidelim mi?" Rowan yakışıklı yüzünde hafif bir kaş çatmayla sordu.

Atı eyerlenmiş ve onu bekliyordu ve her zaman olduğu gibi, sürekli korunmaya ihtiyaç duyan bir çocuk gibi etrafı elli Lanconlu tarafından sarılmıştı. Kuzeybatıya, batmakta olan güneşin altında birçok birliğin dış hatlarını görebildiği dağlara doğru at sürdüler. Birbirlerine yaklaştıklarında, şövalyeliğe eşdeğer bir unvan verilmiş olan bu kadınla tanışmak için kendini hazırladı.

Onu çok uzaktan gördü. Biçiminin bir erkeğinkiyle karıştırılması mümkün değildi: uzun boylu, ince, dik, yüksek ve sert göğüsler, dar belinin etrafında üç inç genişliğinde bir kemer, aşağıda kıvrımlı kalçalar. Etrafındaki adamların itirazlarına aldırmadan atını ileri sürdü ve onu karşılamak için ilerledi. Onun yüzünü gördüğünde gülümsedi. Koyu renk gözleri ve koyu kırmızı dudaklarıyla oldukça güzeldi.

"Leydim, hoş geldiniz," dedi ve ona gülümsedi. "Ben Rowan, muhteşem ülkenizin mütevazı prensiyim."

Etrafındaki Lanconyalılar sessizdi. Bir adam böyle davranamazdı, özellikle de kral olacak bir adam. Sarı saçlarında parıldayan batmakta olan güneşe baktılar ve bu adam hakkında korktukları her şeyin doğru olduğunu anladılar: O aptal bir İngiliz softasıydı.

Cilean'ın arkasından gelen ilk kıkırdamayla birlikte atını ileri doğru itti ve Rowan'inkine dokunarak onu selamlamak için elini uzattı. O da hayal kırıklığına uğramıştı. Yeterince yakışıklıydı ama takındığı aptalca sırtış, adamlarının onun hakkındaki fikirlerine katılmasına neden oldu.

Rowan bir an için Cilean'ın elini tuttu ve kara gözlerinde düşüncelerini gördü. Etrafındaki insanların üstün tavırlarını hissedebiliyordu.

Lanconyalılar ve öfkesi neredeyse yüzeye çıkıyordu. Bu öfkenin kendisine mi yoksa Lanconyalılara mı olduğunu bilmiyordu. Bacağındaki yara izi seğirdi ve gülümsemesi soldu.

Rowan gülümsemesiyle birlikte Cilean'ın elini bıraktı. Bakmak bir şeydi İnsanların önünde soytarı, ama karısı olacak bu muhteşem yaratığın önünde...

Rowan atını tekrar dizginledi. Kimseye bakmadan, "Kampa dönüyoruz," diye emretti. Kendi üç İngiliz şövalyesinin kampa ilk gelenler olduğunu biliyordu.

ona itaat et.

Aniden bir ıgık yükseldi ve Lanconyalılar Rowan ile üç adamını koruma çemberine aldılar.

Rowan bir adamın İrial dilinde, "Zernas'a çok yakınsın," dediğini duydu.

Cilean'ın yanında at süren genç ve ciddi görünümlü bir adamdı ve şimdi

Xante'yi azarlıyordu. Bu Daire olmalı, diye düşündü Rowan.

Lanconlular onu durdurmaya çalışsa da Rowan alarının nedenini görmek için atını grubun önüne doğru sürdü.

Bir tepenin üzerinde, batmakta olan güneşin silüetinde üç adam vardı.

"Zerna," dedi Xante Rowan'a, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Seni kampa geri götüreceğiz. Daire! Elli adam seç ve savaşmaya hazırlan."

Rowan'ın günlerdir bastırıldığı öfkesi artık kontrol altına alınamıyordu. Xante'ye mükemmel bir İrial Lanconian'ıyla "Cehennem gibi olacaksın!" dedi.

"Adamlarıma zarar vermeyeceksin ve hiç kuşkun olmasın, Zernalar da en az İrialılar kadar benimdir. Bu adamları selamlayacağım. Neile! Watelin! Belsur!" diye seslendi üç şövalyesine.

Hiçbir asker bir emre bu kadar kolay itaat etmemişti, çünkü Lanconyalıların onlara karşı davranışlarından bıkmışlardı. Rowan'ın arkasında durmak için Lanconyalıların arasından küstahça itişip kakışarak geçtiler.

Daire Xante'ye, "Kes şu aptallığı," dedi. "Thal bizi asla affetmeyecek, eğer

öldürüldü."

Rowan ölümcül gözlerini Daire'ye çevirdi. "Emirlerime uyacaksın," dedi ve Daire konuşmayı kesti.

Xante Rowan'a biraz ilgiyle bakıyordu ama Daire'den daha yaşlıydı ve gözünü korkutması daha az kolaydı. Konuştuğunda sesinde büyük bir Sabır. "Onlar Zerna ve bir İrial kralını tanımıyorlar. Brocain'in kralları olduğuna inanıyorlar ve seni öldürmekten zevk duyacaklar."

"İnsanları o kadar kolay memnun etmem. At biniyoruz," dedi omzunun üzerinden kendi adamlarına.

Arkasında Xante, İrialıların Rowan'ı takip etmesini engelledi. "Thal onu kral yapmadan önce bu aptalın şimdi öldürülmesi daha iyi olur," dedi.

Xante'nin

Lanconlular, sevmedikleri prensin ölüme doğru at sürmesini kayıtsız bir yüz ifadesiyle izlediler.

Rowan ve şövalyeleri yaklaşırken tepedeki üç Zerna hareketsiz duruyordu.

Yaklaştıkça avlanmaya çıkmış genç adamlar olduğunu görebiliyordu ve şüphesiz olmamaları gereken yerde bu kadar çok İrialı görünce ürkmüşlerdi.

Rowan'ın öfkesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Ona her zaman tüm

Lanconyalıların kralı olması gerektiği öğretilmişti ve burada İrialılar

Zernaları öldürmeye çalışıyordu.

Rowan üç genci tek başına karşılamak için atını sürerken şövalyelerine geride kalmalarını işaret etti. Yaklaşık yüz metre ötede durdu.

genç avcılar. "Ben Thal oğlu Prens Rowan," diye seslendi Zernaların da konuştuğu Irial dilinde, "size selam ve barış getirdim." Üç genç adam hâlâ atlarının üzerinde kıpırdamadan oturuyor, uzun boylu, güzel kır atıyla kendilerine doğru gelen bu yalnız sarışın adamdan etkilenmiş gibi görünüyorlardı. Ortanca Zerna, küçük

bir çocuktan daha fazlasıydı, aklını ilk başına toplayan oydu. Şimşek gibi bir hareketle yayını ve okunu çekip Rowan'a doğru fırlattı.

Rowan ok ona ulaşmadan hemen önce sağa doğru döndü ve okun sol kolunu sıyırdığını hissetti. İçinden küfretti ve atını hızlı bir dörtnala mahmuzladı. Bu adamlardan dayanabileceğinden fazlasını yemişti.

Lanconyalılar. Küçümseme ve kakhaha bir şeydi ama barış teklif ettikten sonra bir çocuk tarafından vurulmak tahammül edebileceği son hakaretti.

Saniyeler içinde çocuğa ulaştı ve hâlâ dörtnala giderken onu atından çekip yere fırlattı. Rowan anında atından inmiş, iri gövdesinin ağırlığıyla dövüşen çocuğu yere yapıştırmıştı.

Arkasında, yaklaşmakta olan iki yüz Lancon atının toynaklarının gürültüsünü duyabiliyordu.

"Defolun buradan!" diye bağırdı hâlâ atlarının üzerinde olan iki çocuğa.

"Yapamayız," dedi biri, Rowan'ın yere mihladığı çocuğa dehşetle bakarak, sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "O bizim kralımızın oğlu." "*Ben* sizin kralınızım," diye bağırdı Rowan, tüm öfkesi sesinin arkasındaydı. Kafasını kaldırdığında kendi şövalyelerinin yaklaştığını gördü. "Çıkarın onları buradan," emretti, iki Zerna oğlanını işaret ederek. "Xante onları parçalayacak ayrı."

Rowan'ın şövalyeleri iki genç adama saldırdı ve onları yarışa gönderdi. Rowan çocuğa baktı. Yakışıklı bir gençti, on yedi yaşlarındaydı ve suya düşmüş bir kedi kadar çılgındı.

"Sen benim kralım değilsin," diye bağırdı çocuk. "Benim kralım babam, yüce Brocain." Rowan'ın yüzüne bir ağız dolusu tükürük tükürdü.

Rowan yüzünü sildi, sonra da bir erkeğin sivri diline katlanamadığı bir kadına tokat atması gibi, aşağılayıcı bir şekilde çocuğa tokat attı. Onu ayağa kaldırdı. "Benimle geleceksin."

"Daha önce öleceğim-"

Rowan çocuğu, yaklaşmakta olan İrial askerlerine bakması için çevirdi. şimdi çok yakındılar. Kaslı adamlar, kaslı atlar ve güneş ışığında parıldayan silahlardan oluşan korkunç bir görüntüydüler. "Kaçmaya çalışırsan seni öldürürler."

"Hiçbir Zerna bir İrial'den korkmaz," dedi ama yüzünün bütün rengi solmuştu.

"İnsanın sağ kolu yerine beynini kullandığı zamanlar vardır.

Şimdi bir erkek gibi davran. Babanı gururlandır." Çocuğu tutuşunu bıraktı ve bir anlık tereddütten sonra çocuk olduğu yerde durdu. Rowan sadece çocuğun aptalca bir şey yapmayacak kadar mantıklı olmasını umabilirdi. İrialılar'ın bu Zerna çocuğunu öldürmekten büyük zevk alacaklarına şüphe yoktu.

Lanconyalılar Rowan ve çocuğun etrafını sarmış, atları ter içinde kalmıştı, Burun delikleri açık, kara kaşları birbirine , silahları hazır adamlar.

Rowan'ın kuyruğunu kısıtırıp kaçmak istemesi için yeterliydi.

"Güzel," dedi Xante, "bir var. Bir Irialı öldürmeye çalıştığı için onu şimdi idam edeceğiz."

Rowan, Xante'nin otokratik sözleri karşısında çocuğun tereddüt etmemesi ya da herhangi bir korkaklık belirtisi göstermemesinden gurur duyuyordu.

Rowan'ın öfkesi, bir an için

Çocukla olan mücadelesi sırasında kovulmuş olan şeytani güçler tekrar yüzeye çıktı. Şimdi hükmetme hakkını kanıtlama zamanıydı. Öfkesini bastırdı ve Xante'ye baktı. "Bir *misafir*im var," dedi sertçe. "Bu Brocain'in oğlu ve bizimle birlikte seyahat etmeyi ve bizi kendi babamın toprağı."

Xante atı kadar yüksek sesle homurdandı. "Seni vuran bu *misafir* miydi?"

Rowan kolundan aşağı akan kanın farkındaydı ama

Artık geri adım atmayacaktı. "Bir kayanın üzerinde kendimi kestim" dedi, gözleri meydan okuyordu.Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Xante's.

Cilean atını ileri doğru iterek iki adamın arasına yerleşti.

"Zerna da olsa bir konuğa hoş geldin diyoruz," dedi sanki zehirli bir yılanı yatağına buyur ediyormuş gibi. Gözleri Rowan'ın üzerindeydi, heybetli Xante'ye dik dik bakarken onu izliyordu. Pek çok erkek Xante'ye meydan okumaya cesaret edemezdi ve bu yumuşak sarışın İngiliz'in bunu yapacağına asla inanmazdı. Ama onun Zerna'ya karşı at sürdüğünü, şaşırtıcı bir şekilde bir oktan kurtulduğunu, atından çocuğun üzerine atladığını ve şimdi Zerna'nın oğlu İngiliz'e yakın duruyordu, sanki bu sarışın adam İrialılar'ın ellerini durdurabilirmiş gibi. Ve şimdi bu Rowan, Xante'yi daha önce hiç görmediği bir şekilde cesaretlendiriyordu. Belki de bu adam bir aptaldı ama

Belki de onda düşündüklerinden daha fazlası vardı.

Rowan'ın şövalyesi Belsur, Rowan'ın atının dizginlerini tuttu. Rowan atına bindi ve arkasından binmesi için Zerna oğlanına elini uzattı. Rowan kampa geri dönmek için atını çevirirken sordu, "Ne istiyorsun? isim?"

"Keon," dedi ocuk gururla, ama boğazında bir düğüm vardı, ölümle burun buruna gelmesinden duyduğu korkuyu ele veriyordu. "Zerna kralının oğlu."

"Sanırım babanıza başka bir unvan versek iyi olacak. Zerna'nın tek kralı *benim*.

Bu lke."

Çocuk aşığlayıcı bir şekilde güldü. "Babam seni yok edecek. Hiçbir Irial asla bir Zerna'yı yönetemeyecek."

"Göreceğiz ama bu gece için beni Zerna olarak kabul edip yanımda kalsan iyi olur. Diğer Lanconluların benim kadar bağışlayıcı olduğundan emin değilim."

Arkalarında Rowan'ın şövalyeleri, önlerinde de Lanconyalılar, Daire, Cilean ve Xante'den oluşan bir küme vardı.

"Her zaman böyle aptal mıdır?" Daire, Xante'nin arkasına bakarak sordu. Bir Irial olması gereken ama Zerna çocuğuna bir arkadaş gibi davranan bu adam. "Onu nasıl hayatta tuttunuz?" diye sordu merakla.

Xante düşünceli bir şekilde Rowan ve Zerna'ya bakıyordu. "Bu geceye kadar evcil bir köpek kadar uysaldı. Kız kardeşi ondan daha fazla ateş gösterdi. Ve bu geceye kadar sadece İngilizce konuştu."

Daire, "Zernalara karşı tek başına at sürmeye devam ederse uzun süre yaşayamaz," dedi. "Denemek istediği her türlü aptallıktan onu alıkoymaya çalışmamalıyız. Bugün yaptıklarına bakılırsa, dünyanın kapılarını açacak. Escalon herhangi bir istilacıya karşı. Lanconia onun aptal bir hükümdarın yönetimine girebilir. Hayır, düşmana karşı tek başına at sürmesini engellemeye çalışmayacağız. Ondan kurtulacağız. Geralt bizim kralımız olacak."

"O aptal mı?" Cilean sordu. "Eğer o çocuklara saldırıp öldürseydik

Brocain'ın oğlu, Brocain yüzlerce insanımızı öldürene kadar barışı tanımayacaktık. Ve şimdi elimizde önemli bir rehine var. Brocain oğlunu öldürmekten korktuğu için bize saldıramaz. Ve siz Rowan'ın dilimizi konuştuğunu biliyor musun? Gel, Xante, sana şaşırdım. Adam bizim hakkımızda senin bilmediğin başka ne biliyor?

onun hakkında ne biliyorsun?" Rowan'ın yanına gitmek için atını ileri doğru itti.

Cilean bütün akşam Rowan'ı, kız kardeşini ve yeğenini izledi.

Adamları, Rowan'ın güzel ipek çadırının önündeki ateşin etrafında karanlıkla çevrelenmişlerdi. Zerna çocuğu Keon yanlarında oturuyordu, sessiz, asık suratlı ve tetikteydi.

Cilean, Rowan'ın yöntemlerinin İrialılar için olduğu kadar onun için de tuhaf olduğunu hayal etti. Rowan küçük yeğenini kucağına almış, çocuğun gülmesine ve ciyaklamasına neden olan şeyler fısıldıyordu. O yaştaki hiçbir Lanconyalı çocuk babası tarafından kucağa alınmazdı. Dört yaşına geldiklerinde oğlanlara silah kullanmayı öğretmeye başlamışlardı bile; Kadın Muhafızlar için seçilen kızlar da öyle.

Cilean, Rowan'ın kız kardeşine nasıl gülümsediğini izledi, onun rahatını sorduğunu duydu ve üç Zerna ve iki Zerna'ya karşı tek başına at süren bu çelişkiler adamıyla yaşamının nasıl bir şey olacağını merak etmeye başladı.

saatler sonra bir çocuğu kucakladı ve bir kadına sataştı. Böyle bir adam nasıl savaşçı olabilirdi? Nasıl kral olabilir?

Ertesi sabah erkenden, daha güneş doğmadan, tutan muhafızlar tarafından alarm boruları çalındı. Lanconyalılar hemen hafif uyku battaniyelerini çıkarıp ayağa kalktılar.

Rowan sadece peştamalını giyerek çadırından çıktı ve Lanconyalılar yumuşak olduğunu düşündükleri adamın vücudunu ilk kez görüyorlardı. Rowan'inki gibi kaslar sıkı ve ağır bir çalışmayla yaratılmıştı. Xante'ye Lanconca "Ne oldu?" diye bağırdı.

"Zerna," dedi Xante'nin kısa cevabı. "Brocain oğlu için savaşmaya geliyor. Onunla buluşacağız." Atına binmeye başlamıştı bile.

Rowan Xante'nin omzunu tuttu ve onu çekti. "Biz Doğru olduğuna inandığınız şey yüzünden saldırın. Keon!" diye bağırdı Xante'nin arkasından. "Babanla buluşmak için yola çıkmaya hazırlan." Xante Rowan'a soğuk bir bakış attı. "Kaybedeceğin şey senin hayatın."

Rowan öfke sözcüklerini bastırdı ve Xante'ye doğru bir adım atan Neile'ye uyarıcı bir bakış attı. Kendisinden şüphe etmelerini beklemişti ama sadece şüphe etmemişlerdi, işe yaramaz olduğundan *emindiler*.

Birkaç dakika içinde giyinmişti. Zincir zırh giymemişti.

Ama sanki sosyal bir etkinlik içinmiş gibi işlemeli kadife giymişlerdi.

Lanconlular bu yabancınn aptallığına gülümserken Rowan yüzünü buruşturdu ve Keon şaşkınlıkla başını salladı. O anda Keon öldürölmüş olmayı diledi.

Dün, babasıyla yüzleşmektense ölmeyi tercih etti.

Uzaktan izleyen Cilean, Rowan'ın yüzündeki öfkenin hızla geçtiğini ve sonra kaybolduğunu gördü. Eğer bu adamla evlenecekse şimdi onunla müttefik olacaktı. Ayrıca, Brocain gibi yaşlı ve hain bir adamla nasıl başa çıkmayı planladığını da çok merak ediyordu.

"Sizinle gelebilir miyim?" Cilean, Rowan'a sordu. "Hayır!" Daire ve Xante hep bir ağızdan bağırdı.

Rowan onlara baktı, gözleri çelik gibi soğuktu. "Bir İngiliz prensinin hayatını bağışlayabilirler ama kendilerinden birininkini bağışlayamazlar," dedi, hissettiği acı sesinde beliriyordu.

Cilean'ın sırtında uzun bir mızrak, bir yay ve bir ok sadağı vardı. "Ben bir muhafızım; kendi kararlarımı kendim veririm."

Rowan ona sırttı ve Cilean kendini çok parlak bir güneşe karşı gözlerini kırıştırırken buldu. Yukarıdaki tanrılar adına, adam yakışıklıydı! "Atını al o zaman," dedi ve Cilean atına doğru aceleyle koştu.

öğretmenlerini memnun etmek.

Rowan ona baktı. Feilan ona Lanconyalı kadınların zekâsından ve cömertliğinden bahsetmemişti.

Diğer Lanconlular Rowan'ın kişisel sorunlarından etkilenmediler.

göründüler ve atlarının üzerinde uzun bir sıra halinde oturarak sessizce şunları izlediler

Rowan, Cilean, üç İngiliz şövalyesi ve Keon, iki yüz Zerna savaşçısını ve kesin ölümü karşılamak için at sürdüler.

"Omurganı dik tut evlat," dedi Rowan Keon'a. "Sanki kralının gazabıyla karşı karşıya ."

"Benim babam kral," diye karşılık verdi Keon, kara yüzü neredeyse Rowan'ınki kadar solgundu.

Kıpırdamadan oturup küçük grubun yaklaşmasını bekleyen Zernalar'dan yüz metre ötede Rowan tek başına atını sürdü. Güneş tuniğinin altın işlemelerine vuruyor, altın saçlarını parlatıyor, kılıcının kabzasındaki elmasta göz kırptırıyor, atının süslemelerinde oynaşıyordu. Lanconyalılar, ne Irial ne de Zerna, bu zengin giyimli adam gibisini daha önce hiç görmemişlerdi. Onlardan olabildiğince farklı görünüyordu, kum çapaklarıyla dolu bir tarlanın ortasında bir gül gibiydi. Şaşkınlıkla ona bakakaldılar.

Bir anlık tereddütten sonra, iri yarı bir adam Rowan'a doğru atını sürdü. Yüzü Sol gözünden boynuna kadar uzanan derin bir oyuk vardı ve bir kulağının yarısı yoktu. Bacaklarında ve kollarında daha fazla yara izi vardı. Sanki hayatı boyunca hiç gülümsememiş gibi görünüyordu.

"Oğlumu kaçıran İngiliz sen misin?" diye sordu Rowan'ın atının dans etmesine neden olan bir sesle. Hayvan tehlikenin farkındaydı.

Rowan adama gülümsedi ve kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığı gerçeğini başarıyla gizledi.

kulaklarında çınlıyordu. Herhangi bir dövüş eğitiminin insanı böyle bir adamla dövüşmeye hazırlayabileceğinden şüpheliydi. "Ben Lanconian'ım, Kral Thal'ın halefiyim. Tüm Lanconyalıların kralı olacağım," dedi sesinde inanılmaz bir sertlikle.

Bir an için yaşlı adamın ağzı açık kaldı, sonra tekrar kapattı. "Oğlumun kafasındaki her bir saç teline karşılık yüz adam öldüreceğim."

Rowan omzunun üzerinden bağırdı. "Keon! Öne gel."

Brocain oğluna şöyle bir baktı, zarar görmemiş olmasından memnun bir şekilde homurdandı ve sonra ona tepedeki Zerna'lara katılmasını söyledi.

"Hayır!" Rowan sertçe söyledi. Eli dizine düştü, böylece

kılıcının kabzasından birkaç santim uzaktaydı. Hissettiği korku ne olursa olsun, etmesine izin veremezdi ve bu adamın Keon'u almasına izin veremezdi. Kader çocuğu onun ellerine teslim etmişti ve Rowan onu elinde tutmaya niyetliydi. Bu küçük huzur şansının elinden kaçmasına izin vermeyecekti. "Korkarım buna izin veremem. Keon benimle kalır."

Brocain'in ağzı bir kez daha açık kaldı ama kendini çabuk toparladı. Bu adamın sözleri ve tavırları yakışıklı, yara almamış, soluk tenli yüzüne hiç uymuyordu. "Onun için savaşacağız," dedi kılıcına .

Rowan hoş bir tavrıla, "Yapmasam da olur," dedi ve teninin aldığı yeşilimsi rengi kimsenin görmemesini umarak, "ama gerekirse yaparım. Keon'u yanımda tutmak istiyorum        onun senin halefin olduğuna inanıyorum." Brocain Keon'a hızlıca bir bakış attı. "Bu kadar aptal birinin hüküm sürmesine izin verilebilirse  yle."

"Aptal değil, sadece genç ve ateşli ve çok kötü bir nişancı. Onu yanımda tutmak istiyorum, ona biz İrialıların iblis olmadığımızı göstermek için ve belki bir gün halklarımız arasında barış olabilir." Rowan'ın gözleri parladı. "Ve ona düzgün ateş etmeyi öğretmek isterim." Brocain uzun bir süre Rowan'a baktı ve Rowan  irkin yaşlı adamın oğlu ve bu İngiliz için ölüm kalım kararı verdiğini biliyordu.

Rowan, Brocain gibi bir adamın oğluna duyduğu sevgi gibi zayıf bir duygudan etkileneceğine inanmıyordu. "Seni Yaşlı Thal yetiştirmede," dedi sonunda. "şimdiye kadar oğlumu öldürmüş olurdu. Onun güvenliği için ne garantim var?"

"Söz veriyorum," dedi Rowan ciddiyetle. "Bir Irial tarafından zarar görürse sana hayatımı veririm." Rowan nefesini tutuyordu.

" ok büyük bir güven istiyorsun," dedi Brocain. "Eğer ona zarar gelirse, seni öyle yavaş öldürürüm ki, ölmek için dua edersin."

Rowan başını salladı.

Brocain Rowan'ı incelerken bir süre konuşmadı. Bu adamda farklı bir şeyler vardı - herhangi bir Lanconludan farklı. Ve herhangi bir kadından daha gösterişli giyinmiş olmasına rağmen, Brocain onda görüldüğünden daha fazlası olduğunu hissetti. Brocain aniden kendini yaşlı ve yorgun hissetti. Oğul üstüne oğul öldürmüş, üç karısını savaşta kaybetmişti. Elinde kalan tek şey bu genç çocuktur.

Brocain dönüp oğluna baktı. "Bu adamla git. Ondan bir şeyler öğren."

Rowan'a geri döndü. "Üç yıl. Onu bugünden itibaren üç yıl içinde evine gönder yoksa şehrini yerle bir ederim." Atını dizginleyerek uzaklaştı ve tepedeki adamlarının yanına döndü.

Keon gözlerini şaşkınlıkla açarak Rowan'a döndü ama bir şey söylemedi.

"Hadi oğlum, eve gidelim," dedi Rowan sonunda, nefesini bırakmış ve sanki çok iğrenç bir kurtulmuş gibi . "İnsanlar seni görmeye alışana kadar bana yakın dur. İnsanların seni görmeye alışana kadar işkence gördü."

Rowan ve çocuk Cilean'ın yanından geçerken Rowan ona başıyla selam verdi ve Cilean da onları takip etti. Konuşacak hali yoktu. Kur yapan bir kuşun tüyleri kadar güzel giysiler giyen bu İngiliz, yaşlı Brocain'le girdiği sözlü savaşı henüz kazanmıştı. Dövüşmeye davet edildiğinde,

"Dövüşmemeyi tercih ederim," demişti ama

Cilean onun elini kılıcının yanında nasıl tuttuğunu görmüştü. Ve Brocain'e İrialılar'ın Zerna oğlanı alıkoyacağını söyleme şeklini! Kılını bile kıpırdatmamış, hiç korkmamıştı.

Diğerlerinin yanına döndü ama hâlâ konuşamıyordu. Bu Rowan sadece farklı görünmüyordu, farklıydı da. Ya gelmiş geçmiş en büyük aptaldı ya da dünyanın en cesur adamıydı. Lanconia'nın iyiliği için umuyordu ki-

Gelecekte karısı olarak yaşayacağı hayat için ikincisinin doğru olduğunu düşünerek gülümsedi.

Üçüncü Bölüm

" ^ "

Jura hareketsiz kaldı, yayı geriye çekilmişti, geyiğin kendisine doğru dönmesini beklerken ateş etmeye hazırdı. Tunik ve pantolonunun koyu yeşili onu hayvandan gizliyordu. Hayvan döner dönmez ateş etti ve hayvan zarıfçe ve sessizce yere düştü.

Ağaçların arasından yedi genç kadın saklandıkları yerden koşarak çıktı. Hepsi uzun boylu, ince yapılydı ve her biri siyah saçlarını güçlü sırtından aşağıya doğru kalın bir örgü halinde örmüştü. Yeşil avcı tuniği giymişler ve

Kadın Muhafızların pantolonları. "İyi atıştı Jura," dedi bir kadın.

"Evet," dedi Jura dalgın dalgın, kadınlar geyiğin derisini yüzmeye ve bağırsaklarını çıkarmaya başlarken ormana bakarak. Bu akşam huzursuzdu, sanki bir şeyler olacaktı gibi hissediyordu. Cilean ve Daire gideli dört gün olmuştu ve Jura arkadaşını çok özlemişti. Cilean'ın sessiz mizahını, zekâsını ve sırlarını paylaşabileceği birinin olmasını özlemişti. Daire'yi de özlemişti. Daire'yle birlikte büyümüşlerdi ve onun yanında olmasına alışmıştı.

Tuniğinin kısa kollarının altındaki çıplak kollarını ovuşturdu. "Ben

Yüzmeye gidiyoruz," diye mırıldandı arkasındaki kadınlara.

Kadınlardan biri bir et parçasını keserken durakladı. "Birinin sizinle gelmesini ister misiniz? Şehir surlarından çok uzaktayız."

Jura arkasını dönmedi. Bunlar stajyer muhafızlardı, hiçbiri on altı yaşından büyük değildi ve kıyaslandığında kendini yaşlı ve yalnız hissediyordu.

"Hayır, yalnız gide," dedi ve ormanın içinden dereye doğru ilerledi.

İstediğinden daha fazla yürüdü, yaklaşmakta olduğu hissinden kurtulmak istiyordu... ne? Tehlike değil, ama fırtına kopmadan önce hissedilen hava gibi bir şey.

Ordudan gelen tek bir haber vardı, o da

İngiliz Rowan'ı Irialıların başkenti Escalon'a ve ölmek üzere olan babasına getirdi. Yaşlı Thal, oğlunun nasıl bir adam olacağını görmek için beklerken, iradesine dayanarak hayatta kalmaya çalışıyordu. Şimdiye kadar bakılırsa Rowan aptalın teki olduğunu kanıtlıyordu. Köydeki anlaşmazlıklara karışıyor, Xante ve Daire onu korumak zorunda kalırken tek başına Zernalara meydan okuyordu. Rowan'ın kadife hakkında kılıçtan daha çok şey bilen yumuşak bir zayıf olduğu söyleniyordu.

Haber Escalon'da hızla yayılmıştı ve daha şimdiden yönetmeye uygun olmayan bu aptal İngiliz'i protesto etmek için ayaklanma ve isyan mırıltıları vardı. Geralt, Daire ve Cilean

bu sersemin Lancon ulusunun geçici barışını bozmasını engellemek için tüm güçlerini kullanmaları gerekiyor.

Jura تنها bir giysilerini çıkardı ve suya girdi. Belki de uzun bir yüzme onun sıkıntılı zihnini rahatlatırdı.

Rowan atını gidebildiği kadar sert ve hızlı sürüyordu. Uzaklaşmaya, yalnız kalmaya, Lanconyalıların sansürcü gözlerinden kaçmaya ihtiyacı vardı. İki gün önce alev alev yanan bir köylünün kulübesinin yanından geçmişlerdi.

Rowan Lanconyalı ordusunu durdurup ateşi söndürmelerini emrettiğinde, ona sadece küçümseyerek bakmışlardı. Yerlerine oturmuşlardı.

Rowan ve İngiliz adamları köylüleri alevleri söndürmeye yönlendirirken atlarına binip onları izlediler.

Ateş söndüğünde, köylüler iki aile arasındaki kan davasıyla ilgili karışık bir hikâye anlatmışlardı. Rowan onlara Escalona gelmelerini, davalarını dinleyeceğini ve kral olarak bizzat yargılayacağını söylemişti. Kral

Köylüler kral fikrine gülüp geçmişlerdi. Kral, tarlalarını çığneyen askerleri yönetiyordu; işçileri yönetmiyordu.

Rowan atını Lanconluların yanına geri sürdü ve onlar da çiftçilerin küçük anlaşmazlıklarına karıştığı için kendisine küçümseyerek baktılar.

Ama Rowan biliyordu ki, eğer kral olacaksa ve kabileler arasında barış olacaksa, tüm Lanconyalıların, Zernaların ve

Ultenler, Vateller, tüm kabileler ve onların en küçük köylüsünden yüzlerce insanı yöneten Brocain'e kadar tüm insanları.

Bugün Rowan, Lanconyalıların sessiz düşmanlığından ve bazen o kadar da sessiz olmayan düşmanlığından bıkmış ve kendi şövalyelerine

Lanconyalıları uzak tutmalarını söyleyerek uzaklaşmıştı. Onların gözleri, sakladığı tüm korkuları yansıtıyordu. Onların kendisinden açıkça kuşku duymaları, kendi kuşkularının yüzeye çıkmasına neden oldu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı, biraz

Düşünmek ve dua etmek için zaman.

Lanconia'da deneyimlediği diğer her şeye hiç benzemeyen, huzurlu ve sevimli bir akarsu koluna geldiğinde Escalon'un duvarlarından sadece kilometrelerce uzakta biliyordu.

Atından indi ve atını bağladı, sonra dizlerinin üzerine çöktü, ellerini dua etmek için kavuşturdu.

"Tanrım," diye dua etti acısının derinliğini ele veren boğuk bir fısıltıyla,

"Senin ve dünyevi babamın bana yüklediği görev için kendimi hazırlamaya çalıştım, ama ben sadece bir insanım. Eğer doğru bildiğim şeyi

başaracaksam, Senin yardımına ihtiyacım var. İnsanlar bana karşı ve onların sadakatini nasıl kazanacağımı bilmiyorum. Sana yalvarıyorum, sevgili

Tanrım, lütfen bana yolu göster. Bana yol göster. Beni yönlendir. Kendimi senin ellerine teslim ediyorum. Eğer yanılıyorsam, bana haber ver. Bana bir işaret ver. Eğer haklıysam, o zaman

Yardımln için yalvarıyorum."

Kendini bitkin ve tükenmiş hissederek bir an için başını öne eğdi. O vardı Lanconia'ya ne yapacağını bilerek gelmişti ama her geçen gün kendine olan güveni azalıyordu. Her gün her saat kendini bu Lanconialılara kanıtlamak zorundaydı. Onun hakkında kararlarını vermişlerdi ve yaptığı hiçbir şey fikirlerini değıştirmiyordu. Eğer cesursa, aptalların genellikle cesur olduğunu mırıldanıyorlardı. Halkını önemsiyorsa, yöntemlerinin yabancı olduğunu söylediler. Kendini kanıtlamak için ne yapması gerekiyordu? Şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu düşündükleri masum bir Zerna çocuğunu işkence ederek öldürmek mi?

Ayağa kalktı, sarf ettiği duygu yüzünden bacakları titriyordu, sonra atıyla ilgilendi. Terli giysilerini çıkardı ve serinliğe adım attı, berrak su. Daldı, yüzdü, suyun vücudundaki öfke ve çaresizlik duygularını alıp götürmesine izin verdi ve bir saat sonra kıyıya döndüğünde kendini daha iyi hissetti. Peştamalını giydi, sonra da bir anda duyuları canlandı. Sağ tarafında bir ses duymuştu. Ses Sanki bir insan hareket gibi. Kılıcını eyerin kınından çıkardı ve sessizce suyun kenarından gürültüye doğru süzüldü.

Kendisine çarpan darbeye hazırlıklı değildi. başının üstündeki ağaç dalından savruldu, ayakları Rowan'ın omuzlarına çarptı ve

dengesini kaybedip yere düştü. Anında boğazında çelik bir uç hissetti.

"Yapma," dedi bir kadın sesi.

Rowan yere düşen kılıcına uzanmak üzereydi ama başını kaldırdığında kılıcını unuttu. Rowan'ın bacaklarının ortasına kadar çıplak olan kadın, Rowan'ın hayatında gördüğü en güzel kadındı. Amcası William'ın adamları Rowan'la hep bir keşiş gibi yaşadığı için dalga geçerlerdi. Gülmüşlerdi. Çünkü bir köylü kızını samanlıkta yuvarlamak gibi bir arzusu yoktu. Birkaç kez cinsel ilişkiye girmişti ama hiçbir kadın onun duygularını bu kadar alevlendirmemişti, öyle ki onu hayattaki her şeyden çok arzuluyordu. Eğer seks teklif edilirse ve kız temizse, yapacak başka bir şeyi yoksa kabul ederdi.

Şimdiye kadar.

Rowan bu kadına, yüksek göğüslerinin ötesine, kömür gibi yanan siyah gözlü yüzüne bakarken, sanki vücudu yanıyormuş gibi hissetti. Tenindeki her gözenek canlıydı, daha önce hiç olmadığı kadar uyanıktı. Onu hissedebiliyor, kokusunu alabiliyordu. Sanki vücudunun sıcaklığı onunkiyle birleşiyor ve bir oluyordu.

Elleri ayak bileklerine dokunmak için hareket etti, onları kavradı ve uzun, zayıf, kaslı bacaklarının güzelliğini içerken gözleri ellerini takip etti.

Boğazındaki kılıç ucu düştü ama o bunun farkında değildi. O

Sadece o muhteşem bacaklara dokunuşunu gördü ve hissetti, elleri daha yukarılara gitti, okşadı, bronzlaşmış, güzel, pürüzsüz etini yoğurdu.

Onun inlediğini duyduğunu sandı ama bunun kendi kalbinin coşkuyla erimesinin sesi emin değildi.

Adamın elleri yukarıya doğru uzanabildiği kadar uzanırken, kadının dizleri yavaşça bükülmeye başladı, tıpkı çok fazla yerleştirildiğinde eriyen bir mum gibi

yanan bir ateşin yanında. Elleri yukarı ve yukarı hareket ederek kadının giydiği nemli tuniği kaldırdı. Altında hiçbir şey yoktu ve elleri kalçalarının yüksek ve sert yanaklarını kavramak için yukarı doğru hareket ettiğinde onun değerli mücevherini gördü.

Onun göğsüne doğru eğildi ve çıplak teni onunkine değdiğinde Rowan arzuyla titredi. Kızın teni onunki kadar sıcaktı, nalbantın demirhanesindeki kızgın demir gibiydi Adamın elleri kadının sırtında gezindi ve onu öne doğru çekti.

Yüzü onunkine yakındı, gözleri arzuyla yarı kapalı, dudakları kırmızı ve dolgun ve onu almak için açık, teni solgun ve mükemmeldi. Yüzünü kendi yüzüne çekti.

Dudaklarının ilk dokunuşunda kız ondan uzaklaştı ve ona baktı. Ama onunla aynı şaşkınlığı hissetmiş gibiydi. Ama bir sonraki an, kollarını adamın boynuna onu hissettiği tüm tutkuyla öptüğünde şaşkınlığı kayboldu. Kolları onu öylesine sıkmişti ki, kaburgalarının kırılmaması bir mucizeydi. Onu

sirtına doğru itti,

Bu tek kadını ve bu "tek anı" bekleyen yılların arzusıyla onu , derinden öperken dudaklarıyla temasını hiç kesmedi.

Adam onunla birlikte yuvarlanırken bacakları beline dolandı ve peştamalı kendiliğinden çıktı.

"Jura," diye seslendi biri.

Kadının kemirerek yedi, giderek daha fazlasını elde etmeye çalıştı. Sert vücudunu kadının eyerinin içine soktu.

"Jura, iyi misin?"

Rowan'ın altındaki kadın yumruklarıyla onun çıplak sırtına vuruyordu ama Rowan acıyı hissedemeyecek kadar aptaldı.

"Bizi görecekler," diye fısıldadı titrek ve inişli çıkışlı bir sesle. "Bırakın beni."

bir at geçseydi bile bunu hissetmezdi. Eli göğsünü aradı ve buldu.

"Jura!" Ses daha yakındı.

Jura bir taş kaptı ve adamın kafasına indirdi. Ona bu kadar sert vurmak istememişti, sadece dikkatini çekmek istemişti ama adam yere yığıldı. vücudunda anlamsız.

Muhafız kadınların yaklaştığını . Aciliyetle ve

Büyük bir pişmanlıkla adamı üzerinden itti. Bir an için adamın muhteşem vücuduna baktı. Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir adam görmemişti; kaslı ama zayıf, kalın ama ağır değil, yüzü Tanrı'nın meleklerinden biri gibiydi. Elini onun vücudunda gezdirdi, kalın kalçalarından aşağıya ve tekrar yüzüne doğru. Dudaklarını öptü.

"Jura! Neredesin?"

Sözünü kesen aptal stajyerlere lanet okudu, sonra da görebilecekleri şekilde ayağa kalktı. Uzun otlar ayaklarının dibindeki adamı saklıyordu.

"Ben buradayım,"

seslendi. "Hayır, daha fazla yaklaşma, burada çamur çok derin. Beni patikada bekle."

"Hava kararıyor Jura," dedi kızıdan biraz daha küçük olan biri.

"Evet, bunu görebiliyorum," diye tersledi Jura. "Git . Bir dakikadan fazla sürmez." Sabırsızlıkla kadınların gözden kaybolmasını izledi, sonra da baygın adamın yanına diz çöktü.

Belki de bu yabancıyla neredeyse yapmak üzere olduğu şey için kendini suçlu hissetmeliydi ama hissetmedi. Tekrar onun göğsüne dokundu. Kimdi bu adam? Zerna değildi, Daire gibi Vatell de değildi. Belki de Fearen'lerden, dağlarda yaşayan ve kendi içlerine kapanık at insanlarından biriydi. Ama bir Fearen olamayacak kadar iriydi.

Adam kıpırdanmaya başlamıştı ve Jura ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu

Akıl sağlığını tehdit eden o kapüşonlu gözlerle ona tekrar bakmadan önce.

Bankaya doğru koştu, giysilerini aldı ve kursiyerlere doğru koşarken giyindi. Adamın ellerini ve dudaklarını hâlâ vücudunda hissedebiliyordu.

"Jura, kızarmış görünüyorsun," dedi kızlardan biri.

"Muhtemelen Daire yakında döneceği içindir," dedi bir diğeri sinsice.

"Daire mi?" Jura sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi konuştu.

"Ah, evet,

Daire," dedi hızla. Daire daha önce hiç kalbinin gırtlığına kadar fırlamasına ya da bacaklarındaki kasların akışkan hale gelmesine neden olmamıştı.

"Evet, Daire," dedi kararlılıkla.

Kızlar bilerek birbirlerine baktılar. Jura yaşılanıyor ve aklını yitiriyordu.

"Rowan! Nerelerdeydin?" Lora sertçe sordu.

"Ben... Ben yüzmeye gittim." Sersemlemişti, kafası karışmıştı. Kafasının içinde kadının görüntüleri. Kadının tenini avuçlarında ve göğsünün, kadının üzerine oturduğu yerde hâlâ kızarıklık olduğundan emindi. Atını giydirebilmiş ve eyerleyebilmişti çünkü bunu daha önce çok sık yapmıştı.

"Rowan," dedi Lora usulca. "İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı," diye mırıldandı. Demek şehvet buydu, diye düşündü. Demek bu

İnsanları normalde yapmayacakları şeyleri yapmaya iten duygu. Eğer bu kadın ondan kendisi için öldürmesini, ülkesini terk etmesini, adamlarına ihanet etmesini isteseydi, tereddüt edip etmeyeceğinden şüpheliydi.

Rowan insanların kendisine baktığını fark etti. Eyerinin yüksek, geniş kulpuna yaslanmıştı, vücudu , dudaklarında yarım bir gülümseme vardı ve altında Lanconian ve İngilizler ona bakıyordu.

Doğruldu, boğazını temizledi, sonra attan indi. "Yolculuk beni tazeledi," dedi hülyalı bir sesle. "İşte Montgomery, atımı al ve ona fazladan yem ver." Sevgili hayvan beni ona götürdü, diye düşündü atın boynunu okşarken.

Montgomery efendisine yaklaştı. "Senin birkaç saat bile kendine bakamayacağını düşündüler," diye fısıldadı acı acı.

Rowan Montgomery'nin omzunu okşadı. "Bu gece dünyanın icabına bakabilirim, oğlum." Çadırına doğru döndü ve Daire'nin yanında durdu. Daire uzun boylu, sessiz bir adamdı ve yüzü ne düşündüğünü Xante'ninki gibi göstermiyordu. Her nasılsa Rowan, Daire'den gelen küçümsemeyi diğerlerinden gelen kadar hissetmemişti.

"Jura adında bir kadın duydunuz mu?"

Daire cevap vermeden önce tereddüt etti. "O Thal'ın kızı."

Rowan'ın dehşeti yüzünden okunuyordu. "Kız kardeşim mi?" diye boğuk bir sesle konuştu.

"Kan bağıyla değil. Kral onu çocukken evlat edindi."

Rowan neredeyse rahatlamaktan ağlayacaktı. "Ama kan bağımız yok, değil mi?"

Daire onu izliyordu. "Geralt senin kan kardeşin. Jura ve o aynı anneyi, sen ve Geralt ise aynı babayı paylaşıyorsunuz."

"Anlıyorum." Rowan'ın önemseydiği tek şey onun kan olmamasıydı. "O bir muhafız kadın mı? Cilean gibi mi?"

Daire yine tereddüt etti. "Evet, Jura daha genç olmasına rağmen."

Rowan gülümsedi. "O mükemmel bir yaşta, her ne ise. İyi geceler." Rowan o gece pek uyumadı ama çadırında, elleri başının arkasında, karanlığa bakarak ve Jura ile geçirdiği her anın tadını çıkararak uyanık kaldı.

Elbette onunla evlenecekti. Onu kraliçesi yapacak ve birlikte Lanconia'yı yöneteceklerdi... ya da en azından İrialıları. Jura

Lanconluların ona olan inanç eksikliğini telafi etmek için hayatındaki yumuşaklığı.

Kendisini paylaşabileceği Jura olacaktı. Tanrı'nın dediği gibi, bir

İnsan için bir yardımcı. Tanrı'dan bir işaret istemişti ve birkaç dakika sonra Jura oradaydı.

Şafak sökmeden önce kampın ilk kıpırtılarını duydu ve kalkıp giyinerek dışarı çıktı. Uzakta dağlar pusluydu ve hava keskin ve serindi. Lanconia ona hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Cilean onun yanında durdu. "Günaydın. Balık tutmaya gidiyorum. Belki sen de bana katılırsın?"

Rowan uzun bir süre Cilean'a baktı ve ilk kez Jura'yla evlenme planlarında küçük bir sorun olabileceğini fark etti. "Evet," dedi. "Gideceğim."

Birlikte ormanın içinde geniş bir dereye doğru yürüdüler.

"Escalon'a bugün ulaşacağız," dedi Cilean.

Rowan cevap vermedi. Ya Kral Thal, Cilean'la evlenmesi için ısrar ederse?

Ya kral olabilmek için Cilean'la evlenmek zorunda kalırsa? Feilan'ın onun için tasarladığı her ceza boğazına düğümlendi. "Öpebilir miyim Sen?" diye sordu aniden.

Cilean irkilmiş gözlerini ona çevirdi ve yanaklarına renk geldi. "Yani, eğer evleneceksek, düşündüm ki-"

Cilean elini Rowan'ın başının arkasına koyup dudaklarını onun dudaklarına bastırınca öpücüğü yarıda kesti. Hoş bir öpücüktü ama Rowan'a kim olduğunu ya da nerede unutturmadı, onu şeytanla bir anlaşma imzalamaya da teşvik etmedi.

Yavaşça ayrıldı ve ona gülümsedi. Artık emindi. Jura

Tanrı'nın onun için seçtiği kişi. Birlikte dereye doğru yürüdüler, Rowan'ın aklı Jura'daydı ve Cilean'ın ne düşündüğünden habersizdi.

Mutluydu. Evleneceği adam tarafından öpüldüğünü düşünüyordu ve yaklaşan evlilikten fazlasıyla memnundu.

Escalon'a kuzeybatıya doğru beş saatlik bir yolculuktu. Yollar neredeyse yok gibiydi ve Rowan hemen bir yol bakım sistemi kurmaya yemin etti.

Lanconyalılar, Rowan ve Lora'nın İngiltere'den yanlarında getirdikleri on dört yük vagonuna lanet okudular.

mobilya ve ev eşyaları. İrialılar'ın konfordan ödün verdikleri tek şey surlarla çevrili şehirleriydi ve seyahat ettiklerinde yanlarına sadece atlarının üzerinde taşıyabilecekleri kadar eşya alıyorlardı. Rowan'ın aklına, seyahat ederken yiyeceklerini köylülerden çaldıkları fikri geldi.

Escalon, Ciar Nehri kıyısında, iki tarafı nehrin kıvrımı, diğer tarafı ise dik bir yamaç tarafından doğal olarak korunuyordu. A

On iki ayak yüksekliğindeki duvar şehrin iki mil karelik alanını

çevreliyordu. Rowan içeride başka bir duvar, başka bir yükselti ve onun üzerinde de babasının evi olması gereken geniş taş kaleyi görebiliyordu.

Lora, Rowan'ın yanındaki atından, "Neredeyse eve geldik," dedi. Genç Phillip onun önünde oturuyordu, küçük yüzü haftalar süren yolculuğun yorgunluğunu gösteriyordu. Lora iç çekti. "Sıcak yemek, sıcak bir banyo, yumuşak bir yatak ve bu savaş çığırtkanları dışında konuşacak birileri.

Sence saray müzisyenleri

İngilizce şarkı biliyor musunuz? Bu Lanconlular hangi dansları yapıyorlar?"

Feilan Lanconyalıların zevklerinden bahsetmeyi önemli bulmadığı için Rowan'ın kız kardeşine verecek bir cevabı yoktu. Ayrıca Lanconia'da Rowan'ı ilgilendiren tek bir zevk vardı ve o da güzel, lezzetli Jura'ydı, kadınların en mükemmeli, en... Şehre giden yol boyunca hayal kurdu. Escalon şehrine doğru ilerleyişleri çok az ilgi uyandırdı. Pis bir yerd, hayvanlar ve insanlarla doluydu ve sesler

Demir çekiçler çeliğe vurdukça, atlar nallandıkça, adamlar birbirlerine bağırdıkça kulakları sağır ediyordu. Lora kokuya karşı burnuna bir pomander tuttu. "Kadınlar nerede?" diye bağırdı Xante'ye gürültünün içinden.

"Şehirde değil. Şehir erkekler içindir."

"Kadınları bir yere mi kilitliyorsunuz?" diye karşılık ona. "Temiz havaya ve güneş ışığına çıkmalarına izin vermiyor musunuz?"

Daire dönüp yüzünde ilgi ve hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. "Dağların eteklerine çukurlar kazıyor ve onları orada tutuyoruz," dedi Xante. dedi. "Haftada bir kez onlara bir kurt atıyoruz. Eğer öldürebilirlerse, yiyebilirler."

Lora ona ters ters baktı, ne kadar doğru söylediğini bilmiyordu. Surlarla çevrili şehrin kuzeybatı köşesinde, en korunaklı noktada, Thal'ın evinin geniş taş kalesi yükseliyordu, bu bir kale değildi

Rowan bir kale biliyordu ama daha alçak, daha uzun ve daha aşılmazdı.

Taşlar Lanconyalılar kadar karanlıktı.

Kalenin önünde sekiz ayak kalınlığında ve yirmi ayak yüksekliğinde başka bir taş duvar vardı. Duvarın ortasında sarmaşıklarla kaplı, paslı demirden bir çift kapı, solunda ise bir seferde sadece bir atın geçebileceği genişlikte daha küçük bir kapı vardı.

Xante bir emir verdi ve Lanconyalı birlikler tek bir hat oluşturarak bu dar kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle," diye seslendi Rowan, "arabaları geçirmek için geniş kapıyı kullanmamız gerekecek."

Xante atını dizginleyerek Rowan'ın önünde durdu. Yüzü sabrının sonuna geldiğini gösteriyordu. Zorlanmış bir adam gibi görünüyordu.

Şımarık, aptal, sinir bozucu bir çocuğa bakmak. "Arabalar geçemez. Bunların boşaltılması ve kapıdan sığmayan mobilyaların sökülmesi gerekecek."

Rowan arka dişlerini birbirine geçirdi. Kırılma noktasına ulaşıyordu. Bu insanlar kralları olacak adama hiç saygı duymuyorlar mıydı? "Adamlarına çifte kapıyı açmalarını emredeceksin."

"Bu kapı açılmıyor," dedi Xante küçümseyerek. "Yüz yıldır açılmadı."

Rowan küstah adama, "O zaman açılma zamanı geldi," diye bağırdı.

Eyerinde döndü ve dört adamın on iki ayak uzunluğunda bir kütüğü bir marangoz dükkânına doğru taşıdığını gördü. "Montgomery!"

"Evet efendim!" Montgomery mutlulukla cevap verdi. Lanconyalılara itaatsizlik etmeyi seviyordu.

"Şu kütüğü al ve kapıyı aç."

Rowan'ın üç şövalyesi hemen atlarından indi. Lanconyalıların yapılmaması gerektiğini söylediği her şeyi yapmaya hevesliydi. En kaslı işçilerden altısını kirli boyunlarından yakaladılar ve kütüğü koçbaşı olarak kullanmaya başladılar.

Rowan atının üzerinde dimdik oturdu ve adamların paslı eski kapıya tekrar tekrar çarpmalarını izledi. Kapı yerinden oynamadı.

Lanconyalıların sırttan yüzlerine bakmaya cesaret edemedi.

"Kapı kaynakla kapatılmış açılmıyor," dedi Xante ve Rowan adamın sesindeki üstünlük gülümsemesini duyabiliyordu.

Rowan kapıyla ilgili bir batıl inanç olduğunu biliyordu ama bunun ne olduğunu sormadan öleceğini düşünüyordu. Şu anda gereklilik, bu kibirli insanların ilkel batıl inançlarından daha ağır basıyordu. "Kapıyı *ben* açacağım," dedi atından inerken, tek bir Lanconyalının bile yüzüne bakmadan.

Yanında savaş atı ve üç şövalyesi vardı. Onlar tonlarca ağırlık çekebilen devasa, ağır hayvanlardı. Koçbaşı işe yaramadığına göre, belki de kapıya zincirler atabilir ve atlar onu aşağı çekebilirdi.

İşçiler işlerini bırakıp bu İngiliz prensinin kendini gülünç duruma düşürmesini izlemeye geldikçe kalabalıklar toplanıyordu. Tepelerindeki , sahneyi büyük bir eğlenceyle izleyen daha fazla muhafız vardı.

Demek Thal'ın Aziz Helen Kapısı'nı açabileceğini düşünen zayıf veledi buydu.

"Xante," diye bağırdı biri, "yeni kralımız bu mu?"

Kapıya doğru yürürken kahkahalar Rowan'ın kulaklarında çınlıyordu. Lora haklıydı. İlk gün adamı kavgaya davet etmeli ve kimin yetkili olduğunu belirlemeliydi.

Kapının önünde durdu ve ona baktı. Çok eski görünüyordu, pas ve dikenli sarmaşıklarla kaplıydı. Bir sarmaşığı kopardı, dikenler ellerini yırttı ve avuçlarını kanattı ve eski kilidi inceledi. Zayıf bir bağlantı izi olmayan sağlam bir demir parçasıydı. Anlayabildiğı kadarıyla koçbaşı kilidi yerinden oynatmamıştı.

"Bu sarışın İngiliz kapıyı açabileceğini mi sanıyor?" diye alay etti bir adam. "Kimse ona kapıyı sadece bir Lanconialının açabileceğini söylemedi mi?"

Kalabalık alaycı bir şekilde güldü.

"Ben Lanconyalıyım," diye fısıldadı Rowan, gözleri kapıdaydı. "Onların bilebileceğinden çok daha fazla Lanconyalıyım. Tanrım, bana yardım et. Sana yalvarıyorum. Bana yardım et." Ellerini kapının üzerine koydu, iki kanlı avucu paslı yüzeye değdi ve kapıyı kapalı tutan kalın demir parçasına daha yakından bakmak için öne doğru eğildi.

Avuçlarının altında kapıların titrediğini hissetti.

"Aç!" diye fısıldadı. "Lanconyalı kralınız için açın."

Tepesinden aşağıya doğru süzülen pas, yüzüne ve saçlarına serpildi. "Evet!" dedi, tüm enerjisini avuçlarına yönlendirirken gözleri kapalıydı. "Ben senin kralınım. Size açılmanızı emrediyorum."

"Bakın!" diye bağırdı arkasından biri. "Kapı hareket ediyor!"

Antik kapı gıcırdamaya başladığında kalabalık ve duvardaki muhafızlar sessizleşti. Canlı bir şey gibi titriyor gibiydi.

Eski demir kilit Rowan'ın ayaklarının dibine düşerken tam bir sessizlik vardı, hayvanlar bile hareketsizdi. Sol kapıyı birkaç adım geriye itti ve eski menteşeler protesto edercesine bağırdı.

Rowan kendi adamlarına döndü. "Şimdi bagaj arabalarını getirin," dedi ve birden kendini çok ama çok yorgun hissetti.

Ama kimse kımıldamadı. İngilizler Lanconyalılara bakıyordu.

Yüzlerce Lanconlu, hem köylüler hem de muhafızlar, Rowan'a hayret dolu gözlerle bakıyorlardı.

"Şimdi ne oldu?" Rowan Xante'ye doğru böğürdü. "Kapıyı senin için açtım, şimdi *kullan*."

Hâlâ kimse kımıldamıyordu. Montgomery fısıldadı, "Onların nesi var?"

Xante, sanki uykusunda yürüyormuş gibi, çok yavaş bir şekilde atından indi. Mutlak sessizliğin ortasında yaptığı hareketler dramatik ve büyük bir anlam ifade ediyor gibiydi. Rowan onu izledi, bu adamın şimdi ne planladığını merak ediyordu.

Rowan'ın büyük şaşkınlığı karşısında Xante onun önünde durdu, dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi ve "Çok yaşa Prens Rowan," dedi. Rowan başının üzerinden hâlâ atının üzerinde oturan Lora'ya baktı. Lora da en az Rowan kadar şaşkın görünüyordu.

"Çok yaşa Prens Rowan," dedi bir başkası, sonra bir başkası ve kısa süre sonra ilahi bir haykırışa dönüştü.

Rowan'ın en mantıklı adamlarından biri olan şövalyesi Watelin öne çıktı.

"Aptallar sizin bir tanrı yerine iblis olduğunuza karar vermeden önce arabaları geçirelim mi efendim?"

Rowan güldü ama cevap veremedi Xante ayağa kalktı,

Watelin'e bakıyor.

"O *bizim* prensimiz," dedi Xante, "*Lanconyalı* . Arabalarını geçireceğiz." Xante

döndü ve hem muhafızlara hem de köylülere emirler yağdırmaya başladı.

Rowan omuz silkti ve Lora'ya gülümseyerek atına bindi. "Görünüşe göre

paslı ve eski bir kapıyı açmak en doğru şeymiş. Krallığımıza girelim mi

sevgili kardeşim?"

" *Prenses* kardeş, eğer yoksa," dedi Lora gülerek.

Duvarların içinde, muhafızların kadın ve erkekleri sessizce duruyordu.

Rowan ve Lora yanlarından geçerken başları öne eğikti. Rowan Jura'yı

görebilmek umuduyla her yüze baktı ama Jura hiçbir yerde görünmüyordu.

Eski taş kalenin önünde Rowan, Lora'nın attan inmesine yardım etti.

"Babamızla buluşmaya gidelim mi?" diye sordu ve Lora başıyla onayladı.

Dördüncü Bölüm

" ^ "

Jura uzun eğitim alanındaki tek kişiydi. Her iki uçta mızrak ve yay talimi için hedefler, güreş talimi için çıplak alanlar, bir ayak yarışı parkuru, atlamak için engeller vardı. Şimdi, tek bir kadın varken, devasa görünüyordu. Bir koşucu gelip yeni prensin yaklaştığını söylediğinde diğer muhafız kadınlar aceleyle şehre geri . "Prens, ha!" Jura mırıldandı ve ciritini hedefe doğru savurdu ve tam ortasından vurdu. O *bir İngilizdi* ve onu almak istiyordu. kardeşinin tahttaki haklı yeri. En azından kardeşinin tüm Lanconia'nın onunla aynı fikirde olduğunu biliyordu. Bir kez olsun tüm kabileler bir konuda birleşmişlerdi: Bu İngiliz, İngiliz Edward'dan daha fazla onların kralı değildi. Arkasından gelen bir sesle döndü ve ciritini havaya kaldırdı. Ucu Daire'nin boğazında hazır bekliyordu. "Çok geç," dedi gülümseyerek. "Tarlanın kenarından bir yay kullanabilirdim. Kimse nöbet tutmazken burada tek başına olmamalısın." "Daire, ah Daire," diye bağırdı ve kollarını onun boynuna doladı. "Seni , çok, çok özledim." Ona dokunmak, sarılmak istiyordu,

Onu öpmek ve nehir kenarındaki adamın hatırasından kurtulmak istiyordu.

Dün gece uyandığında vücudu terden sıırıslıklam olmuştu ve tek düşünebildiği o yabancıydı, daha önce hiç görmediği bir adam, bildiği kadarıyla bir köylü, evine, karısına ve çocuklarına giden kaslı bir oduncu. "Öp beni," diye yalvardı.

Daire onu öptü ama bu ormandaki adamın öpücüğüyle aynı şey değildi. Ne yakıcı bir arzu ne de kontrol edilemez bir şehvet hissetti. Ağzını onunkinin altında açtı ve dilini onun ağzına soktu.

Daire kaşlarını çatarak geri çekildi. Koyu renk gözleri ve yüksek elmacık kemikleriyle yakışıklı bir adamdı ama ormandaki adam kadar yakışıklı değildi, diye düşündü Jura istemsizce.

"Sorun nedir?" Daire boğuk bir sesle sordu.

Jura kollarını indirdi ve düşüncelerini okumasından korkarak kızarmış yüzünü saklamak için arkasını döndü. "Seni özledim, hepsi bu. Bir kadın niyetlendiği kişiyi coşkuyla karşılayamaz mı?" Daire o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, dönüp ona baktı. Birlikte büyümüşlerdi. Daire Vatell kabilesindendi ve Thal'ın önderlik ettiği bir baskında Daire'nin babası Jura'nın babasını öldürmüştü. Thal, Daire'nin babasını öldürmüş, ardından on iki yaşındaki çocuk bir taş ve kırık bir mızrakla Thal'a saldırmıştı. Thal çocuğu eyerine asmış ve Escalon'a geri götürmüştü. Jura'nın annesi öldüğünden beri

İki hafta önce Thal, Jura ve Thal'ın oğlu Geralt'ı yanına almış ve üç çocuğun da eğitim ve öğretimini üstlenmişti. O zamanlar sadece beş yaşında olan Jura, anne ve babasını bu kadar kısa sürede kaybetmiş olmanın verdiği yalnızlıkla

uzun boylu, sessiz Daire'ye yapışmıştı. Büyüdükçe ona sarılmayı hiç bırakmadı. Ama hayatının çoğunu onun yanında geçirmiş olması, onun ne düşündüğünü anlayabileceği anlamına gelmiyordu.

"O geldi mi?" diye sordu, altı yaşındayken onun kuru meyvesini yedikten sonra kimin çaldığını bilip bilmediğini sorduğunda yalan söylediği gibi kendisine bakmasını engellemek istiyordu.

Daire usulca, "Geldi," dedi, hâlâ onu izliyordu.

"Peki halk ona tısladı mı? Bu İngiliz gaspçının onun hakkında ne düşündüklerini bilmesine izin verdiler mi? Onlar-"

"Aziz Helen Kapısı'nı o açtı."

Jura bir kahkaha attı. "Kaç atla? Thal korkak oğlunun nasıl öldüğünü duyunca hiç memnun olmayacak-"

"Avuçlarıyla açtı." Jura gözlerini

Daire'ye dikti.

"Arabalarını geçirebilmek için kapının açılmasını istiyordu, bu yüzden adamlarına kullanmalarını emretti. Bunun bir etkisi olmayınca Prens Rowan avuçlarını kapıya dayadı ve Tanrı'nın ona yardım etmesi için dua etti. Kapı

açıldı."

Jura şaşkın şaşkın bakmaktan başka bir şey yapamadı. Efsaneye göre

Lanconia'nın gerçek kralı geldiğinde kapı onun için açılacaktı.

Kendini toparladı. "Yıllardır kimse kapıyı açmaya çalışmamış; paslanmış

olmalı. Koçbaşının onu yerinden oynattığına şüphe yok,

Sonra bu İngiliz itince açıldı. Elbette bunu herkes biliyordu."

"Xante prensin önünde diz çöktü."

"Xante mi?" Jura gözlerini kocaman açarak sordu. "Xante mi? Ne zaman İngiliz'den bahsedilse gülen kişi mi? Adamın ne kadar aptal olduğunu söyleyen mesajlar gönderen aynı Xante mi?"

"Başını eğdi ve ona Prens dedi. *Tüm* muhafızlar ve orada bulunan herkes onun önünde eğildi."

Jura başka tarafa baktı. "Bu işi daha da zorlaştıracak. Köylüler bir

Batıl inançları olan bir sürü insan var, yine de muhafızlardan daha iyisini ummuştum. Onların sadece bir çift paslı kapı olduğunu görmelerini . Thal söyledin mi?"

"Evet," diye yanıtladı Daire. "Şu anda onunla birlikteler."

"Onlar mı?"

"Prens Rowan, kız kardeşi ve oğlu."

Jura ciritiyle oynadı ve kendini bunalmış hissetmeye başladı. Sanki

Geriye kalan tek akıllı başında kişi oydu. Tüm Lanconia, sırf paslı bir kapı açıldı diye doğru *bildiklerini* bir kenara istekli miydi?

bir ile vurulmak? En azından Daire bu gaspçıya inanmıyordu. "Thal'ı Geralt'ın kral olması gerektiğine ikna etmeliyiz. Söylesene, *çok* mu İngilizler? Yabancı gibi görünüyor ve davranıyorlar mı?"

Aniden, bir yılan kadar hızlı bir şekilde Daire'nin kolu dışarı fırladı ve Jura'nın kalın saç örgüsünü yakalayıp doladı ve yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı.

"Daire!" diye soluk soluğa kaldı. Onun bu hareketine hazırlıklı değildi. Onunla birlikteyken gardını indirmişti; ona tamamen güveniyordu. "Sen benimsin," dedi gırtlaktan. "Beş yaşından beri benimsin. Seni kimseyle paylaşmayacağım."

Gözlerindeki ışık onu korkutmuştu. "Ne oldu?" fısıldadı. "Bu Rowan ne yaptı?"

"Belki de buna benden daha iyi cevap verebilirsiniz."

Korkusunu üzerinden attı. Ciritini hâlâ sol elinde tutuyordu ve şimdi ucunu adamın kaburgalarına doğru itti. "Beni bırak yoksa seni delik deşik ederim."

Onu yakaladığı gibi aniden saçlarını serbest bıraktı ve gülümsedi.

Jura onun gülümsemesine karşılık vermedi. "Kendin açıklayacaksın." Daire omuz silkti. "Bir aşık kıskanç olamaz mı?"

"Kimi kıskanıyorsun?" Jura öfkeyle sordu.

Ona cevap vermedi ve dudaklarının gülümseme şeklinden hoşlanmadı.

Ama gözleri öyle . Çok uzun yıllar birlikte olmuşlardı, çünkü onun düşüncelerini okuyabiliyordu. Bir şekilde onun o ilk öpücüğünün görebilmişti ve İngiliz'den bahsetmesi onu kokudan uzaklaştırmamıştı. O öpücükle kendine ihanet etmiş ve ona bir şeylerin yanlış gittiğini belli etmişti.

Ona gülümsedi. "Kıskanman için bir neden yok. Belki de beni -" duraksadı- "seni aramaya şey öfkemdir." Ona baktı ve kendisini daha fazla zorlamaması için sessizce yalvardı.

Sonunda o da gülümsedi. "Gel," dedi, "yeni prensinle tanışmak istemiyor musun?"

Gergin anın sona ermesiyle rahat bir nefes aldı ve ciritini tekrar kaldırdı.

"Ultenler'in kampına tek başıma girmeyi tercih ederim." Daire'nin yüzüne o tuhaf ifade geri döndü ama bu sefer nedenini sormayacaktı. "Hadi, ona geri dön," dedi. "Thal seni isteyecektir. Bu yumuşak beyaz İngiliz'e tatlılarını götürmek için herkese ihtiyaç olacak."

Daire olduğu yerde kaldı. "Eminim daha sonra ziyafet olacaktır."

Jura ciritini sertçe fırlattı ve kırmızı merkezdeki hedefi vurdu. "Bu gece aç kalacağımı hiç sanmıyorum. , git buradan. Antrenman yapmam gerek."

Daire sanki kafasını karıştıran bir şey varmış gibi kaşlarını çatarak baktı ve tek kelime etmeden surlarla çevrili şehre doğru geri döndü.

Jura öfkeyle ciritini saman dolu hedeften çekti. Bir sevgilinin dönüşü için bu kadarı da fazla, diye düşündü. Kollarını ona doladı ve adam onu itti, ama bir an sonra saçlarını çekip kışkırdığını söyledi. Neden kıskançlığını birkaç öpücükle *göstermemişti*? Neden nehir kenarındaki adamın anısını silmek için bir şey yapmamıştı? Ciritini tekrar tekrar fırlattı. Bütün günü sıkı bir egzersizle geçirmeyi planlıyordu, böylece bu gece bunu hatırlayamayacak kadar yorgun olacaktı.

Bir erkeğin elleri bacaklarında, dudakları dudaklarında ya da- Bir küfür savurdu ve ciritini savurdu ve hedefi tamamen ıskaladı. "Erkekler!" dedi öfkeyle. Daire ona baktı, saçlarını çekti ve başka bir adam kalçalarını okşarken, bir İngiliz tüm Lanconia'yı tehdit etti. Ciritini tekrar fırlattı ve bu sefer tam ortasından vurdu.

Rowan babasının odasının kapısının önünde durdu ve

Giyisilerindeki seyahat tozlarını fırçaladı. Üzerini değiştirmesi ve şık görünmesi için kendisine zaman verilmemişti. Ona Thal'ın

Onu hemen görmek için ısrar etti, hiçbir şey beklemeyeceğini söyledi.

Düşündükten sonra Rowan, tozlu kıyafetlerinin çok önemli olup olmayacağından şüphelendi.

Thal'ın evinin sefaletini gördükten sonra. Rowan ayaklarının altındaki kemirilmiş bir kemiği tekmeledi, omuzlarını dikleştirdi ve

ağır meşe kapıyı açtı. Oda çok loştu ve gözlerinin alışması bir an aldı.

Babası oğlunu konuşmamaktan memnun görünüyordu ve böylece Rowan'a babasına bakması için zaman tanımış oldu.

Thal bir yığın kürkün üzerinde yatıyordu, uzun saçlı, kaba görünümlü kürkler ona çok yakışıyordu, çünkü o kaba görünümlü bir adamdı.

Olağanüstü uzun boyluydu, Rowan'dan en az on beş santim daha uzundu ama Rowan'ın aksine zayıftı, Rowan'ın kalınlığına sahip değildi. Belki de yüzü bir zamanlar yakışıklıydı, ama şimdi çok fazla savaştan kalma çok fazla yara iziyle kaplıydı. Rowan bu adamı hücum eden bir aygırın üzerinde, başının üzerinde bir kılıç sallarken ve kazanacağı bir savaşta binlerce adamı yönetirken hayal edebiliyordu.

" gel oğlum," diye fısıldadı Thal, çektiği acıyı belli eden derin bir sesle.

"Gel yanıma otur."

Rowan yatağın kenarına, babasının yanına oturdu ve hissettiği endişeyi gizlemek için tüm eğitimini kullandı. Öğretmeninin Thal'a verdiği raporları olabildiğince iyi hale getirmek için yıllarca çalışmıştı. O yapmıştı

Her zaman hiç tanımadığı bu adamı memnun etmek ve ondan beklenenleri yerine getirmek istemişti. Şimdi Thal'ın karanlık sertliğine bakınca, adamın sarışın, solgun oğlunu hayal kırıklığına uğratacağını hissediyordu. Ama Rowan bu duyguların belli etmedi.

Thal hâlâ güçlü olan yaralı elini kaldırdı ve oğlunun yanağına dokundu.

Yaşlı, kara gözleri dökülmemiş yaşlarla yumuşadı. "Ona benziyorsun. Benim güzel Anne'ime benziyorsun." Elini Rowan'ın kolunda gezdirdi. "Ve sen ailesindeki erkeklerin büyüklüğüne sahip." Gözleri ve dudakları gülümsedi. "Ama bir Lanconyalının boyuna sahiptin. En azından benden bir şeyler almışsın, çünkü başka bir benzerlik göremiyorum. Ve o saçlar! Bu Anne'in saçı."

Thal neredeyse gülecekti ama bu bir öksürüğe dönüştü. Rowan babasının teselli istemeyeceğini hissetti, bu yüzden kasılma geçene kadar kıpırdamadan oturdu.

"İçimi kemiren bir şey . Bunu uzun zamandır biliyordum.

Ama seni görene kadar ölümü erteledim. William sana iyi davrandı mı?"

"Çok iyi," dedi Rowan yumuşak bir sesle. "Daha iyisini isteyemezdim."

Thal gülümsedi ve bir an için gözlerini kapadı. "Yapacağını biliyordum. O her zaman

seni sevdi. Doğduğun günden beri seni seviyordu. Anne öldükten sonra..."

Durakladı ve yutkundu. "Ölüm anıları geri getiriyor. Ben dua ediyorum

Anneni yakında tekrar göreceksin. Sevgili Anne'imın ölümünden sonra, isteseydi seni büyütmesi için William'a verirdim ama adamlarıma ve bana saldırdı; seni *almaya* çalıştı."

Thal tekrar öksürdü ama kısa süre sonra spazmı kontrol altına aldı.

"Beni çağırabilirdin," dedi Rowan nazikçe. "Ben de gelirdim." Thal gülümsedi ve bu sözlerle rahatlamış görünüyordu. "Evet ama ben senin İngilizlerle birlikte büyümeni *istedim*. Anne bana barışı gösterdi." Rowan'ın elini tuttu. "Lanconyalıları kimse fethedemedi evlat. Hunlardan, Slavlardan, Avarlardan, Romalılarından ve Charlemagne'dan sağ çıktık." Durakladı ve gülümsedi. "Yine de rahiplerden kurtulamadık. Bizi Hristiyan yaptılar. Ama işgalcilerle savaştık. Biz Lanconyalılar herkesi yenebiliriz.

-Kendimiz hariç," diye üzüntüyle ekledi.

"Kabileler birbirleriyle savaşıyor," dedi Rowan. "Bunu bizzat gördüm."

Thal, Rowan'ın elini sıktı. "Zernalara karşı tek başına yürüdüğünü, Brocain'in kendisiyle yüzleştiğini duydum."

"Zernalar Lanconian'dır."

"Evet," dedi Thal güçlükle ve Rowan onun bir öksürük krizini daha kontrol altına almasını bekledi. "İngiltere'ye gittiğimde, Anne ile tanıştığımda, bir ülkenin nasıl tek bir kralı olabileceğini o zaman gördüm. Bana Lanconia Kralı deniyor

ama aslında ben sadece İriallerin kralıyım. Hiçbir Zerna ya da Vatel beni

Kral. Her zaman kabilelerden oluşan bölünmüş bir ulus olacağız. Ama eğer birlik olmazsak Lanconia ölecek."

Rowan babasının kendisinden ne istediğini anlamaya başlamıştı.

"Lanconyalıları birleştirmemi mi istiyorsun?" Sesindeki dehşeti tam olarak engelleyememişti. Lanconia'ya gelene kadar kabilelerin ne kadar ayrı olduğunu fark etmemişti. Üç genç oğlana ve yaşlı bir adama karşı koymuş olması bütün bir ülkeyi fethedebileceği anlamına gelmiyordu.

"Seni ülkemin dışında yetişmen için bıraktım," diye devam etti Thal. "Sen İrialı değilsin ve belki de yarı İngiliz olduğun için diğer kabileler seni kabul edecektir."

"Anlıyorum," dedi Rowan ve bir an için gözleri kapandı. Günlerdir Lanconia'da barış olması gerektiğini biliyordu ve kral olarak kabileler arasındaki savaşı engelleyebileceğini umuyordu. Ama onları *birleştirmek*? Kendisi

Yaşlı Brocain ve kibirli Xante'yi *arkadaş* yapmasını istedi! Bir adam bunu bir ömür boyu yapabilir miydi? şimdi eski, paslı bir kapıyı açtığı için onun kral olması gerektiğine inanıyorlardı ama Rowan ona olan inançlarının uzun süreceğini sanmıyordu. Tek yapması gereken İngilizce gibi görünen bir şeydi ve yine yabancı, yabancı olacaktı. "Geralt'ın yerine seçildim Çünkü ben İngilizim," dedi yumuşak bir sesle. "Lanconyalılar üvey kardeşimin kral olması gerektiğine inanıyor."

Thal'ın ifadesi öfkeye dönüştü. "Geralt Irial'dır. Irial olmayan herkesten nefret eder. Brocain'oğlunun yanında olduğunu duydum. Onu koru. Geralt elinden gelirse onu öldürecektir. Geralt sadece İrialıların yaşadığı bir Lanconia hayal ediyor."

"Ve diğer kabileler de Lanconia'ya sahip olmayı mı hayal ediyor?" Rowan yorgun bir sesle söyledi.

"Evet," dedi Thal. "Babamın babasının zamanında savaşıacak yabancılarımız vardı ve mutluyduk. Savaş kanımızda var ama şimdi işgalcilerimiz yok, bu yüzden birbirimize saldırıyoruz." Yaralı ellerini havaya kaldırdı. "Bu ellerle kendi halkımdan çok fazla kişiyi öldürdüm. Duramazdım, çünkü ben Irial'ım." Rowan'ın elini tuttu ve gözleri yalvarır gibiydi. "Ben gidiyorum. Lanconia'yı kurtarmalısın. . Aziz Helen'in Kapısı'nı sen açtın."

Rowan ölmekte olan babasına gülümsedi ama içinden kendisine teklif edilen ve reddettiği bir mirasçıyı hatırlıyordu. Eğer o Onu kabul etse, şimdi bir ateşin başında oturuyor, ayaklarının dibinde bir tazi, kucağında bir ya da iki çocuk olabilirdi. "Rüzgarın bu kapıları yirmi yıl önce yıkmamış olması bir mucize." Bir çocuk, yaşlı bir adam ve birkaç paslı kapı yüzünden *her şeyi* yapabileceğine inanılıyordu. Bir yanı ata atlayıp Lanconia'dan olabildiğince hızlı uzaklaşmak istiyordu. Ama bacağındaki yara izi seğirmeye başladı.

Thal gülümsedi ve sırtını yastıklara yasladı. "Anne'in ve duyduğuma göre tatlı öfkesine de sahipsin. Lanconlular buraya gelirken sana çok mu sert davrandılar?"

Rowan içtenlikle gülümseyerek, "Korkuyorlar," dedi. "İngilizler hakkında pek iyi fikirleri yok."

"Lanconialılar sadece Lanconialılara inanır." Rowan'a baktı, sanki

Rowan'ın sarı saçlarını ve mavi gözlerini ezberlemeye çalışıyordu. "Ama sen bunu değiştireceksin. Benim yapamadığımı yapacaksın. Belki Anne yaşasaydı, barışı sağlamak için bir şeyler yapabilirdim ama o öldüğünde ruhumu kaybettim.

Kabileler birleşmezse Lanconlular birbirlerini öldürecek. Birbirimizle savaşmakla o kadar meşgul olacağız ki bir sonraki istilacı sürüyü göremeyeceğiz.

dağların üzerinden gelir. Sana güveniyorum evlat."

Rowan babasının kendisinden istediği şeyin büyüklüğünü düşünürken, Thal sanki gücünü toplamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. Thal güzel bir kadına aşık olduğu için, bu birlikteliğin oğlunun büyük işler başarabileceğine inanıyordu. Rowan kendisine babasının inandığının yarısı kadar inanmış olmayı diledi. Önünde duran şeyi düşünmek, katı kafalı Lanconyalılarla uğraşmak, yüzyıllardır sahip oldukları düşünce tarzını değiştirmeye çalışmak, katlanabileceğinden çok daha fazlası gibi görünüyordu. Yine kaçmak istedi. İngiltere'ye, güvenli bir eve. Ama sonra

Jura'yı hatırladı. Jura anlayabildiği tek Lanconialıydı. Belki de yanında Jura varken gerçekten de bir ülkeyi fethedebilirdi. "Baba," dedi Rowan usulca, "Cilean'la evlenmemi istediğin doğru mu?"

Thal yorgun gözlerini açtı. "Onu daha çocukken seçmiştim. Bana Anne'i hatırlatıyor, çok sakın ve nazik ama bir o kadar da güçlü. Kadın Muhafızlar'ın kaptanıdır. Bilge ve güzel olduğu kadar güçlü de. Sana mükemmel bir eş olacak."

"Evet, eminim yapardı ama-" Rowan, Thal'ın bakışları karşısında sözünü kesti. Yaşlı adamın bedeni ölüyor olabilirdi ama zihni tamamen sağlıklıydı. "İngiliz bir kadınla , değil mi? Çocuklarınız Lanconyalıdan çok İngiliz olurdu."

"Başka bir *İngiliz* kadın yok," dedi Rowan işaret ederek.

Baba bekledi, gözleri Rowan'ınkileri delip geçti ve Rowan'ın koltukta kaymasına neden oldu. Brocainden duyduğu korkuyu, bu yaşlı adam böyle görüldüğünde hissetmiyordu. Bu kadar uzun süre hüküm sürmesine şaşmamalıydı. "Başka bir kadın daha var. Onun da muhafız olduğuna ve karım için uygun olduğuna inanıyorum. Onun adı Jura."

Thal acı çekiyormuş gibi başını kürklerin üzerine bıraktı. "Ona karşı hislerin ne kadar güçlü?"

Rowan biraz utandı ama yüzüne hücum eden kanı kontrol etmeye çalıştı.

Jura'yı her zaman uğruna yaşadığı babasını hayal kırıklığına uğratmayı göze alacak kadar çok istiyordu. "Güçlü," demeyi başardı ve bu tek kelimeyle ona duyduğu şehveti, arzuyu ve ihtiyacı anlattı. Babasının, Jura için savaşmaya hazır olduğunu anlayacağını umuyordu.

Thal başını tekrar kaldırdı ve oğlunun gözlerine sertçe baktı. Orada güç vardı, Lancon krallarının nesillerinin gücü. "Anne'i istediğimde, onu istedim. Eğer İngiliz kralı onu benden esirgemiş olsaydı, onu bir gecede çalabilirdim. Jura da senin gibi mi hissediyor?" Rowan onun öpücüklerine nasıl tutkuyla karşılık verdiğini hatırlayabiliyordu. "Evet," dedi. "Aynen öyle."

"Onunla nasıl tanıştığınızı duymak istemiyorum. Hiç şüphesiz, Jura gibi olmaması gereken bir yerdeydi. Ah, oğlum, neden Cilean'ı sevedin? Jura bir sorun. Kardeşi kadar asabi ve annesi kadar sinirli. Kızın annesi beni tehdit etmeye çalıştı.

Geralt'ı doğurduktan sonra onunla evlendi. Beni cezalandırmak için en sadık adamım Johst'la evlendi ve onun hayatını cehenneme çevirdi."

Thal durakladı, sesini ve zihnini dinlendirdi. "Eğer Jura'yı sana verirsem, bu pek çok soruna yol açacaktır. Cilean düşmanınız olacak ve İrialılar Cilean'ı seviyor ve bu sevgili kadının onurunu kırdığınız için sizden nefret edecekler.

Ve

Jura'ya evlilik sözü verildi-"Söz mü?"

Rowan'ın nefesi kesildi.

"Evet," diye yanıtladı Thal. "Vatell'lerin lideri Brita'nın oğluyla evlenecek. Brita'yı kızdırmak olmaz."

Rowan'ın ağzı açık kaldı. "Bir *kadın* bir kabilenin lideri mi?" Bir *kadını* mı fethedecekti? Bu Lanconyalılar göğüs göğüse çarpışmasını mı bekliyorlardı?

Thal oğluna gülümsedi. "Biz erkeklerin sırtımızı kullandığı yerde o beynini kullanıyor. Kocasını öldürüldüğünden beri lider o. Brita zaten İrialılardan nefret ediyor, özellikle de benden ve benim sorunumdan. onu kızdırmak. Geralt'ı destekleyen insanlarla yeterince zor zamanlar geçireceksin. Tekrar düşünüp Cilean'la evlenemez misin? Ya da başka biri? Jura-"

"Benim istediğim," dedi Rowan, çenesi kesilmiş bir halde.

Thal derin bir iç çekti. "Bir yolu var."

"Ben alırım."

"Kaybedebilir. Hem Jura'yı hem de Cilean'ı

kaybedebilirsin." "Eğer bu bir dövüşse, meydan okumayı karşılayacağım."

"Bu senin değil Jura'nın savaşı olacak," dedi Thal ve sonra açıklamaya başladı. "Lanconyalı kadınlar her zaman güçlü olmuştur. Erkeklerini korurlar

savaşta sırtları. Erkekler kendilerini korurlar. Güçlü bir eşe sahip olmak her zaman iyi olmuştur ve bir zamanlar bir erkek bir Honorium aracılığıyla bir eş seçin."

"Hangisi?" Rowan sordu.

"Daha ziyade sizin İngiliz turnuvası gibi, sadece kadınlar katılıyor."

"*Kadınlar mızrak dövüşü mü?*" Rowan inanamayarak sordu.

"Hayır, beceri yarışmaları var, atış, cirit atma, koşma, çıta atlama, güreş, birçok yarışma var. Kazanan, Honorium'u çağıran adamı kazanır."

Rowan daha konuşmadan Thal oğlunun elini tuttu. "Kral söz konusu olduğunda tüm kabilelere davetiye gönderilmesi gerekir. Jura genç ve daha önce hiç savaşa katılmadı. Bir yarışmada nasıl tepki vereceğini bilemezsin. Pekâlâ kaybedebilir." Durakladı. "Cilean da kaybedebilir."

"Bu, göze almam gereken bir şans."

"Anlamıyorsunuz. Muhafız kadınlarımızın çoğu güzeldir, ama diğer kabileler İrial kralını küçümsediklerini göstermek için canavar olan kadınlar." Thal'ın dudağı kıvrıldı. "Sen hiç Ulten kadını görmedin. Onlar sinsî ve sahtekâr pis yaratıklardır. Alıcı bulabilirlerse siz uyurken saçınızı çalacaklar. Brocain de sana

Hiç şüphesiz iğrenç biri. Zerna kadınlarından küçük ve daha güzel öküzlerim var. Ne yaptığını bir düşün evlat ve Cilean'ı al. O çok güzel ve-

"Annemi kazanmak için bir Honorium'a cesaret edebilir miydin?"

"Evet," dedi Thal yumuşak bir sesle. "Gençken ve onu gördüğümde kanım kaynarken her şeye cesaret edebilirdim."

Rowan kararlı bir şekilde, "Jura için kanım kaynıyor," diye cevap verdi.

"Honorium'u arayın." Thal başını salladı. "Yapılacak ama ondan uzak dur.

Onu kazanma niyetinden kimsenin haberi olmasın. Brita'nın oğlunu hafife alırsan nasıl bir öfke uyandıracacağını bilemezsin. Honorium'un tüm

kabilelere karşı adil olma niyetinizi göstermek için olduğunu söyleyeceğim.

Tüm kabileler tahta bir kraliçe oturtma şansına sahip olacak. Şimdi gitmelisin. Siomun'u bana gönder ki Honorium'u ilan edebileyim."

"Belki kızınızı ve torununuzu görmek istersiniz diye düşündüm."

Thal'ın gözleri büyüdü. "Lora mı? Geride bıraktığım küçük kız mı? O seninle mi?"

"Evet, oğlu Phillip'i de getirdi. Zeki bir çocuk."

Thal gülümseyerek, "Bahse girerim çocukken olduğun kadar zeki değilsindir," dedi. "Evet, gönder onları. Lora'nın uygunsuz bir adam istememesi için dua ediyorum."

Rowan gülümsedi. "Sanmıyorum, ama Xante'den biraz etkilenmiş gibi görünüyor."

Thal öksürmeye başlayana kadar güldü. "Şu eski savaş atı mı? Ah, bu iyi bir eşleşme olurdu. Hiç evlenmedi ve onun yaşlı kalbini eritmek için çok ateşli bir kadın gerekir."

"Bunu biri varsa o da Lora'dır." Rowan ayağa kalktı, sonra bir dürtüyle babasının elini kaldırdı ve öptü. "Pişmanım... Pişmanım-"

"Hayır!" Thal sert bir sesle konuştu. "Pişmanlık yok. Her gece olman için dua ettiğim şeysin: hiçbir kabileden değilsin. Hiçbir kabileye sadakati olmayan bir Lancon kralısın. Ülkeyi birleştirebilirsiniz. Umarım

Hayır, pişmanlık yok. Kızımı ve oğlumu bana gönder." "Peki, babacığım," dedi Rowan ve odadan çıkmaya başladı.

"Oğlum," diye seslendi Thal, "Siomun'a söyle sana düzgün kıyafetler versin de İngiliz gibi görünmeyesin."

Rowan başıyla onayladı ve odadan çıktı.

Thal'ın odasının dışında, Rowan karanlık taş duvara yaslandı ve gözlerini kapattı, babasının ona yüklediği inanç yükünün büyüklüğünü hissediyordu.

Her zaman tek bir ülkenin kralı olacağını düşünmüştü, ama şimdi birbirinden nefret eden altı kabileyi, birbirlerinden çalan, birbirlerini suçsuz yere öldüren altı kabileyi birleştirmesi gerektiğini anladı. O

Tanrı'dan rehberlik almak için bir an dua etti. gelenin en iyisini yapacak ve yardım için Tanrı'ya güvenecekti. Ve Jura, diye düşündü gözlerini açarak. Jura da ona yardım etmek için orada olacaktı. Karanlık koridorda ilerledi ve Lora'nın öfkeyle yükselen sesini ve ardından Xante'nin derin kıkırdamasını duyunca durdu.

"Araya girebilir miyim?" dedi Rowan, "Babamız sizi ve Phillip'i görmek istiyor ve Xante, benim için Siomun adında birini bulabilir misin?"

Xante saygıyla, "Emredersiniz lordum," dedi ve uzaklaştı.

"Önce Siomun," diye fısıldadı Rowan, "sonra Jura." Islık çalarak Xante'yi takip etti.

Jura eğitim alanından üzülerek ayrıldı ama yanına gelen genç adam ona acilen ihtiyaç olduğunu söyledi. Ahırda ona ihtiyaç duyulması garip görünüyordu ama son zamanlarda her şey garipleşmişti. Thal onu ahıra gönderdiğinden beri

İngiliz oğlu için dünyası alt olmuştu. Şimdi gidip onu kimin istediğini öğrenecek, sonra da Geralt'ı bulup ona elinden gelen teselliği sunacaktı.

Ahırlar karanlıktı ve insanlardan boştu. Tiksintiyle düşündü

Irial'ın dağınıklığı nedeniyle Zerna'nın saldırıp kazanabileceğini söyledi.

"Alo?" diye seslendi ama kimse cevap vermedi. Bıçağını çekti.

Şüpheleri arttı ve sırtı atların ahırlarına dönük bir şekilde koridor boyunca yavaşça ilerlemeye başladı.

Ne kadar temkinli olsa da, dışarı fırlayan ve ağzını sıkkan ele hazırlıklı değildi. Bir başka güçlü kol bıçağı elinden aldı ve at ahırının karanlığına geri çekildi. Kadın çırpınmaya başladı ama adam sanki gücü hiçbir şeye yetmiyormuş gibi onu kollarının arasında döndürdü ve vücudunu kendi vücuduna yapıştırdı. Yine de

Karanlıkta yüzünü göremiyordu ama bedeni *ona o* olduğunu söylüyordu.

Adamın ağzı kızınkinin üzerine çullandığında, kız hissettiği tüm tutkuyla karşılık verdi. Dünden beri kendine bu yakışıklı yabancıya tepkinin bir tesadüf, bir daha olmayacak bir şey olduğunu söylemişti. Yeri ve zamanı gelmişti. Daire için yalnızlık çekiyordu,

Ayrıca adamı gördüğünde ikisi de yarı çıplaktı. Böyle tepki vermesine şaşmamak . Hissettiği tutkuyu da en aza indirmişti. Böyle bir adamın öpücüğü karşısında kendini çok iyi hissetmesi doğaldı.

yakışıklı bir adam.

Ama Jura duygularını yarı yarıya unutmuştu. Bu adamın kollarında nasıl hissettiğini, vücudunun onun dokunuşuyla nasıl zayıfladığını ve titrediğini hatırlamıyordu.

Başını kaldırdığında, kolları boynundaydı, parmakları

Saçlarına dolanmıştı ve ondan daha fazlasını istiyordu.

"Jura," diye fısıldadı ve sesi içine işliyor gibiydi. "Artık birlikte olacağız," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

Ağzını onunkine karşı açtı, arıya açılan bir çiçek gibi, polenlerinin alınmasını istiyordu. Birlikte olmak sevişmek anlamına geliyordu ve onun için hazırdı. Sonuçlarını ya da nerede olduklarını düşünmedi. Tek umursadığı, bir ziyafet salonunun ortasında olabilecekleriydi.

Bacaklarını biraz açtı, kalçalarını onunkilere bastırdı ve ağırlığını desteklerken onu dik tutmasına izin verdi.

"Aşkım," diye fısıldadı, sanki tenini yemeye çalışıyormuş gibi aç bir şekilde boynunu öptü. "Birlikte olacağız. Bunu ayarladım."

"Evet," diye mırıldandı, gözleri kapalı, başı gerideydi. "Birlikte. Şimdi." Yüzüne bakmak için ondan uzaklaştı. "Beni çok cezbediyorsun, mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha fazla. Jura, aşkım, böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Beni sevdiğini söyle. Kelimeleri duymama izin ver."

Kelimeler aklına gelmiyordu; sadece hissediyordu. Adamın vücudunu kendi vücudunun yanında hissetti, büyük, sert kalçalarını kendi kalçalarına bastırdığını hissetti. Tenini onunkinin yanına koymak, ayak parmaklarını onunkine dolamak, göğüslerini onun göğsündeki kıllara değdirmek istiyordu. Ellerini, parmak uçlarını, parmaklarını tırnaklarını derisinin üzerinde gezdirdi.

"Jura!" diye nefesini tuttu ve ağızını onunkine öyle bir yapıştırdı ki Jura dengesini kaybedip geriye doğru düştü, sırtı ahırın taş duvarına çarptı.

Adam onu bırakmadı ama öpmeye devam etti, Jura onun ağırlığından ölebileceğini düşünene kadar vücudu onunkine çarptı, yine de kurtulmak için mücadele etmek yerine onu daha da yakınına çekti.

Aniden onu serbest bıraktı ve ondan uzaklaşarak ahırın köşesindeki derin gölgelere doğru ilerledi.

"Git," dedi hışımla. "Git yoksa artık bir bakire değilsin. Bırak beni, Jura." Arkasındaki taşlara tutunarak kendini dik tuttu.

Sertlik avuçlarını kesiyordu. Kalbi boğazında çarpıyordu ve vücudu dalgalı dalgalar halinde nabız atıyor gibiydi.

"Biri sizi görmeden buradan gidin," dedi.

Jura'nın zihni yeniden çalışmaya başlamıştı. Evet, kimse onu görmemeliydi. Zayıf dizlerinin üzerinde dik durmaya çalıştı ve destek için ahır duvarına tutunarak birkaç adım ilerledi.

"Jura," diye seslendi.

Arkasını dönmedi. Kasları çok zayıftı, gereksiz hareketler yapamayacak kadar akıcıydı.

"Benim olduğunu ," dedi. "Brita'nın oğlunun sana dokunmasına izin verme.

sen."

Ne dediğini anlayamayacak kadar sersemlemiş bir halde başını salladı ve ahırdan dışarı çıktı. Ayaklarının kadınlar koğuşuna giden yolu hatırlamasına sevindi çünkü aklı ondan başka hiçbir şeyle dolu değildi. Parmak uçlarını ovuşturmaya devam etti, onun hissini hatırlıyordu.

Biri "Jura," diye seslendi ama Jura yanıt vermedi.

"Jura!" Cilean sert bir sesle konuştu. "Neyin var senin? Nerede senin Bıçak mı? Saçların neden dökülmüş? Boynundaki o izler ne? Saldırıya mı uğradın?"

Jura arkadaşına çarpık bir gülümseme verdi. "Ben iyiyim," diye fısıldadı.

Cilean kaşlarını çatarak Jura'nın koluna girdi ve onu zorla odasına götürdü.

Bir yatak, bir masa, bir sandalye, bir lavabo ve giysiler için büyük bir sandıktan oluşan Spartalılara özgü bir odaydı. Duvarlarda silahlar asılıydı ve yatağın üzerinde oyma ahşap bir Hristiyan haçı vardı.

"Otur," diye emretti Cilean Jura'ya, onu yatağa doğru iterek. Cilean bir bezi ıslattı ve Jura'nın alnına bastırdı. "Şimdi bana sana ne olduğunu anlat."

Jura kendini toparlamaya başlamıştı. "Ben... Ben iyiyim. Bana hiçbir şey olmadı." Bezi çekti. Elleri hâlâ titriyordu ama iyileşiyordu. O adamdan uzak durmalıydı. O adam sanki bir

Sadece onun yakalanabileceği bir hastalık, onu öldürecek bir hastalık.

"Bana haberlerini anlat," dedi Jura. "Bu İngiliz taklitçisiyle tanıştın mı?"

Belki de İngiliz'e duyduğu nefret ona tutkusunu unutturabilirdi.

"Düşündüğümüz kadar aptal mı?"

Cilean arkadaşının bakışları karşısında hâlâ şaşkındı. "O hiç de aptal değil.

Aslında olağanüstü cesur görünüyor. Brocain'e karşı tek başına at sürdü."

Jura homurdandı. "Bu düşündüğümünden de aptalca. Cehaleti bu sefer onu korudu şüphesiz ama yine koruyamayacak. Hâlâ hayattayken Thal'a gitmeli ve seni bu iğrenç adamla evlenmekten kurtarması için yalvarmalısın." Cilean bilerek gülümsedi. "O iğrenç biri değil. Beni öptü ve bu çok ama çok hoştu."

Jura, Cilean'a sert bir bakış attı. "Çok fazla varsayımda bulunuyor. Biz Lanconyalı kadınların ahlaken gevşek olduğumuzu mu sanıyor? Bir muhafız kadını bir köylüymüş gibi öpmeye nasıl cüret eder?" Bunu söylerken bile Jura yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Bir adam onu öpmeye cüret etmişti ve o da ahlakı düşünmek yerine ahırın zemininde, saman ve at gübrelerinin arasında neredeyse onunla çiftleşecekti.

Cilean, "Ne zaman isterse cüret etmek için iznim var," dedi ve sonra döndü. "Ama öyle olmayacak. Thal yeni kral için savaşmak üzere bir Honorium çağırdı."

"Bir Honorium mu?" Jura inanamayarak, sonunda tüm dikkatini arkadaşına verdiğini söyledi. "Ama ne benim hayatımda ne de Thal'inkinde böyle bir şey oldu." Ayağa fırladı. "Bu sonradan görme ne cüretle böyle bir şey söyler? Bu sana bir hakarettir. Sanki kendisi için seçilen kadının yeterince iyi olmadığını söylüyormuş gibi. O bir piç! O korkak, sümsük-"

"Jura!" Cilean dönerek şöyle dedi. "Onun hakkında yanılıyorsun ve Honorium'u çağıran Thal. Oğlunun *tüm* kralların kralı olacağını söylüyor.

Lanconyalılar ve bu nedenle karısı tüm kabilelerden seçilmelidir. Rowan'ın bunu kabul etmesi çok asil bir davranış. Ya bir Zerna kadını kazanırsa? Ya da bir Ulten?" dedi, bu son soruyu sesindeki dehşetle dile getirdi. "Pek çok erkek böyle bir yarışmaya izin verecek kadar asil olamaz. Kral Lorcan, Kraliçe Metta'yı kazandığından beri bir Honorium düzenlenmedi.

Duyduğuma göre burnunun yarısı yok olmuş, vahşi bir kadınmış. ve kraldan on yaş büyüktü. Bu evlilikten hiç çocuk olmadı. Yine de Prens Rowan Honorium'un galibiyle evlenmeyi kabul etti."

Jura arkasını döndü ve yardım için sessiz bir dua etti. Neden herkes bu yabancıya asil özellikler bahşetmişti? "Olası sonuçlardan habersiz olduğuna şüphe yok. Seni gördü ve tüm Lanconianların

savaşçılar sizin gibidir. Ya da o kadar itaatkâr bir köpek ki kendisine söyleneni sorgusuz sualsiz yapıyor." Cilean'ın kahkahası Jura'nın geri dönmesine neden oldu.

"Prens Rowan itaatkâr biri değil. Jura, onunla tanışmalısın.

Bu gece ziyafet var. Gelin, sizi tanıştırayım ve nasıl biri olduğunu kendi gözlerinizle görün."

Jura öfkesinin ortaya çıkmasına izin verdi. "Kardeşime ihanet etmeyeceğim. Geralt kral olmalı ve şu ana kadar bu İngiliz hakkında duyduklarım bundan daha da emin olmamı sağlıyor. Sen ziyafete git ve onunla otur, ben oturmayacağım. Biri burada kalıp kampa göz kulak olmalı ve benim de bileyecek silahlarım var." "Bıçağın gibi mi?" Cilean, Jura'nın boş kınına doğru başıyla işaret ederek sordu.

"Ben... Ben karanlıkta düştüm," dedi Jura duraksayarak, kan beynine sıçramıştı.

Ahırdaki adamı tekrar hatırlayınca yanaklarını sıktı. "Geri bıçağımı bulacağım. Sen bu ziyafete git, sabah görüşürüz." Jura hızla Cilean'ın odasından çıktı, Cilean Jura'nın bıçağı ve adamın boynunda bıraktığı izler hakkında daha fazla soru sormaya başlamadan önce.

Adamın düşüncesi bile Jura'nın vücudunu ısıtmaya başlamıştı ve kızarmış yüzünü saklayan serin karanlıktan memnundu.

Bıçak ahırda değildi ve *hiç* şüphesiz biliyordu ki vardı. Bir an durağa yaslandı ve gözlerini kapattı.

Böyle bir aptal olduğu için kendine lanet etti. Bu kaba saba herifle iki kez karşılaşmış ve bir sokak kadını gibi onun kollarına düşmüştü.

adını, hatta hayattaki konumunu bile bilmiyordu. Tek bildiğı onun şehirde çalışan kölelerden biri olduğuydu. Onun dışında temizdi ve İrial

O derin, pürüzsüz sesiyle konuştuğı dil, yabancı kölelerin gırtlaktan konuşmaya çalıştıkları gibi değil, mükemmel bir şekilde telaffuz ediliyordu.

Başına bela açabilir, diye düşündü. Bıçağı şantaj olarak kullanabilirdi.

Bıçağın üzerinde onun işareti olan iki aslan vardı ve insanlar onun olduğunu bilebilirdi. Sadece Daire'ye -ne demişti? -Brita'nın oğluna göstermesi

yeterliydi. Daire onun bıçağını başka bir adamın elinde görürse, Vatell'ler ve İrial'ler arasında sorun çıkabilirdi.

"Aptal!" diye kendi kendine yüksek sesle lanet okudu. "Sen bir muhafız olmayı hak etmeyen aptal, gevşek etekli bir aptalsın." Hâlâ kendine lanet okuyarak ahırdan çıktı.

Beşinci Bölüm

" ^ "

Jura o gece pek uyumadı ve şafak sökmeden önce Geralt'ın kapıyı yumruklaması üzerine tuniğini ve pantolonunu giyip sürgüyü geri itti.

Geralt öfkeyle içeri girdi.

"Onu gördünüz mü?" Geralt sordu. "Babamı büyüledi. Paslı bir kapıyı açtığı için babam onun *her şeyi* yapabileceğini düşünüyor. O kapıyı yıllar önce itip açmalıydım."

Hâlâ uyku sersemi olan Jura gözlerini kırıştırtarak kardeşine baktı. Geralt karanlık adamlardan oluşan bir kabilede karanlık bir adamdı, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu, kaşlarını çatarken ağır siyah kaşları neredeyse birleşiyordu, dudaklarının koyu teni öfkeyle bükülmüştü.

Geralt yumruğunu avucuna vurdu. "Şimdiden yollardan ve

- " Söзlerini kesti, sanki kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Ticaret fuarlarından . Biz Lanconlular'ın, bu ticareti yapanlara karşı nasıl hayatta kaldığımızı sanıyor?

bizi istila etmeye çalıştılar mı? Kimsenin girmesine izin *vermeyiz*; ne Vikinglerin, ne Hunların, en çok da o kurnaz tüccarların. Arabalarında bir ordu taşıyıp taşımadıklarını kim bilebilir? Ama bu... bu gaspçı sınırlarımızı onlara açmak istiyor. On yıl içinde bizi yok edecek."

Geralt nefes almak için durakladı ama Jura'nın konuşmasına izin vermedi.
"Onda

Brocain'in oğlu ama yine de çocuğu kendi çocuğuymuş gibi koruyor. Bence yavruyu asalım ve Brocain saldırdığında onu öldürelim. Zerna bizim düşmanımız. Kendimizi korumalıyız."

"Sınırlarımızı açmak mı?" Jura mırıldandı. "Bunu duymamıştım. Açacağınız varlığımız sona erecek. İstilacılar tarafından yutulacağız." Bu, İngiliz'in neden kral olmaması gerektiğine dair giderek artan nedenlerden yalnızca biriydi Thal'in zihni de vücudu kadar hastaydı. Geralt'a baktı. Ama işte sonunda

Onunla aynı fikirde olan biri, bu İngiliz'in Tanrı'nın ikinci kuzeni olduğunu düşünmeyen biri.

"Evet, ama Thal bunu görmüyor. Bu sabah onunla konuşmaya çalıştım ama odasından çıkmamı emretti." Geralt'ın kafası yukarı kalktı. "Honorium'u duydun mu? Krallığımızda yabancı bir kraliçe olabileceğinin farkında mısın? Ortasında mı? Brocain'in kızları olduğunu duydum. Ya onlardan biri kazanırsa?"

Jura sadece dehşet içinde kardeşine bakabildi. Bunu hiç düşünmemişti.

Geralt gelip yatağın üzerinde onun yanına oturdu ve kolunu onun omuzlarına doladı. "Kazanmak senin ellerinde."

"Ben mi?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Cilean'ın adamı kazandığını görmelisin. Honorium'a girmelisin

ve daha önce hiç savaşmadığınız gibi savaşın. Sen Cilean'a karşı olana kadar gelen herkesi yenmelisin."

"Evet," dedi Jura başını sallayarak: "Cilean onun için savaşacak."

Geralt tiksinti dolu bir bakış attı. "Adama hülyalı gözlerle bakıyor. Onu net olarak göremiyor, söylediklerini duyamıyor."

Jura hemen arkadaşını savundu. "Cilean bir muhafız. Onun bir aptal olduğunu görmeli."

"Cilean da bir kadın ve onu yeni reşit olmuş bir kız gibi görüyor."

Tek kaşını kaldırdı. "Onu hiç gördün mü?" "Hayır, ama onun hakkında bildiklerimi değiştirmek ne görebilirim?"

"Soluk tenli ve soluk saçlı ve bazı kadınlar ona tutulmuş gibi görünüyor.

Akılları yerine bedenleriyle düşünüyorlar." Onu yakından izliyordu.

Ona ters ters baktı. "Ve sen de benim bu kadınlardan biri olabileceğimi mi düşünüyorsun?" dedi hissettiğı tüm küçümsemeyle. "Tanrı Naos kadar yakışıklı olması değil, fikrimi değiştirmeyecek. Onun Kral olmaya hakkı yok. Lanconia."

"Güzel!" Geralt, sanki muhafızlarından biriymiş gibi onun sırtına bir tokat atarak öne doğru düşmesini sağladı. "Babam kaleye gelmenizi ve bu sahte prense takdim edilmenizi istiyor. Kral çok üzgündü

Dün geceki ziyafete katılmamışsınız." "Thal

gitti mi?" Kadın şaşırmişti.

"İngiliz oğlunu gözünün önünden ayırmaya dayanamıyor." Geralt bir an için arkasını döndü ve Jura onun, Thal'ın görmediği oğluna olan sevgisini gösterme şeklinden acıyı gizlemeye çalıştığını biliyordu

Rowan çocukluğundan beri. Geralt her zaman babasına tapmıştı ama Thal oğlunu kral yapacak kadar düşünmemişti.

Geralt kız kardeşine döndü ve daha sakindi. "Lanconia'yı korumak zorundayız.

Bu adam bizi engellemek için ne yaparsa yapsın, onun etrafında çalışarak ülkeyi elimizden gelen en iyi şekilde korumalıyız. Önce yanına bir Irial kraliçesi koymalıyız. Başka bir kabilenin kraliçesinin

Escalon'a sızacaktı. Yabancı hizmetkârlar getirecek ve onlar da geceleri kapıları açıp muhafızlara rüşvet verecek. Hayır, bunu başlamadan durdurmalıyız. Cilean'ı tahta geçirmeliyiz. Cilean'a karşı kazanabileceğine inanıyor musun?

meydan okuyanlar?"

"Evet, elbette ," dedi - o anda yapabileceğinden emindi. "Güzel." Ayağa kalktı.

"Benimle gel. Babamın oğluyla tanışacaksın."

Jura yüzünü buruşturdu. "Şimdi mi?

Kahvaltıdan önce mi?" "Şimdi. Babam bunu istiyor."

Sanki kendi idamına götürülüyormuş gibi hissederek aceleyle

giyinmeyi bitirdi ve Geralt'ı takip etti. Uzun elbisesini giyme zahmetine katlanmadı, onun yerine muhafız üniforması olan pantolon ve tuniği giydi ve büyük mavi yün pelerinini bir omzuna attı. Boş bıçak kını konusunda tereddüt etti, sonra onu sırtına doğru iterek pelerininin altında saklamaya karar verdi.

Geralt onun giyinmesinin çok uzun sürdüğünden şikâyet ediyordu, bu yüzden kapıyı hızla açtı ve arkasından çıktı. Ağabeyi ona yanında yürüme nezaketini göstermeyip önde yürüdü, Jura da sanki onun sinir bozucu küçük kız kardeşiymiş gibi arkasından geliyordu - ki öyleydi.

Onu erkeklerin eğitim alanına, okçuluk hedeflerinin kurulduğu alanın kenarına götürdü. Jura hedeflere bakmak için bir an durakladı.

Önündeki sahne. Sol tarafındaki bir ağacın gölgesinde, yaşlı Thal, hastalığından dolayı zayıflamış ve grileşmiş bir halde, bir yığın yastıkla kaplı bir yatakta yatıyordu. Sert ve yaşlı adamın hayatında hiç yumuşaklık kabul ettiğini görmemişti ama burada etrafı bir duvar halısı gibi görünen bir şeyin üzerinde işlemeli kuş tüyü yastıklarla çevriliydi. Yanındaki sandalyede altın sarısı saçları olan ve üzerinde parıldayan kumaştan uzun bir elbise bulunan genç ve güzel bir kadın oturuyordu

gün ışığında. Annesi gibi altın saçlı küçük bir çocuğu sandalyesinin yanında duruyordu. Üçü de iki adamın arkasındaki okçuluk alanına doğru bakıyordu.

Jura izledikleri adamlardan birinin genç esir Zerna olduğunu biliyordu, çünkü o kabilenin kendine özgü mor ve kırmızı çizgili tuniğini giyiyordu. Jura onu görmezden geldi, çünkü sırtı ona dönük olsa bile dikkati çeken diğer figürdü.

Neredeyse bir Lanconyalı kadar uzundu, belki de, diye düşündü Jura isteksizce, bazıları kadar uzundu, ama daha kiloluydu. Şişman, diye düşündü.

Tembel hayatından kalma yağlarla kaplıydı. Saçları yakasının hemen üzerine kadar kesilmişti ve güneş parıldıyordu. Ona söylendiği gibi beyaz değil, eski altın rengindeydi ve bir kızinki kadar yumuşak görünüyordu.

Jura onu görmeden önce sinirlenmemiş olsaydı, sinirlenirdi çünkü üzerinde annesinin yıllar önce Thal için işlediği bir tunik vardı. Thal'ın üzerinde bol ama bu adamın dolgun omuzlarını sarıyordu ve görkemli mavi ve yeşil işlemeler sırtının genişliğini vurguluyordu. Tuniğin altından ağır kaslı kalçaları görünüyordu ve

Çapraz çizmeleri büyük baldırlarına yapışmıştı.

Jura burnunu çekti. Belki başka kadınları kandırıyordu ama onu kandıramazdı. Yakışıklı erkeklere alışkındı. Daire ayı kışkandıracak kadar güzel değil miydi?

Omuzlarını dikleştirdi ve kralını selamlamak için öne çıktı

Geralt ise adamlarıyla birlikte eğitim alanının ortasına doğru ilerledi.

Thal'ı Şu anki haliyle görmekten nefret ediyordu: zayıf ve çaresiz, sadece ölmeyi bekleyen biri, ama bunu ona asla söylemeyecekti. Kendi tarafında ona karşı her zaman bir düŐmanlık, onun tarafında ise isteksiz bir saygı vardı. Her zaman anne ve babasının erken ölümlerinin onun suçu olduğunu d Ő nm Ő t . Yetim kaldığında beş yaşındaydı ve Thal onu sarayına almıştı, teselli ve teselli istiyordu ama Thal ona sızlanmayı bırakmasını söylemiş ve oynaması için ona bir kılıç vermişti. Daire ona altı yaşındayken ok ve yay kullanmayı öğretmeye başlamıştı.

"Beni mi çağırdınız?" Jura Thal'a bakarak sordu. Yüz ifadesi yatağının yumuşaklığı hakkında ne hissettiğini gösteriyordu ve İngiliz kadına bakmayı reddetti.

"Ah, Jura," dedi Thal gülümseyerek. Binlerce istilacıyı püskürten büyük Lancon savaŐ ısına değil de ŐıŐman bir ihtiyara benziyordu. "Ne kadar güzel bir gün. Kızım la tanıştınız mı?"

Jura yüz ifadesini deĐiŐtirmede. "Tek bir gerçek çocuğunuz var, Lanconyalı bir oğul." İngiliz kadının nefes nefese kaldığını duydu ve Jura kendi kendine gülümsedi. Birinin bu davetsiz misafirlere istenmediklerini bildirmesi iyi olmuştu.

Thal içini çekti ve yastıklarına yaslandı. "Ah, Jura, neden bu kadar katırsın? Bunlar en az Geralt kadar benim de ." Jura'nın arkasından baktı

ve gülümsedi ve oğlunun, tahtı isteyen İngiliz'in yaklaşmakta olduğunu biliyordu. "İşte sizi hiç şüphesiz gülümsetecek biri."

Jura omurgasını dikleştirdi, çenesini sertleştirdi ve zaten nefret ettiği bu adamla karşılaşmak için döndü.

Onu gördüğünde içinden geçen ilk sarsıntı dizlerinin bükülmesine neden oldu. Elini uzatıp ön kolunu yakaladı ve bu hafif dokunuş bile vücudunu ürpertti.

O adam! Gizli buluşmalarını yaşadığı kişi nasıl o olabilirdi? Onun altın sarısı saçlarını nasıl görmemişti? Sonra ilk karşılaşmalarında saçlarının ıslak ve koyu renk olduğunu hatırladı.

ahırlar karanlıktaydı.

Kolunu adamın çekip aldı ve bir şekilde ona sırtını dönmeyi başardı.

"Daha önce tanıştınız mı?" Thal bilerek sordu.

"Hayır," diyebildi Jura.

Rowan aynı anda, "Evet," dedi.

Jura kaskatı kesilmişti, sırtı ona dönüktü ve ona bakmayı reddediyordu.

Adam ona düşünmesine izin vermeyecek kadar yakın duruyordu ama kadın daha şimdiden nasıl kullanıldığını fark etmişti. Onu kendi tarafına çekebilirse,

Belki o zaman Geralt ve Geralt'ı gerçek prens olarak takip eden adamlar bu İngiliz gaspçının yanına gelirlerdi.

Rowan, Jura'nın arkasından, "görme şerefine nail oldum," dedi. "Ama sadece uzaktan."

Jura'yı dehşete düşüren adam elini kızın sırtına götürdü ve örgüsünün kuyruğunu kavradı.

Lora kibarca, "Ben de sizin adınızı duymuştum," dedi ama Jura kadına bakmadı. "Sadece savaş yeteneklerinizi duymuştum, güzelliğinizi değil." Jura kaskatı kesilmiş, önündeki ağaca bakıyordu.

"Jura!" Thal böğürdü, sonra da öksürerek yere yığıldı. Lora onun üzerine eğildi ve Jura'nın tiksintisine rağmen Thal buna izin vermekle kalmadı, böyle yumuşak bir ilgiyi istiyor gibiydi. Jura Rowan'dan uzaklaşmak istedi ama Rowan onun örgüsünü sıkıca tuttu.

"Çocuklarıma saygılı davranacaksın," dedi Thal öksürmekten boğazı düğümlenmiş bir halde. "Kızıma güzelliği için teşekkür edeceksin. iltifat."

Jura önüne baktı ve hiçbir şey söylemedi. Bu zordu

Bu adam bu kadar yakınında dururken etrafındaki dünyaya konsantre olamıyordu. Thal tekrar ayağa kalkmaya başladığında Lora onu yatıştırdı.

"Lütfen baba, kendini üzme. Eminim Jura böyle iltifatlara alışıktır. Rowan, senin

Beyefendi ve esiriniz birbirlerini öldürecekmiş gibi görünüyorlar. Belki de onlarla ilgilenmelisiniz."

Jura ona bakmadı ama tereddüt ettiğini hissetti. O sadece

Çeliğin çelikle çarpışması . Jura kendine rağmen dönüp onun birbirini öldürmeye çalışan iki uzun boylu çocuğa doğru ilerleyişini izledi. Jura birini, ahırda arandığını söyleyen genç adam olarak tanıdı. Bir Lanconyalı kadar esmerdi ve Jura onun İngiliz olduğunu fark etmemişti. Mesajını Lanconian dilinde ilettiğine göre, mesajı ezberleyip ezbere tekrarlayıp tekrarlamadığını merak etti.

Rowan'ın tarladan geçerek gençlere doğru ilerleyişini izledi. Kılıçları öfkeyle parıldayan genç adamların ortasına doğru ilerlerken hiç korku ya da tereddüt göstermedi. Rowan sadece açık avucunu her bir çocuğun göğsüne çarptı ve onu uçurdu. Çocuklar bir toz bulutu içinde koltuklarının üzerine düştüler.

Rowan bağırmaktan çok tehdit içeren alçak bir sesle, "Benim adamlarım birbiriyle dövüşmez," dedi

"Ben *senin* adamın değilim," diye bağırdı Keon Rowan'a. "Benim babam Brocain ve-"

" *Ben* senin efendinim," dedi Rowan ve onun sözünü kesti. "Sen Zerna değilsin, Siz Lanconialısınız ve *ben* de kralınızım. Şimdi, ikiniz de gidin ve

posta."

Montgomery, kendini tozdan kaldırarak inledi. Temizlenecek,

Zincir posta, yağla dolu büyük bir deri torbaya konulmalı ve bir kişiden diğerine fırlatılmalıydı. Bir taşı ileri geri fırlatmak gibiydi.

Thal oğlunun anlaşmazlığı çözmesinden duyduğu memnuniyetle kıkırdadı.

Jura dönerek onunla yüzleşti. "Ne yaparsa yapsın seni memnun ediyor," diye tükürdü

yaşlı adam. "Kendisine ait olmayan bir krallık bulunuyor. *Tüm*

Lanconluların kralı olduğunu söyleyerek övünüyor ama bunun için

Lanconlulara savaş ilan etmesi gerekir.

Diğer kabileleri. Brocain ve Brita'yı öldürecek mi? Marek ve Yaine ne olacak? Şu anda barış içindeyiz ama bu adam sadece kibrini beslemek için öldürürse ve böylece İrial'den daha fazlasının kralı olduğunu söyleyebilirse barış içinde olacak mıyız? Size yalvarıyorum, yapmayın.

Bizi bu palavracı kralla baş başa bırak. Kabileler arasında daha fazla savaşa ihtiyacımız yok. Her kabile kendi sınırlarında devriye gezer. Eğer bir kabile yok edilirse biz de saldırıya uğrarız ve bir daha var olamayız. Lütfen, size yalvarıyorum, hepimiz size yalvarıyoruz, bize olması gerekeni anlayan bir kral verin."

Thal ona ters ters baktı, yüzü bastırılmış bir öfkeyle morarmıştı ve öksürme ihtiyacı o kadar güçlüydü ki bunu engelleyemiyordu. "Git!" Lora ayağa kalkıp koruyucu bir dişi ayı gibi Thal'ın üzerine atılarak bağırdı.

"Onu yeterince üzdün."

Jura ne sağına ne de soluna bakmadan topuğunun üzerinde döndü ve

eğitim alanı.

Rowan babasına doğru yürüdü ama gözleri Jura'nın sırtındaydı.

"Sen bir aptalsın," diye mırıldandı Thal oğluna. "O senin hayatını zindan edecek."

Rowan gülümsedi. "Bu konuda başka bir seçeneğim yok. Ben kral olacağıma göre, o da benim olacak."

"Senin mi?" Lora sordu. "Neler oluyor? Rowan, bana o kadınla bir birliktelik planlamadığını söyle. Kaba, düşüncesiz, kendinden başka kimseyi umursamayan biri ve senin kral olma hakkına hiç saygısı yok. Bırak onurlu bir pozisyonda olmayı, evimizde yaşamaya bile uygun değil."

Rowan'ın tek söylediği "Mmm," oldu ve okçuluk sahasına doğru geri döndü.

Jura önümüzdeki birkaç gün boyunca kimsenin düşünemeyeceği kadar sıkı . Gelenleri karşılama ziyafetlerine katılmadı.

Ne yarışmacıları ne de onları karşılamak için tarlalardan ayrıldı. Şafaktan önce kalkıyor, şehir surlarının dışındaki uzun ve dolambaçlı patikalarda kilometrelerce koşuyordu. Geniş derelerden atladı, dört inç genişliğindeki kütüklerin üzerinden yürüdü, mızrak atma ve ok atma alıştırmaları yaptı. Sadece büyük öğünleri mideye indirecek kadar durur ve geceleri derin bir uykuya dalmış,

Rüyasız uyku.

"Jura," dedi Cilean dördüncü gün, ". Yarışmak için çok yorgun olacaksın."

"Hazır olmalıyım. Kazanmalıyım."

"Kazanmak mı istiyorsun?" Cilean yumuşak bir sesle sordu.

"Benim için kazanmak, kazandığınızdan emin olmaktır. Tahtta yanında bilgelik sahibi biri olmalı. Kibri ve aptallığı çok büyük. Yanında sen olmazsan korkarım Lanconia'yı yok edecek." Cilean kaşlarını çatı. "Jura, haklı olduğundan pek emin değilim. Hiç de kibirli görünmüyor. Neredeyse senin kadar antrenman yapıyor ve bütün gün adamları denetliyor.

Anlaşmazlıkları çözerken çok adil ve tarafsız davranıyor ve Honorium için gelen kadınlara karşı çok nazik." Durdu ve güldü. "Üç yıl önce Zerna'nın av partisine rastladığımız zamanı hatırlıyor musun? Sen ve ben yalnızdık ve onlar atlarını sulamak için durmuşlardı."

"Evet, çalıkların arasına saklandık ve gitmelerini bekledik." "Lideri hatırlıyor musun? Yaralı yüzü olan şu iri kadını?" "Onun konuşmasını duyduk ve erkek olduğunu düşündük."

"Evet," dedi Cilean, "işte . Adı Mealla ve Rowan'ın evlenme teklifini kabul etmek için geldi."

Jura hınzırca gülümsedi. "Onun gibi birini hak ediyor." Kadının yüzü değişti. "Ama

Biz Irial değiliz. Cilean, kazanmalısın."

Cilean arkadaşına sertçe baktı. "Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?

Kapıyı açtığından beri çoğumuz ona kendini kanıtlaması için bir şans vermeye hazırız."

"Evet," diye tersledi Jura, "hepiniz onun buraya ait olmadığını, Geralt'ın hak ettiği yeri nasıl aldığını unutmaya hazırsınız. Onun güzel suretine bakıyorsunuz ve ruhundaki hainliği görmüyorsunuz."

"Onu bu kadar iyi tanıdığınızı bilmiyordum."

"Onu hiç tanı mıyorum," diye yanıtladı Jura ve kendini ele verdiğinin farkındaydı. Adam uyanık olduğu her an peşini bırakmıyordu ve sabahları tam olarak uyanmadan önce yatağında ona uzanıyordu. "Onu tanımak istemiyorum. Bütün gün konuşacak mıyız yoksa antrenman mı yapacağız?"

Jura eğitim sırasında her yarışmada herkesi yendi. Honorium üç uzun ve zorlu oyun gününden oluşacaktı ve yarışmacılar ödüllendirilecekti yarışmalarda aldıkları derecelere göre puanlandırıldı. İlk günün sonunda, en düşük puana sahip katılımcıların üçte biri, ikinci günün sonunda da diğer üçte biri elendi. Üçüncü gün, tüm oyunlar tekrar oynandı ancak sadece çift yarışmacılar vardı. Her maçı kaybedeni eleniyordu. Günün sonunda geriye sadece iki kadın ve tahta direklerle göğüs göğüse bir mücadele olan final maçı galibi kalıyordu,

ödülü kazandı - ki bu ödöl Lanconia kraliçeliği oldu. Jura iki kez karanlık, تنها bir yerde kendisine acilen ihtiyaç duyulduğuna dair mesajlar aldı ama her ikisinde de ortaya çıkmayı reddetti. Onun bir ışık eteği, şehveti için kolay bir av olduğunu düşündü ve iki kez

Onun büyüüne kapılmıştı ama bir daha böyle bir aptallık yapmayacaktı. Adamın kaç kadını daha gizlice baştan çıkardığını merak ediyordu. Ne zaman Escalon'dan dönen stajyerlerden birini görse, yüzü kızarmış, sesi kısılmış, gözleri ıslıl ıslıl, Rowan'la birlikte olup olmadığını merak ediyordu.

"Peki yatağı için kimi seçti?" diye ağzından kaçırdı Cilean'a. Terden sırlıklam olmuştu ve kasları ağrıyordu ama antrenmanı bırakmıyordu.

"O mu? Kim?"

"Thal'ın oğlu tabii ki," dedi Jura sıkıca. "Herkes başka kimden bahsediyor? Lanconia başka kime kafayı takmış durumda?"

"Sen de öyle görünüyorsun," dedi Cilean düşünceli bir ifadeyle.

"Ben mi? Ondan *nefret ediyorum*." Ciritini şiddetle fırlattı ve hedefi tam kırmızı merkezden vurdu.

"Sadece bir kez tanıştığın birinden nasıl nefret edebilirsin? Bu gece benimle gelmeli ve onunla konuşmalısın."

Jura ciritini geri aldı. "Tek yaptığın bu mu? Onunla konuştun mu? Hayır.

Bir aziz kadar bekâr olduğundan ve her gece farklı bir kadınla yatmadığından şüpheliyim."

"Geceleri yatakta ne yaptığına dair tek bir fısıltı bile duymadım. Eğer bir kadını var, bu konuda çok ketum davranıyor. Nedense ben öyle olduğuna inanmıyorum. Bence yalnız uyuyor yoksa şehirdeki herkes bunu bilirdi.

Seçilmiş kadınlar hiç şüphesiz övünürdü."

"Ne hakkında övünmek? Şu yumuşak İngiliz-"

"Yumuşak mı?" Cilean güldü. "Rowan'a pek çok şey denebilir ama yumuşak bunlardan biri değil. Benimle gelip onu antrenman yaparken izlemelisin. O ne zaman

tuniğini çıkarır ve-"

"Onun çıplaklığını görmek gibi bir arzum yok," dedi Jura tiz bir sesle.

"Senin zıplama çalışman gerekmiyor mu? Bu konuda zayıfsın."

Cilean uzun bir süre arkadaşına baktı. "Jura, çok fazla protesto etmemeye dikkat et yoksa insanların tam tersini düşünmesine neden olursun. doğru."

Jura cevap vermeye başladı ama ağzını kapattı ve ciritini yenilenmiş bir güçle fırlattı.

Jura günlerdir o kadar sıkı çalışıyordu ki, Honorium için yapılan hazırlıkların farkında bile değildi. Tahta koltuklar şehir surlarının dışında inşa edilmişti ve bunların bir kısmı Thal'ın

ve oyunlara katılabilecek kabile liderleri için. Geniş

Çok miktarda yiyecek, bütün inekler ve domuzlar, sebze fiçıları, somun ekmek kutuları ve bira fiçıları hazırlanmıştı. Buraya gelen herkes oyunlar üç tam gün boyunca Thal'ın masraflarıyla beslenecekti.

İlk gün şafak vakti yarışmacılar geçit töreni yapacak, seyreden, tezahürat yapan, alay eden kalabalığın arasından ve tribünlerin ve Prens Rowan'ın önünde duracaklardı.

Kadınlar şafaktan önce Irial antrenman sahasında toplandı ve Jura rakiplerine ilk kez yakından baktı. Irial'dan iki kadın vardı.

Ulten kabilesi ve Jura onların sadece heyecan ve eğlence için geldiklerini biliyordu.

çalabildiklerini çalma şansını yakaladılar. Ufak tefek kadınlardı ama hızlı ve çevik olduklarını biliyordu. Büyük, sıvı gözlerini bir insandan diğerine nasıl çevirip gizli, çileden çıkarıcı bir şekilde gülümsediklerini düşündü.

Yarım düzine Vatell vardı ve her kadın kolunun üst kısmına Vatell'lerin yaptığı güzel bileziklerden birini takmıştı. Bu kadınlar azılı savaşçılar olabilirdi.

Sekiz Fearen vardı ve Jura bu kadınları kovdu. Atların üzerinde

Bu kabilenin insanları zorlu insanlardı, ama eyerden çıktıklarında karadaki balık gibiydiler.

Hiçbir Poilen kadını gelmedi, kimse de beklemiyordu. Eğer yarışma

Destansı şiirlerin ezberlenmesi için olsaydı, Poilenler kazanırdı, ama onlar zorlanmadıkça savaşmayan insanlardı ve o zaman yenilmezlerdi.

Geriye kalan elli kadın Zernalar ve İrialılardı. İrialıların tüm Kadın Muhafızları, hatta stajyerler bile katılıyordu.

Rowan'ın evliliğini kazanmak için. Zerna kadınları görülmeye değerdı: iri, kaslı ve birçoğu birbirleriyle yaptıkları kavgalar yüzünden yara bere içindeydi. Jura

Tek rakibin onlar olacağını biliyordu, çünkü İrialılar hız ve çeviklik yarışmalarını kazanacak olsalar da, çok azı Zernaların kas gücünün üstesinden gelebilirdi.

Cilean Jura'yı dürttü ve Mealla'ya doğru başını salladı. Zernalar arasında en iri, en yaşlı ve en korkutucu olan oydu.

Trompet sesleri duyuldu ve geçit töreni başladı.

Kadınlar kanopili standların önünde uzun bir sıra halinde durdular ve Lancon tasarımlı yeşil ipek tuniğiyle göz kamaştıran Rowan aşağı indi.

adımlarla önlerinde yürüyor, her kadına iyi şanslar mırıldanıyordu.

Mealla'nın önünde uzun bir süre durdu ve onun gözlerinin içine baktı.

Burnunun ucu daha önceki bir savaşta kesilmişti. Cilean da Mealla'ya iyi şanslar dilerken gülümsedi ama Jura gülümsemedi.

Rowan Jura'nın önünde durduğunda Jura ona bakmadı ama

Başının sağ tarafında bir yere sabit bir şekilde baktı.

"Tanrı seninle olsun," diye fısıldadı.

Dakikalar sonra bir çılgılık yükseldi ve oyunlar başladı.

Bu ilk gün kolaydı ve Jura kendini geri çekerek

gelecek günler için güçlendi. Ertesi gün yarışabilmek için tek yapması gereken her etkinliğin birincileri arasında üst sıralarda yer almaktı. Her yarışta ve her müsabakada her zaman ilk dörde giriyordu ama asla birinci olamıyordu.

Ayrıca, bu ilk günde herkese yeteneğini göstermek istemiyordu. Mealla girdiği her etkinliği kazandı, ayak yarışını bile, dirsek atmasına rağmen son anda bir Irial stajyerini bir kenara bıraktı.

Jura, Zerna kadınının etkinliklerdeki yerinin Rowan'ı nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Mealla'nın kazanan olarak ilan edildiği her seferinde biraz daha ölüyordu, ta ki günün sonunda yarışmacılardan daha yorgun görünene kadar.

Jura günün olaylarından memnun şekilde alandan ayrıldı ve yıkanmak ve dinlenmek için kadınlar koğuşuna geri döndü.

İkinci günün sonunda, son gün etkinlikleri için birbirleriyle yarışacak sadece on altı kadın kalmıştı.

"Jura," dedi Cilean, "güreş için Mealla'yı kim çekerse ona karşı kaybedecek."

"Belki de değil," dedi Jura ama yalan söylüyordu. Yarın sabah erkenden kimin hangi etkinlikte kiminle yarışacağını belirlemek için kura çekilecekti.

Mealla'yı hız yarışmalarında hemen herkes yenebilirdi ama güreş müsabakası birini eleyecekti. "Belki de başka bir kadın onu çekecek ve kaybeden o olacak."

"Sadece birimizin onunla karşı karşıya gelmesinden endişe ediyorum."

"Ben," dedi Jura hızla. "O beni yenebilir ama en azından sen sadece ona karşı kullanacak direkleri var. Ve benimle savaştıktan sonra yorgun . Bu konuda sizi temin ederim."

Cilean gülümsemedi. "Benimle gel, şehre gitmek istiyorum."

"Neden?" Jura sertçe sordu. " ehirde bizim için hiçbir şey yok ve dinlenmeye ihtiyacımız var."

"Prens Rowan'la buluşacağım," dedi Cilean sessizce.

Kendine rağmen, Jura kızgın hissetti. " yle mi? Kendisine ait olacak şeyin tadına bakmak mı istiyor? Diğer yarışmacılarla da yatıyor mu? Mealla belki?" "Kesin şunu!" Cilean emretti. "O geldiğinden beri değişmişsin.

Hayır, değişmedim,

Geceyi onunla geçirmeyi planlamıyorum. Bilmeniz , buluşmayı Daire ayarlıyor."

"Daire mi?" Jura şaşkınlıkla sordu.

"Eğitimle o kadar meşguld n z ki, eşinizi görmeye vaktiniz olmadı.

Ama ben öyle değilim. Rowan benim niyetim, en azından ben öyle düşünüyorum ve bana özel olarak şans dileyebilmesi için onu görmek istiyorum. Düşündüm ki

Belki benimle gelip Daire'yi görmek istersiniz."

"Evet," diye mırıldandı Jura, "elbette." Daire'yi günlerdir düşünmemişti.

"Onu görmeyi çok isterim."

Şehir surlarının hemen dışındaki arazi ve surların içindeki tüm alan gün gibi aydınlıktı; yüzlerce meşale, dans eden ve kutlamalarda eğlenen sarhoş insanların sahnelerini aydınlatıyordu. O kadar çok insan

Jura ve Cilean'ın sırtına öyle bir tokat attı ki Jura bıçağını çekmek istedi ama boş bir kınla karşılaştı.

Rowan, Thal'ın taştan kalesinin gölgesinde onları bekliyordu. Uzun zamandır bekliyordu ve taşlar sırtını acıtıyordu ama Jura'yla baş başa kalacağı bir an için günlerce bekleyebilirdi. Birbirlerini tanımıyormuş gibi davranma konusunda ondan daha iyiydi. Oyunların başında Jura'nın kendisine bakmamış olmasına neredeyse sevinecekti çünkü aksi takdirde kendini unutabilirdi.

Oyunlar ilerledikçe ve Jura ikinci, üçüncü, hatta dördüncü geldikçe, sonunda kazanıp kazanamayacağından şüphe etmeye başlamıştı. Daire'den endişeyle Jura'nın bir muhafız olarak yetenekleri konusunda kendisine güvence vermesini istemişti. İkinci günün sonunda, artık temkinli olamayacağını ve Jura'nın kazanması gerektiğini biliyordu.

Jura ile özel bir görüşme yapma riski vardı ve Daire'den bunu ayarlamasını istemişti. Şimdi Daire onu bekliyordu.

Jura onu görmeden önce varlığını hissetti. "İşte," dedi Cilean'a, sesi kısılmıştı. Jura, Cilean'ın gölgeye doğru adım atmasını ve Rowan'ın büyük kolunun çıkıp onu yakalamasını izledi. Jura'nın elleri yumruklarını sıktı. Yani doğruydu, o sadece birçoğundan biriydi. Bu azgın, yaşlı satir bütün kadınları avuçlayıp mincıklıyordu. Cilean'a ona olan aşkından bahsetmiş miydi? Herkes onun çok sıkı çalıştığını söylüyordu ama ahırlarda saklanıp kadınları öpmek için bu kadar çok zaman harcıyorsa, eğitim için ne kadar zamanı vardı?

Rowan'ın, "Sen Cilean'sın," dediğini duydu ve Jura görüş alanından geri çekilirken ikisi de ışığa çıktı.

"Daire sana benimle buluşmanı söylemedi mi?" Cilean sordu.

"Biriyle buluşacağımı söyledi- Evet, evet, tabii ki . Yalnız mısınız?"

Jura onun karanlığı araştırdığını gördü.

"Jura benimle birlikte. Özel iyi dileklerimiz için geldik."

Gözleri karanlığı taradıktan sonra Jura'da durdu.

onu göremediğini biliyordu. "Jura," dedi ve elini ona doğru uzattı.

Jura hareket etmedi.

"Rowan," dedi Cilean Jura'ya doğru ilerlerken.

Rowan elini uzatarak Jura'ya doğru yürüdü. "Sana bir şans öpücüğü verebilir miyim?" diye sordu usulca.

Kadın kendini toparladı. "Bu gece için yeterince öpüştün," diye tükürdü ona.

Adamın kıkırdaması onu çileden çıkardı. "Bende sana ait bir şey var," dedi ve bıçağını uzattı. Kadın, parmak uçlarına dokunmamaya dikkat ederek bıçağı ondan kaptı. "Geri verdiğin için teşekkür etmeyecek misin?"

Jura birden Rowan'ın biraz gerisinde duran ve bu dikkatle dinleyen Cilean'ın farkına vardı. "Gitmeliyim," dedi. "Kal ve Cilean'a şans dile." Arkasını döndü ve ikisinden de kaçtı.

Öfkesinden gözleri görmüyordu ve Daire yakalayana kadar onu ne gördü ne de duydu. Onun Rowan olduğunu düşünerek, Daire'nin kendisini tuttuğunu fark edene kadar şiddetle mücadele etti.

"Sana kim zarar verdi?" diye sordu, sesinde öfke vardı. "Neden kaçıyorsun?"

Kadın ona sarıldı. Birçok çift sarhoş bir şekilde kucaklaşırken ve şarkı söyleme ve kavgı gürültüleri kulakları sağır ederken kimse onlara en ufak bir ilgi göstermedi.

Daire, "Gel," dedi ve onu bir kulübesine götürdü. Burası

Sadece bir atın eşlik etmesiyle daha sessiz. "Ne oldu?"

Kollarını onun boynuna doladı. "Hiçbir şey. şey, sadece sarıl bana, öp beni." Adam onu öptü ama bu Rowan'ı aklından çıkaramadı.

"Yarın Cilean kazanacak ve İngiliz'le evlenecek. Biz de yarın evlenebilir miyiz?"

Daire kaşlarını çatarak ona bakıyordu. "Bana ve öpücüklerime bu ani ilgi neden? Neden bir kadın gibi davranmak istiyorsun?"

Kadın onu itti. "Ama ben bir kadını. Thal'ın İngiliz kızı gibi giyinmemem daha az kadın olduğum anlamına gelmez."

"Seni tanıyorum, Jura. Seni çocukluğundan beri tanıyorum. Duyguların aklını yönetmiyor."

"*Şimdiye* kadar yapmadılar!" diye bağırdı ona, sonra onu itti ve barakalara doğru koşmaya başladı.

Cilean onu bekliyordu ve çok ama çok kızgındı. "Kendin için kazanmayı , değil mi?" Cilean kontrollü bir öfkeyle konuştu. "Beni öptü ama sen olduğumu sandı. Arkamdan ona kur yaptın ve bana yalan söyledin. Sen *hiçbir zaman* benim olmadın. Arkadaşlığımız yalandan başka bir şey değil."

Cilean, Jura'yı yalnız ve titrer halde bırakarak odadan çıktı. *O* bunu yapmıştı. Lanconia'ya geldiğinden beri, hayatındaki her şey

Değiştii: Thal ondan nefret ediyordu, Cilean ondan nefret ediyordu, Daire şüpheleniyordu.

Onlara hilekâr olmadığını kanıtlamanın tek yolu

yarın Cilean'ın kazanacağından emin olmak için. Cilean kazanacak ve Jura Rowan'dan kurtulacaktı. Daire'yle evlenebilirdi ve Daire gecelerini o kadar meşgul ederdi ki başka hiçbir erkeğı düşünemezdi. Rowan'a duyduğu çekim sadece fizikseldi ve bakire olduğu için buna şaşmamak gerekirdi.

On sekiz yaşında bir kadındı. İhtiyacı olan şey yatakta yanında güçlü, sağlıklı bir adamdı ve bu yumuşak İngiliz'i unutabilirdi.

Yumuşak, diye düşündü. Eğer yumuşak olsaydı, şu anda yaşadığı sorunları yaşamazdı.

Yatmak için soyunurken, Cilean'ın kazanması için gerekirse ölümüne dövüşmeye karar verdi. O ve Cilean karşı karşıya gelecek ve Cilean sırtığını kaldırdığı anda Jura yere düşecek, yenilecek, kaybeden olacaktı.

Yarın bu kez Cilean yine onun arkadaşı ve Daire de kocası . Yarın bu kez artık bir bakire olmayacaktı.

Altıncı Bölüm

" ^ "

Sabah olduğunda Cilean yorgun görünüyordu ve Jura ile konuşmayı reddetti. Jura arkadaşını rahatlatmaya çalıştı ama Cilean yüz çevirdi.

Kadınlar sahaya doğru yürürken Jura kanının öfkeyle pompalandığını hissedebiliyordu. Bir etkinliği kaybetmeden önce kolları yuvalarından kopacaktı.

Kurallar çekildi ve Cilean dehşet içinde güreş maçında Mealla'yı çekti.

Diğer yarışmacılar gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı, özellikle de Mealla maçların oyun olduğunu anlamamış gibi görüldüğü için.

Kazanmak için oynuyordu.

Jura Cilean'a cesaretlendirici bir şeyler fısıldamaya çalıştı ama Cilean ona ters ters baktı.

"Bu seni memnun etmeli. Artık kraliçe sen olacaksın. Rowan'ı zehirleyip tahtı kardeşine mi vermek istiyorsun? Yoksa istediğin Rowan'ın kendisi mi?"

Jura omurgasını dikleştirdi. "Eğer bir Zerna'yı yenemiyorsan, kraliçe olmayı hak etmiyorsun demektir." Kaşlarını çatan Cilean'dan uzaklaştı.

Bu son günde sadece üç kez kazanmak zorundaydı ve son maç Cilean'a karşı olacaktı - eğer Cilean güreşi kazanırsa. Eğer Cilean kaybederse, o zaman

Jura, Mealla ile savaşmak zorunda kalacaktı ve Jura, kazansa da kaybetse de bu maçın sonucundan hoşlanmayacaktı. Ya Rowan'ın karısı olacaktı ya da Mealla kraliçe olacaktı.

Cilean kazanmak zorundaydı.

Jura ilk üç oyunu kolayca kazandı. Irial'dan birini geride bıraktı.

Kursiyerler daha sonra hedefin tam ortasına altı ok yerleştirerek sürpriz bir şekilde finale kalan bir Fearen kızını yendi. nc oyun daha zordu:

yerden yüksekte duran bir direğin üzerinden atlaması gerekiyordu. Başardı ama zar zor. Daha ağır olan Zerna'lı kadın direği devirdiğinde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı ve böylece maçı kaybetti.

şimdi geriye sadece Cilean'ın Mealla ile maçı kalmıştı ve Jura kazananla dövüşmek .

Cilean'ın Mealla ile maçı çoktan başlamıştı ve kalabalık bunun en ciddi müsabaka olduğunun farkındaydı. İki kadının görünüşüne bakılırsa, bir kartalın sinek kuşuyla dövüşmesi gibiydi. Mealla, Cilean'dan en az elli kilo daha ağırdı ve Cilean'ın ana savunmaları şunlardı

Zek, hız ve eviklik... Bir meşe ağacı kollarını etrafınıza sarıp sizi ezerken bunların hiçbiri pek bir şey ifade etmiyordu.

Jura palisades duvarı boyunca sıralanan yarışmacılara katıldı ve şunları izledi ma. Diğerleri gibi bağırmadı ama oldukça sakin bir şekilde şöyle dua etti

tüm varlığıyla.

Mealla kocaman kollarını Cilean'ın kaburgalarına doladı ve sıktı.

"Gouge!" Jura fısıldadı. "Onun zayıf noktalarına saldır. Yenmesine izin verme Sen." Sözlerinin arkadaşına ulaşmasını diledi ve Cilean başparmaklarını Mealla'nın boynuna bastırırken onları duyuyor gibiydi ve acı büyük kadını serbest bırakmak için.

İki yarışmacı birbirlerinin etrafında dönerken Jura'nın nefesi kesildi.

İstemsizce tribünlere baktığında Rowan'ın kendisine baktığını gördü.

Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Onun arkasında Daire de Jura'yı izliyordu.

Tekrar maça baktı.

Mealla, Cilean'ı yere fırlattı ve sonra zıplamaya başladı, ancak Cilean çok hızlıydı, yuvarlandı ve Mealla boş, sert zemine düştü.

Cilean anında onun üzerine atılarak kolunu arkasından bükte.

Mealla'nın çeviklik eksikliği, Cilean'a ulaşip onu itemediği için aleyhine işledi. Kapana kısılmıştı.

Cilean Mealla'yı uzun bir süre bastırdı, ta ki kalabalık

"Hükmen mağlup! Hükmen mağlup!" Cilean uzun süre acı çektikten sonra Mealla maçı kaybetti.

Cilean ayağa kalktı ama yüzü zafer kazanmış gibi değildi. Acı ve yorgunluktan gri ve kül rengiydi ve zafer için sadece bir kolunu kaldırdı.

diğer kolunu da yanına çekti.

Jura arkadaşının yaralandığını anladı ve ne kadar hasar görmek için yanına

koştı. "Sessiz olun!" Cilean bağırmaya başladığında Jura

Protesto. "Bana yaslan ama kalabalığın seni yaslanırken görmesine izin

verme. Yaran ne kadar kötü?"

"En az üç kaburgam kırık," dedi Cilean sessizce, sesi titreyerek. "Kaybetmeli miyim?"

"Hayır, maçımıza hemen başlayacağız. Birkaç dakika içinde kaybedeceğim.

Eğer dinlenirsen, ayakta duramazsın. Şimdi dön ve gülümse ve kalabalığa

el . Çok yakında bitecek."

Jura, Cilean'la yapacağı "dövüş" hazırlanmak için sopasını eline aldığında

kalbi deli gibi çarpıyordu. Dövüşü iyi göstermeye çalışmak gibi bir niyeti

yoktu. Tek istediği bu işi bitirmek, arkadaşının galip ilan edilmesini

sağlamaktı.

İngiliz'in onu tutması.

O ve Cilean sahanın ortasına doğru yan yana yürüdüler. "Maç

başladığında sırtığını kaldır ve kafama vur," dedi Jura.

fısıldadı. "Ben düşeceğim ve kazanan sen olacaksın. Çabuk ol. Kaburganın

akciğerine saplanması riskini alma. Anladın mı beni?"

Cilean başını salladı. Yüzünde neredeyse hiç renk yoktu.

İki kadın sahanın ortasında karşı karşıya geldi. Kalabalık artık sessizdi, çünkü bu karar maçıydı.

Trompetler kaldırılıp üflendi ve maç başladı. Jura soluna doğru ilerledi. "Vur bana," diye fısıldadı.

Cilean orada öylece durdu, gözleri acıdan donuklaşmıştı. Derisinin altında morluklar oluşmaya başlamıştı.

"Vur bana!" Jura daire çizmeye başladığını söyledi. "Kıymetli Rowan'ını düşün. Onu almak için tek yapman gereken bana bir kez vurmak. Yoksa ona sahip olmamı mı *istiyorsun*? Yatağına girmemi, ona dokunmamı, onu okşamamı mı *istiyorsun*?"

Cilean vurmak için sopasının sağ tarafını kaldırdı ve Jura içgüdüsel olarak ve yılların pratiğiyle kendini savunmak için sopasını kaldırdı.

Jura'nın

Çarpışan direklerin yankıları Cilean'ı sarstı ve Jura'nın direği hafifçe şakağına çarpınca eli düştü. Bu Cilean'ın kırık bedeni için çok fazlaydı. Bayıldı, vücudu Jura'nın ayaklarının dibine yığıldı.

Jura ve kalabalık aptal aptal bakarken bir an için sessizlik oldu.

Cilean'ın hareketsiz bedeni. Sonra Jura dizlerinin üzerine çöktü, tam da kalabalık "Jura, Jura, Jura" diye bağırmaya başlarken.

"Cilean!" Jura gürültü üzerine bağırdı. "*! Kazanmalısın.* " Arkadaşının yanaklarını tokatlamaya başladı ama Cilean'ın dünyası kararmıştı.

"Cilean!" Jura çaresizlik içinde tekrar tekrar bağırdı.

Kalabalık onlara ulaştı ve eller Jura'yı Cilean'dan uzaklaştırmaya başladı.

"Hayır, hayır," diye bağırdı Jura. "O sadece bayıldı. Ortada bir maç yoktu. Cilean hükmen yenik sayılmadı. Ben kazanmadım. Kazanan Cilean. Cilean, uyan ve onlara söyle."

Erkeklerin omuzlarına alınırken kimse onu duymadı. Irial stajyerleri Cilean'ı ezilen ayaklardan korumak ve Jura'nın götürülüşünü izlemek için yanına koştular. Bir Irialı kazandığı için sevinçliydi.

Jura çılgılık atmaya ve yalvarmaya devam etti, onu taşıyan adamlardan uzaklaşmak için elinden geleni yaptı, ancak bir tahıl çuvalı gibi muamele gördü ve o kadar önemsendi. Sevinç çılgınlıkları onun duyamayacağı kadar yüksekti.

Şehir surlarına ulaştıklarında çılgına dönmüştü. Kimsenin anlamasını sağlayamıyordu. *Cilean* kazanmıştı, o değil. Cilean kraliçe olacaktı.

Kapıların hemen içinde atların üzerinde Daire ve Thal'ın kızı Lora oturuyordu. İkisi de ona kaşlarını çatmış bakıyordu.

Daire'ye doğru "Ben kazanmadım," diye bağırdı ama gürültüden kendi sözlerini duyamadı. Aşağı inip Daire'ye doğru koşmaya çalıştı ama Vücudundaki eller onu sıkıca tuttu.

İç duvara ve Thal'ın eski taş kalesine ulaştıklarında, o

sessizliğe gömüldü. Bu gerçekten onun başına gelmiyordu. Bu bir kabustu. Thal, Xante'nin desteğiyle kapının girişinde durdu. İnce bir elini kaldırdı ve kalabalık yavaş yavaş sessizleşti. "Hoş geldin kızım," dedi. "Damadın içeride bekliyor."

"Hayır!" Jura sessizliğin içinde bağırdı. "Cilean kazandı, ben-"

Thal'ın yüzünde giderek artan bir öfke vardı ama sözünü kesen Xante oldu. gürledi. "Alçakgönüllülük ve sadakat bir kraliçede bulunması gereken iyi özelliklerdir."

Kalabalık onun sözlerini alkışladı ve Jura'yı bir rahip ve Prens

Rowan'ın onu beklediği kalenin içine taşıdı.

İngiliz sanki bir aptalmış gibi ona bakıp gülümserken, Jura onu aşağı indirirken vücudunu karıştıran ellerden kendini korumaya çalıştı.

Yıkanması ya da üzerini değiştirmesi için zaman tanınmadı, sadece İngiliz gaspçının yanına bırakıldı ve rahip nikâh törenine başladı. Ona hayır demek istedi, ülkesinde bulunmaya hakkı olmadığını söylemek istedi ama sonra etrafındaki kalabalığa baktı. Kanları yükselmişti. Üç gündür içiyorlardı ve şenliklerinin düzgün bir şekilde sona erdiğini görmek istiyorlardı.

Rahip Jura'ya bakıyordu ve yavaş yavaş diğer bütün gözler Jura'ya döndü.

ve yutkundu. Şimdi karar anıydı. Eğer şimdi dönüp giderse, sonuçları çok büyük olabilirdi. Farklı kabileler yarışmanın bir saçmalık olduğunu söyleyebilirdi ve eğer bu Rowan denen adam onlara liderlik edecekse, bir kadın onu sunakta reddederse bunu asla yapamazdı. Ona gülerlerdi.

Yarışmaya katılmış ve
kazanma şansı.

"Jura," dedi Rowan yanından usulca. "Beni istiyor musun, istemiyor musun?" Jura dönüp ona baktı ve onun derin, sonsuz mavi gözleri Jura'nın içini görüyor gibiydi.

Rahibe geri döndü. "Adamı ben alacağım," diye fısıldadı kuru dudaklarının arasından.

Kulakları sağır eden bir tezahürat yükseldi ve Jura rahibin söylediklerinden başka bir şey duymadı. Rowan ona döndü ve onu kollarının arasına aldı. Ona bir şeyler fısıldadı ama Jura onu duyamadı ve onu öpmeye çalıştığında başını çevirdi.

Hareketleri kalabalığı memnun etmiş görünüyordu.

"Prens olsun ya da , onu kazanmak zorundasın," diye biri.

Jura o anı, artık kocası olan adamdan uzaklaşmak ve kalabalığın arasından yan kapıya doğru ilerlemek için kullandı. Kalabalık ona gülüyordu ama umurunda değildi. Uzaklaşmak ve kocasını bulmak zorundaydı.

Daire ve Cilean'ı bul ve onlarla konuş.

"Sen bir aptalsın Rowan," diye bağırdı Lora ağabeyine. "Hâlâ vaktin var, onu reddedebilirsin. Onunla yatağa girmeden önce onu bir kenara koy."

Rowan son bir saattir yaptığı gibi yemek yiyordu. Geçtiğimiz üç gün boyunca maçları yemek yiyemeyecek kadar dikkatle izlemişti. Tek endişesi Jura'nın kazanmasıydı ve bu yüzden yemek yiyememişti.

yapmayacağından endişeleniyordu. "Benim istediğim Jura," dedi ağzı dolu bir şekilde. "Evet, ama o seni istiyor mu? O şimdi nerede? Neden senden kaçtı? Neden yeni karınla birlikte değilsin?"

Rowan birasından derin bir yudum aldı. "Kadınların işlerini yapmak zorunda, ben

Ne olduklarını biliyorum. Belki yıkanmak ve güzel bir gelinlik giymek istemiştir. Çoğu gelin düğün günü ne yapar?"

Lora acı içinde yumruklarını şakaklarına dayadı. Dışarıdan gelen sesleri duyabiliyorlardı.

gürültüsünü duydu. "Rowan," dedi olabildiğince sakın bir şekilde, "sen her zaman mantıklı bir adam oldun. Lanconia hakkında bilgi edinmek için çok çalıştın. Bana bu ülkeye karşı sorumluluğunuzun ne kadar büyük olduğunu söylediniz ama şimdi her şeyi riske atıyorsunuz ve ben *bunun nedenini* anlamıyorum. Sen

Kadınlar konusunda her zaman çok duyarlı olmuşsundur. O güzel Leydi Jane Whitton geçen yıl bizi ziyaret ettiğinde, diğer tüm erkekler onun güzel yüzünden ötesini göremedi, ama sen onun bir engerek olduğunu söyledin ve

Doğru. Peki bu Jura seni neden büyüledi? Leydi Jane kadar güzel değil."

"Jura binlerce Lady Janes'ten daha güzel." Bir tabak meyveli tarta bakıyordu.

"O *değil!*" Lora bağırdı. "O seni ölü görmek isteyen bir adamın kız kardeşi. Yatağına bir düşman alıyorsun. Gece boğazını kesebilir."

"Lora, lütfen sakın ol. Al, bir vişneli tart ye." Başını kaldırıp kız kardeşine baktı ve onun çok ciddi bir öfke içinde olduğunu gördü. "Pekâlâ," dedi sandalyesini geriye iterek. "Belki biraz aceleci davrandım ama bazen insan haklı olduğunu *anlar*. Onu gördüğüm andan beri biliyordum ki o benimdi."

Lora onun karşısına oturdu. "Onun hakkında ne biliyorsun? Öpücükleri dışında, güzelliği dışında, onun hakkında ne biliyorsun?"

"Bilmem gereken her şeyi."

Lora içini çekti. "Size bu Jura'yı anlatmama izin verin çünkü ben onu onu öğrenmek için. O sizin tahtınızı isteyen bir adamın sadık, sevgi dolu kız kardeşi ve bunu elde etmenin yolu da sizin ölümünüzden geçiyor. Bugün Honorium'u kazanmaya hiç niyeti yoktu. Jura'nın Cilean'ın kazanmasına yardım etmek istediği muhafız kadınlar arasında yaygın bir bilgiydi. Eğer

Jura ve Cilean arasındaki maça açık gözlerle baksaydınız, Cilean'ın

vurulmadığını, bayıldığını görürdünüz. Şimdi yatıyor

Kadınlar Kışlası'na dört kırık kaburga ve burkulmuş bir omuzla getirildi.

Güreş maçından sonra kendi ayakları üzerinde durabilmesi bile mucize."

Rowan ona uzak bir ifadeyle bakıyordu ve Lora onun üzerinde hiçbir etki yaratamadığını biliyordu.

"Bir de sevgilisi var," dedi Lora usulca.

Rowan'ın göz kapakları biraz aşağı indi.

"Brita'nın oğlu."

"Evet, Brita'nın oğlu, Daire."

"Daire?" Rowan sordu. "Ama Daire-"

"Arkadaşın mı? Onun arkadaşın olduğunu *sanıyordun*. Jura'ya olan aşkını ona anlattın mı? Yıllardır nişanlı oldukları gerçeğinden hiç bahsetmedi mi?"

Rowan kaşlarını çattı ve Lora onun sonunda kendisini dinlediğini umdu.

"Jura senin düşmanın," dedi. "Senin Lanconia'dan gitmeni istiyor. Cilean'ın seninle evlenmesini istiyordu ama sanırım rahibe evet dedi.

Çünkü karın olursa sana yakınlaşabileceğini fark etti. Rowan, beni dinlemen için sana yalvarıyorum. Hayatından endişe ediyorum. Bir eş bir erkeğe çok yakındır. Sizi zehirleyebilir ya da bıçaklayabilir ve suçu başkasına atabilir. Ve sen onun tarafından o kadar kör edilmişsin ki, sana normalde yapman gereken şeyleri yaptırabilir.

. Onu elde etmek Honorium'u nasıl aradığınıza bir bakın. Zavallı, tatlı, sevgili Cilean, senin bu kadını istemen yüzünden şimdi kırılmış yatıyor. Ona olan tutkun yüzünden başka kim kan dökecek? Phillip'i de beni de sevmiyor. Seni terk etmemizi emrederse ne yapacaksın?"

"Durun!" Rowan emretti. Ayağa kalktı ve yerde volta atmaya başladı. Orada Lora'nın söylediklerinde çok fazla doğruluk payı vardı. Jura'nın onun üzerinde gücü olduğunu biliyordu ama bu gücü nasıl kullanabileceğini hiç düşünmemişti.

"Benim ölmemi istediğine inanamıyorum," dedi usulca. "Benim onun için hissettiklerimi o da benim için hissediyor." Şüphe, diye düşündü, şüphe hayatının başına bela olmuş gibiydi. Ama Jura hakkında hiç şüphesi yoktu. Jura'nın ona, onun da Jura'ya duyduğu sevgi, Lanconia sınırını geçtiğinden beri karşılaştığı tek kesin şeydi. Lora yüzünü buruşturdu. "Rowan, ben bir kadını ve erkekleri kandırmanın ne kadar kolay olduğunu bilirim. Her erkek kendisinin her konuda en iyi olduğuna inanır, bir kadının seveceği tek kişinin kendisi olduğuna inanır. Ama bu Jura, Daire'yi seviyor ve ve seninle *onlar* için evlendi. Seni onların yolundan uzaklaştıracak ve sen öldüğünde sevgilisi Daire ile evlenecek ve Geralt hüküm sürecek."

"Sana inanmıyorum," dedi Rowan şiddetle. "Kadın... beni önemsiyor." "O zaman nerede?" Lora bağırdı. "Neden burada seninle değil? O

Sana söylüyorum, sevgilisiyle birlikte sana ne yapacağının planlarını yapıyor." Rowan bir an kız kardeşine baktı ve beynindeki sisin bir kısmı dağılmaya başladı. Eğer Lora'nın söyledikleri doğruysa... "Nerede o?" sordu usulca.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Lora. "Montgomery'yi onu araması için gönderdim ama onu görmedi. Daire, Jura içeri taşındıktan sonra surların dışına çıktı. Belki de onun peşinden gitmiştir."

Rowan, Jura'yı ilk kez gördüğü serin ve sessiz koruluğu hatırladı. Belki de oraya gitmişti. Kapıya doğru döndü.

"Nereye gidiyorsun?" Lora endişeyle sordu.

Rowan'ın gözleri ona baktığında serindi. "Karımı bulmaya gidiyorum."

"Peki ya Daire ile birlikteyse?" Lora fısıldadı.

"Olmayacak," dedi soğukkanlılıkla ve odadan çıktı.

Lora bir an olduğu yerde durdu, sonra Rowan sevdiği kadını başka bir adamın kollarında bulursa neler olabileceğini düşündü. Xante'yi aramak için odadan koşarak çıktı. Xante ne yapacağını bilirdi. Lora, Rowan'a söylediklerinin bir kısmını ona anlattığında Xante, "Her şeye burnunu sokan aptal," dedi. Atını eyerliyordu. "Jura katil değil ve o bir bakire. Daire'ye yalan söylemez. Rowan'a söylememeliydin

ve onu şüpheye düşürdü."

"O benim kardeşim ve onu korumalıyım."

"Geralt Jura'nın kardeşi olduğu için, ama o Rowan'ı senin Geralt'ı zehirleyeceğinden fazla zehirlemez."

"Kadınları benim tanıdığım kadar tanımıyorsun," dedi Lora sert bir sesle.

"Hayır, ama Jura'yı tanıyorum." Durdu ve endişeyle dudağını ısırarak

Lora'ya baktı. Eyerini düzeltti. "Evlendiğin adamı Rowan'ı sevdiğin kadar sevdin mi?"

Kadın irkildi. "Evet," diye cevap verdi.

Xante atına binerken cevap vermedi. "Jura'nın nereye gittiğine dair bir fikrim var. Kadınlar bazen orada avlanır." Ona baktı. "İçeri gir.

Kardeşini kendinden koruyacağım."

Rowan'ın kafası Lora'nın oraya yerleştirdiği imgelerle dolup taşıyordu. Jura ile ilk karşılaşmalarından beri onu sevdiğini biliyordu. Başka hiçbir kadın onu onun kadar , bu yüzden elbette aşktı. Ama o da aynı şekilde hissediyor muydu?

Öyle olduğunu varsaymıştı ama bunu *söylemiş miydi*? Üç hızlı, fırtınalı

buluşmalarını hatırlamaya çalıştığında, onun pek bir şey söylediğini

hatırlayamıyordu - en azından kelimelerle.

Jura'yla ilk karşılaştığı yerden biraz uzakta atından indi ve karanlığın

içinde sessizce yürüdü. Şimdiden sesler duyabiliyordu

Öfkeyle kalktı. Onları duyana kadar yaklaştı.

"Bana yalan söyledin Jura," diyordu Daire. "Onunla kaç kez gizlice buluştuğun? Bana senin ona nasıl koştüğünü anlattı."

"Ben yapmadım," dedi Jura ve sesi sanki biraz gergin çıkmıştı.

gözyaşlarını bastırarak. "Onunla iki kez tesadüfen tanıştım ve bir kez de beni kandırarak onunla buluşmamı sağladı. Onu hiç görmek istemedim. Ondan her zaman nasıl nefret ettiğimi biliyorsun. O Lanconia'ya ait değil. Geralt kral olmalı. Onda

sağ-"

"Görünüşe göre şu anda *her* hakkı var," diye tükürdü Daire ona. "Sana dokunmaya, seni tutmaya hakkı var. Bu yüzden mi bu kadar sıkı çalıştın, bu kadar yarıştın?

Zor mu? Onu kazanmak ve yatağını paylaşmak için mi? Şehvetiniz bedeninize olduğu kadar aklınıza da hükmediyor mu? Gece gündüz onun peşinden koşup halkını unutacak mısınız? Şehvetin yüzünden bize ihanet mi edeceksin?"

"Hayır!" Jura çığlık attı. "Ben hain değilim. Onu arzulamıyorum." Yalan söylüyordu ve bunu biliyordu ama yıllardır arkadaşı olan bu adamı kaybetmeye dayanamıyordu. Onu saklıyor ve Thal ona kızdığında nerede olduğu konusunda Thal'a yalan söylüyordu. "Bana saldırıyor. Onun dokunuşunu asla davet etmedim."

"Ha! Bu gece seni yatağa attığında da böyle mi

diyeceksin?" "Keşke onunla yatmak zorunda kalmasaydım," dedi Jura.

"İstedigini alacaksın," dedi Rowan, gölgelerden çıkıp ay ışığına doğru adım atarken sesi kontrollü bir öfkeyle doluydu. Kılıcını çekti. "Ve sen," dedi Daire'ye, "karıma dokunduğun için öleceksin."

Daire kendi kılıcını çekti.

"Hayır!" Jura çığlık attı ve kendini Rowan'ın üzerine attı. "Ona zarar verme. Ne istersen yapacağım."

Rowan ona hırladı. "Senden hiçbir şey istemiyorum." Onu kenara itti Jura sanki sinir bozucu bir böcekmiş gibi birkaç metre ötedeki nemli çimlere kondu.

Adamların birbirlerinin etrafında dönmesini izledi ve onları durdurmak için bir yol bulmayı diledi. Bıçağını çekti, aralarına girmeyi planlıyordu ki büyük bir el omzuna yapıştı ve oturmasını sağladı. Xante'yi görmek için başını kaldırdı.

Xante gayet sakin bir şekilde adamların arasına girip Rowan'a baktı. "Bu adamın canını almaya hakkınız var lordum," dedi Xante, "ama yalvarırım yapmayın. Bugün nişanlısını kaybetti ve onu aniden ve herkesin gözü önünde kaybetti."

"Bundan daha fazlası var," diye tersledi Rowan. "Çekil yolumdan."

"Hayır, , , " dedi Xante, . "Ortada bir ihanet yok. Sadece iki ateşli genç delikanlı bir dişi için kavga ediyor."

Rowan birdenbire ne yaptığının farkına vardı. Feilan'ın her zaman korktuğu gibi davranıyordu. Bir Lanconlu gibi değil, duygusal bir İngiliz gibi davranıyordu. Her ne pahasına olursa olsun kendini kontrol etmeliydi. Bacağının arkasındaki yara izi seğirdi ve neredeyse öğretmenin onu damgaladığı günkü kadar acıdı. Doğruldu ve kılıcını kınına soktu. "Haklısın Xante. Daire, kadın senin. Kendimi ona zorla kabul ettirmeyeceğim. Al onu."

Rowan atına doğru dönerken üçü de kıpırdamadı.

Xante önce toparlandı. "O sizin karınız lordum. Onu bu kadar kolay gözden çıkaramazsınız. İnsanlar o kadar öfkelenir ki-"

"Lanet olsun insanlara!" Rowan bağırdı. "Kadın benden nefret ediyor. Yapamam

bir eş alamazsın. İnsanlara son maçın adil olmadığını söyle. Cilean'la evleneceğim. Onlara her şeyi söyle."

"Ve size sınıra kadar eşlik edecek ilk kişi ben olacağım," diye bağırdı Xante.

"Buraya İngiliz yöntemlerinizle gelip yüzümüze tüküremezsiniz. Kadını istediniz; Honorium'u istediniz ve şimdi, Tanrı adına, İngiltere'yi ya da Lanconia'yı seçeceksiniz. Ya sizin İngiliz yöntemleriniz ya da bizim Lanconia yöntemlerimiz.

Kadını atarsan krallığı da kaybedersin."

Rowan onun söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Ama bir kadınla yaşamak

Ondan *nefret eden* bir kadın. Onun dokunuşunu iğrenç ve tiksindirici bulan bir kadın. Onunla yatmak zorunda kalmamak için dua eden bir kadın.

Rowan dişlerini sıktı. "Onu alacağım ama Tanrı'nın huzurunda, bana yalvarana kadar ona dokunmayacağım.

Başka bir kelime daha konuşmadan, atların sesi onları böldü. Gelen Geralt'tı, karanlık yüzü loş ay ışığında neredeyse görünmüyordu.

Geralt, Rowan'a ters ters baktı. "Babamız öldü," dedi ve atını dizginleyip Escalon'a geri döndü.

Rowan etrafındaki insanların hiçbirine bakmadan atına doğru ilerledi. O artık kraldı. Onu istemeyen bir halkın kralı; onu istemeyen bir kadının kocası.

Yedinci Bölüm

" ^ "

Jura bir ağaca yaslanmış, koştuktan kaburgaları şişmişti. Thal'ın ölümünün üzerinden bir hafta geçmişti ve cenaze töreni dışında kadınların alanından ayrılmamıştı. Thalın derin mezarı başında, kocası olan adamın kendisine ters ters baktığını görmek için başını kaldırmıştı ama adam hemen arkasını dönmüştü.

Yüzünü çevirdi, diye düşündü öfkeyle, herkes ona böyle tepki veriyordu.

Muhafız kadınlar ona kapüşonlu gözlerle baktılar ve o yaklaştığında fısıldaşmaları kesildi. Honorium'dan üç gün sonra stajyerler ona itaat etmeyi bıraktı. Onora, muhafızlara komuta etmeyi hayal eden ve Rowan'ı kazanmak için çok mücadele etmiş olan asabi, kibirli bir kız, Jura'ya küçümseyerek bakmış ve onun

Kral tarafından bir kenara atılmıştı, o halde neden ona saygı gösterebilirlerdi ki? Jura, her biri kendisine meydan okurcasına bakan on genç acemi askerle karşı karşıya kalmıştı.

İçinden Onora'ya bıçak çekmek gelmişti ama Jura kendini on güçlü kadınla karşı karşıya getirecek kadar aptal değildi. Toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla arkasını döndü ve alanı terk etti.

Kimse onun tarafında görünmüyordu. Muhafız kadınlar onun kazanmak istemediği konusunda yalan söylediğine ve Cilean'ı kasten yere serdiğine

inaniyorlardı.

Aşağı. Cilean ise odasında yatıyor, vücudu yavaş yavaş iyileşiyor ve Jura'yı görmeyi reddediyordu.

Şimdi Jura ağaca yaslanırken, kendine kral diyen bu Rowan'dan nefret ettiğini biliyordu.

Öfkesi o kadar büyüktü ki ilk başta yaklaşan ayak seslerini duymadı.

Bıçağını çekmeden önce adam neredeyse üzerine geliyordu. Bu, İngiltere'den düşmanına eşlik eden İngiliz şövalyelerinden biriydi.

"şunu," diye tersledi. Genç bir adamdı, uzun bir elbise giymişti.

İngiliz cüppesi giymişti ve ona kaşlarını çatarak bakıyordu. "Lordum gelmenizi emrediyor." "Ona itaat etmiyorum," dedi Jura, bıçağı hazırды.

Adam ona doğru bir adım attı. "Devam et ve beni tehdit et. Derini biraz yüzmek isterim. Halkına pek faydam yok, sana ise daha da az."

"Neile!" dedi Jura'nın solundan gelen derin bir ses.

Bıçağı hazır, sese doğru döndü. Orada başka bir İngiliz şövalyesi duruyordu, yaşlı bir adamdı, ya da en azından yaşlı görünüyordu, çünkü bir yara izi vardı

saçının bir kısmı boyunca uzanıyordu ve saçları orada beyazlaşmıştı.

Bu adam Jura'ya doğru döndü. "Leydim-" Diğer şövalyenin homurdanması üzerine öfkeyle durdu. "Kral Rowan ona gelmenizi istiyor."

Jura, "Burada yapmam gereken işler var," dedi.

"Seni kaltak!" dedi genç şövalye Neile ve ona doğru bir adım attı.

Yaşlı adam bir adım öne çıktı. "Bu bir rica değil. Lütfen benimle gelin."

Jura onun gözlerindeki uyarıyı gördü ve bunun bir gün olacağını ona haber verdi.

onunla gitmezse sonuçlarına katlanacaktı. Honorium'u kazanmak için işlediği suçun bedelini ödeme zamanının geldiğini biliyordu. Bıçağını kınına soktu. "Ben hazırım."

Yaşlı şövalyeyi takip etti, genç şövalye de onun arkasından kenara kadar gitti. ormanda. Eyerlenmiş bir at onu bekliyordu ve bir yük hayvanı onun yetersiz eşyaları olduğunu fark ettiği şeylerle yüklüydü. Küstahlıkları hakkında yorum yapmadı ama iki adamla birlikte Escalon'a doğru at sürdü.

Evlendiğinden beri izole edilmişti ve Irial halkının Rowan'la ayrılımlarına nasıl tepki verdiğini bilmiyordu ama insanlar

Yakında ona haber verirler. Atıyla geçerken gülüştüler ve ona Bakire Kraliçe dediler. Pek çok kişinin arzuladığı bu güzel genç kadının kral tarafından reddedilmesi fikri hoşlarına gitmişti.

Surlarla çevrili şehre doğru at sürerlerken Jura başını dik tutuyordu.

Thal'ın iç duvarlarına doğru ilerledi. Şatonun içi Jura'nın orada yaşadığı zamana göre çok temizdi ve Jura küçümseyerek homurdandı. Böyle bir israf

anlamsız şeylere zaman ayırmak.

İngiliz şövalye, Jura'nın iyi bildiği bir odanın kapısını açtı. Thal bu odayı savaş stratejilerini planlamak için kullanmıştı. İçeri girdi ve kapı arkasından kapandı. Gözlerinin loşluğa alışması bir an aldı.

Rowan odanın bir ucuna oturdu, ışığın azlığı saçlarının koyu görünmesine neden oluyordu. "Oturabilirsiniz," dedi.

"Ayağa kalkacağım," diye cevap verdi.

Onun öfkesini hissedebiliyordu ama kendi öfkesinden daha güçlü değildi. "Konuşmalıyız," dedi dişlerinin arasından.

"Söylenmemiş hiçbir şey söylemeyeceğim," diye cevap verdi.

"Lanet olsun sana," diye öfkelendi. "Beni istediğine için bu *senin* suçun."

Adam Thal'a hiç benzemese de sesi ona benziyordu. Thal hiçbir zaman kendisinden kaynaklanan bir yanlış olduğuna inanmadı ama her zaman başkalarının

hata. "Şehvetle evlenme isteğini birbirine karıştırmamak gerekir," dedi sakince. "İyi biçimli bir demirciyi arzulayabilirim ama onunla evlenmek istemem."

"Ben sizin kralınızım, demirci değil."

Gözlerini ona dikti. "Sen *benim* kralım değilsin. Sen bir İngilizsin,

Tanrıların zalim bir şakası yüzünden kocam oldu. Evliliğimizi sona erdirmenin yolları var."

Rowan ayağa kalktı ve dar ok yarığına doğru yürüdü.

Odanın uzak ucundaki pencere. "Evet," dedi sessizce, "bunu araştırdım ama korkarım bu mümkün olmayacak. En azından henüz değil, ne zaman değil

Honorium insanların zihninde çok taze." Durakladı ve Jura onun omuzlarını birbirine vurduğunu gördü. "Babamın annemle tanıştığı güne lanet ediyorum. Keşke bir Lanconyalı yerine bir serfle evlenseydi. Her zaman, bir

Prens benim için bir kederdi, ama bu en kötüsü." O kadar alçak sesle konuşuyordu ki, kadın onu zar zor duydu.

Ona doğru geri döndü. "Lanconia kabilelerini birleştireceğim ve eski krallarının oğlunun üvey kız kardeşini bir kenara bırakırsam İrialılar'ın beni takip etmeyeceğinden korkuyorum."

Jura ona gülümsedi. "Lanconia kabilelerini birleştirmek mi? Peki

Tarnovian Dağları'nı da taşıyacak mısınız? Belki biraz daha güneye gitmelerini istersiniz. Ya da belki nehirleri taşımak istersiniz."

Gözlerinden mavi bir ateş fişkırıyordu. "Neden bedenimin aklıma hükmetmesine izin verdim? Neden Honorium'u aramadan önce seninle bir dakika bile konuşmadım?"

" Bunu *sen* mi istedin? Thal'ın tüm kabilelere bir şans vermek için emrettiğini sanıyordum.

İngiliz prensine."

"Aptallığıma verin, sizi elde etmek için tek umudum bu olduğu için onu aradım. Kazanacağımdan emindim."

Jura bir an hareketsiz dururken, bir an sonra

Ellerini yumruk haline getirmişti. "Arkadaşım Cilean'ı sırf şehvetin için mi yaraladın?" diye bağırdı ona. "Daire'yle olan nişanımı şehvetin yüzünden mi bozdun?"

Kız ona doğru uçarken onu yakaladı, sırtı taş duvara çarptı. O da ona çok kızgındı, delicesine kızgındı, acımasızca kızgındı, ama ona dokunduğu anda öfkesi arzuya dönüştü. Onu kollarıyla sardı ve ağzını onunkine bastırdı ve Jura ona karşılık verdi, vücudu kendini onunkinin içinde eritmeye çalışıyor gibiydi. Kolları adamın boynuna dolandı, ağzı adamın ağzının altında açılırken onu daha da yakınına çekti. Öfkesi, umutsuzluğu, yalnızlığı onun için arzuya dönüştü. ne isterse yapabilirdi. Birdenbire onu kendisinden uzaklaştırdı ve Jura sert taş zemine yığıldı. Dişlerinin arasından, "Konuşmalıyız," dedi.

Ona bakarken zor koşan bir at gibi nefes nefese kalmıştı. Ok yarığında bir güneş ışını geldi ve başının arkasını aydınlattı. "I

Seni lanetliyorum, Jura," dedi, çenesi sertleşmişti. "Sana dokunmayacağıma dair Tanrı'nın huzurunda yemin ettim ve dokunmayacağım."

Jura aklını başına toplamaya çalışıyordu. "Artık evliyiz," dedi. Onun mantığıyla ilgili ne sorunu varsa, onu istemesiyle ilgili hiçbir sorunu yoktu.

"O zaman bana yalvarmalısın,"

dedi. "Ne yapmalıyım?" dedi kadın

ayağa kalkarak.

"Eğer beni yatağında istiyorsan, bana yalvarmalısın."

Jura ona göz kırptı. "Bu sizin İngiliz adetlerinizden biri mi? Yumuşak İngiliz kadınlarını yalvartıyor musun? Bu onları daha da aşağılamanın ve kendinizi güçlü hissetmenin bir yolu mu? Lanconyalı erkeklerin kadınlarını süründürmesine gerek yok. Lanconyalı *erkekler erkektir*."

Öfkesi geri gelmişti ve ona doğru bir adım attıktan sonra, tıpkı ateşe çok yaklaşan birinin yaptığı gibi uzaklaştı. "Tanrı'ya bir yemin ettim ve bu yemini bozmayacağım. Şimdi konuşmamız gereken şeyler var."

"Seninle konuşacak bir şeyim yok," dedi Jura ve kapıya doğru ilerledi.

Adam onun kolunu yakaladı ama hemen bıraktı. "Otur," diye emretti.

Jura omuz silkerek itaat etti.

Rowan ondan uzaklaştı ve volta atmaya başladı. "Nasıl olduysa oldu, kaderin bir cilvesi, sen ve ben evlendik. Evliliğimizi sona erdirebilirim.

Koşullar farklı olsaydı, yarı İngiliz ve dolayısıyla şüpheli olmasaydım ya da Geralt'la akraba olmasaydınız evlenirdim. Ama yapamam.

Bizi bu evlilikten kurtarın; bu nedenle taviz vermek zorunda kalacağız. Yarın Vatell kabilesine gidip liderleriyle konuşacağım ve sen de benimle gelmelisin." Jura ayağa kalktı. "Kesinlikle yapmayacağım."

Rowan onun önünde durdu ve burnu neredeyse burnuna değecek kadar eğildi. "O gürültücü, kibirli kardeşini tahta oturtmak için bir ordu toplamaya çalışmayacağına güvenmiyorum. Ne yaptığınızı görebilmem için ikinizi de yanımda tutacağım."

"Yoksa insanların karının bekaretini alamayacağını düşünmelerini mi ?" dedi usulca. Adamın nefesini dudaklarında hissedebiliyordu.

Göz kapaklarını indirdi. "Bunu kaldırabilirim, hiç kuşkunuz olmasın."

Dudaklarına ve tekrar gözlerine baktı. "Ama yapmayacağım."

Ondan uzaklaştı. Onu reddetmek için aptal İngiliz nedenleri ne olursa olsun, tam da bunu yapıyordu, onu reddediyordu. Bu, ondan nefret etmek için uzun listesindeki bir başka nedendi. "Ben burada kalacağım ve-"

"Hayır!" dedi yüksek sesle. "İstesen de istemesen de sen benim karımsın ve öyle davranacaksın. Yatağımı paylaşmazsanız, odamı ya da çadırımı paylaşacaksınız. İki aileyi birleştirmeme hiçbir şeyin engel olmasına izin vermeyeceğim.

kabileler. Eğer insanlar beni bakire karımla görmek istiyorlarsa, o zaman Beni gör ve arkamdan hiçbir kötülük yapmadığını görebileyim." "Eğer sana bir kılıç saplayacak olursam, bu sırtına değil, kalbine saplanacaktır."

"Bunun beni rahatlatmak için olduğunu varsayıyorum," dedi kuru bir sesle.

"Nasıl istersen öyle anla," dedi ona ters ters bakarak, sonra ifadesi meraka dönüştü. "Kabileleri nasıl birleştirmeyi planlıyorsun? Onları fethetmeyi mi?"

Rowan pencereye doğru ilerledi. "Bir bakıma. Onları birbirleriyle evlendirmek istiyorum, böylece birkaç nesil içinde

hangi kabile olduklarını bilmeyecek kadar melezleşecekler. Sadece

Lanconyalı olacaklar."

Jura ona gülümsedi. "Peki bunu nasıl planlıyorsunuz? Onlardan

nefret ettikleri insanlarla evlenirler mi?" Gülümsemesi kayboldu. "Bizim

hakkımızda *hiçbir şey* bilmiyorsun. Kabileler kimliklerinden vazgeçmektense

ölmeyi tercih ederler. Neden İngiltere'ye dönüp savaşa neden olmadan önce

bizi rahat bırakmıyorsun - tabii o kadar uzun yaşarsan?"

"Peki benimle dönecek misin?"

Jura dehşete kapılmıştı. "Kadınların iyilikleri için erkeklere yalvarmak

zorunda olduğu İngiltere'de mi *yaşıyorsunuz*?"

Rowan açıklamak için ağzını açtı ama tekrar kapattı. "Sana açıklamaya .

Senin görevin itaat etmek, başka bir şey değil. Sen de onunla gideceksin.

Lanconia'da seyahat ederken bana yardım edeceksiniz, başka bir şey değil.

Senden ne tavsiye ne de yorum istiyorum. Sen düzgün bir eş olacaksın."

"Bir İngiliz faresi demek istiyorsun," dedi. "Lanconyalı bir kadını, senin solgun İngiliz bebeklerin kadar kolay zapt edemezsin. Ben de seninle geleceğim. Ne fark eder ki? Bir sonraki dolunayda dul kalmış olacağım."

Topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Loş taş duvarlı koridorlar boyunca ana binaya doğru ilerlerken salonunda, adamın ne kadar aptal olduğunu düşündü. Sanki her kabilenin ana şehrine gidip onlardan birbirlerinden nefret etmeyi bırakmalarını isteyebilirmiş gibi. Haklıydı, birileri bu aptalı birkaç gün içinde öldürecekti.

Ve onunla yatmamasına gelince, bu gerçekten şaşırtıcıydı. Onu arzulamadığı için miydi? Bu çok saçma bir düşünceydi ya da belki de tüm İngiliz erkekleri kadınlara, bu kadının ona duyduğu kadar tutkuyla bağlıydı. Ya da belki de evliliklerini tamamlayamıyordu. Omuz silkti.

Yabancı bir aptalın düşüncelerini kim anlayabilirdi ki?

"Sen Jura'sın," dedi küçük, nefessiz bir ses. "Sen kazandın."

Jura, İngiliz kadının küçük oğlunu görmek için aşağıya baktı. Boyunun gösterdiğinden daha genç olduğundan şüpheleniyordu ve ona göre soluk teni ve saçları yeterince pişmemiş ekmeğe benziyordu. Duvar feneri çocuğun yüzünü sanki bir inciden oyulmuş gibi gösteriyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu çocuğa bakarak. Artık genç bir düşmandı ama gerçekten de onun düşmanıydı.

"Seni gördüm," dedi çocuk, gözleri mavi çayır çiçekleri kadar yuvarlaktı.

"Kazandığını gördüm. Herkesi yendiğini gördüm. Bana da senin gibi koşmayı öğretir misin? Ve güreşmeyi? Ve ok atmayı?"

Jura gülümsemekten kendini alamadı. "Belki de." Çocuk ona gülümsedi.

"İşte buradasın," dedi koridorun sonundan gelen bir ses. Bu Montgomery adındaki genç adamdı ve Jura'nın eli içgüdüsel olarak bıçağına gitti, ama genç adam Jura'nın iltifat bildiği bir şekilde sadece ona bakıyordu. Eli gevşedi.

"Bu Jura," dedi çocuk gururla.

Montgomery, "Evet, biliyorum," dedi ve gülümsedi. Jura onun muhteşem görünümlü bir adam olacağını gördü ve o da ona gülümsedi.

"Bu da ne böyle?" Rowan üçlünün arkasından bağırdı. "Montgomery, Karıma salyalarını akıtmaktan başka yapacak işin yok mu? Temizleyecek zırhın yok mu? Bileyecek silahın yok mu? Çalışacak dersin yok mu?"

"Peki lordum," dedi çocuk ama gitmeden önce Jura'ya bir kez daha gülümsedi.

Genç Phillip, amcasının bağırma sesiyle birlikte

Jura ve duvar, kolları onun kalçasına dolandı ve ona tutundu. Jura şaşkınlıkla çocuğa baktı.

"Phillip!" Rowan sertçe söyledi. "Ne sanıyorsun sen?" "Bu Jura," dedi sanki bu bir cevapmış gibi.

"Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum, şimdi ondan uzak dur."

Jura Rowan'a gülümsedi. "Eğer bir çocuğu kontrol edemiyorsanız, diğer kabileleri yöneten Brita ve Yaine'i nasıl kontrol etmeyi bekliyorsunuz? Ve yağlı yaşlı

Marek?"

Rowan Phillip'in kolunu tuttu ama çocuk Jura'nın arkasına kaydı ve

Rowan ile çocuğun arasına vücudunu koydu.

Rowan aniden doğruldu. "gücün var," dedi usulca. "Bana yaverimden daha gençmişim gibi davranıyorsun. Çocuk için seninle dövüşmeyeceğim; şüphesiz onu da büyüledin. Ama unutma, o benim varisim değil. Ona zarar vermenin sana hiçbir faydası olmaz."

"Bir çocuğa zarar vermek mi?" Jura dehşet içinde sordu. "İngiliz bir çocuğa bile mi? Çok ileri gidiyorsunuz. Hiçbir İngiliz'e zarar vermeme gerek yok, çünkü en büyük zararı kendinize vereceksiniz. Biz Lanconlular sizin kendini beğenmiş üstünlüğünüzden bıkacağız ve benim dışımda biri birkaç kelle uçuracak." Gözleri kısıldı. "Ve ilk önce senin şu Neile'in gidecek."

"Neile?" Rowan sordu. "Senin iyiliğin için uğraştı mı?"

"Aklını pantolonundan çıkar. Adam bizden nefret ediyor ve bunun bilinmesine izin veriyor. Şimdi acıktım ve yemek kokusu alıyorum.

Yemek yememe izin mı yoksa yemeyeceğime yemin mi ettin?"

Rowan'ın burun delikleri öfkeyle alevlendi ama hiçbir şey söylemedi.

"Gel. Yemeğini ye. Ben kim oluyorum da hayatında söz sahibi

oluyorum?" Döndü ve koridorda ilerlemeye başladı.

Jura onu takip etmek istedi ama Phillip onun elini tutmaya çalıştı.

"Lanconyalı savaşçılar el ele tutuşmaz," dedi Jura, "ve omuzlarınızı dikleştirin. Eğer çökersen nasıl Lanconyalı olabilirsin?"

Phillip, "Evet efendim," diye cevap verdi ve çocuk dik dururken Jura onu düzeltmedi.

Ona gülümsedi. "Belki sana bir Irial savaşçısına daha uygun kıyafetler bulabiliriz."

"Peki ya bıçak?" diye sordu, gözleri parlayarak. "Elbette bir bıçak."

Ana salonda uzun sehpa masaları kurulmuştu ve hizmetkârlar et ve sebze tabakları getiriyorlardı. Jura masanın sonuna doğru yerini almaya başladı ama Rowan kaşlarını çatarak yanındaki banktaki yeri işaret etti. Phillip bir gölge gibi onu takip etti.

"Phillip." Lora, Rowan'ın diğer tarafından oğluna seslenerek yanına oturmasını işaret etti.

"Jura yanına oturmama izin verecek," dedi çocuk, küçük omurgası kaskatı kesilmişti. Lora ayağa kalkmaya başladı ama Rowan onu durdurdu.

Bir rahip yemeği kutsadı ve yemek yiyen elli kadar kişi sanki açlıktan ölüyormuş gibi yere yığıldı. Silahlar, atlar ve kimin en iyi savaşçı olduğu hakkında yüksek sesle tartışıyorlardı.

Yemeğe çeyrek kala iki adam birbirinin boğazına sarıldı ve her biri diğerini boğmaya çalıştı.

Rowan, Lanconyalıların öfkesine dair onca şey görmüş olmasına rağmen, bu patlamalara hâlâ hazırlıksızdı. Lora'yla konuşuyordu ve hemen tepki vermedi. Jura öyle yapmadı. Masanın üzerine atladı, iki adım attı ve kendini adamların üzerine fırlatarak dengelerini bozdu, böylece Üçü de enkazın ve havlayan köpeklerin arasında yere düştü.

Düşerken bile bıçağını çekti. "Yemeğimi bölen bir sonraki adamın kalbini söküp alacağım," diye bağırdı.

Adamlar kendilerini sakinleştirdi ve yerden kalktı. Diğerleri

Lanconlular bu çok sıradan olay karşısında yemeklerini zar zor kesmişlerdi ama İngilizler için sıradan değildi. Jura ayağa kalktı, tozunu aldı ve Rowan ile üç şövalyesinin gözleriyle karşılaştı. İngiliz kadın bir kenarda durmuş, küçük oğlunu kucağına alırken gözleri korkmuştu.

Jura, diğerklerinin yüzünde böyle bir ifadeye neden olacak ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

bu adamlar. Rowan'ın yüzü bir gün batımı kadar kızarmış, boynundaki damarlar belirginleşmiş, çene kasları çalışırken, üç şövalyesi dehşet içinde izlemekle yetinmişti.

Jura bıçağını kınına soktu. "Yemek soğuyor."

Phillip annesinden ayrıldı ve kollarını Jura'nın kalçalarına dolamak için koştu.

Elini çocuğun yumuşak saçlarına koydu, gülümsedi, sonra , omuzlarından tuttu ve ona bakabilmek için kol uzunluğunda tuttu.

"Nedir bu?" diye sordu usulca. "Bir Lanconyalı'dan korkmak mı?"

"Kızlar erkeklerle dövüşemez," diye fısıldadı çocuk.

"Doğru, ama bu sadece Raban ve Sexan'dı. Her zaman kavga ederler.

Şimdi omuzlarınızı dikleştirin ve dik durun ve-" Jura sözünü kesti çünkü yaşadığı şoku atlatmaya çalışan Lora oğlunu elinden tutup uzaklaştırdı.

"Bu ne cüret," dedi Lora. "Oğluma dokunmaya ve ona vahşi yöntemlerini öğretmeye nasıl cüret edersin? Sen bir kadın değilsin. Çocukların yakınında olmaya uygun değilsin." Jura ayağa kalktı ve Lora'ya doğru bir adım attı, gözleri soğuk ve sertti. Rowan kendini iki kadının arasına koydu. "Benimle gel," dedi, Jura'ya daha önce hiç görmediği bir ifadeyle bakarak.

Lanconlular artık bu dramı izlemek için yemek yemeyi bırakmışlardı. Bir kavga

ve Jura'nın masaların üzerinden atlaması hiçbir yoruma neden olmadı ama bu tuhaf İngilizlerin ne yaptığını merak ettiler. muhafız kavgayı durdurduğu için mi öfkeliydiler? Bu onların göreviydi.

"Benimle gel," diye tekrarladı Rowan, çenesi kenetlenmişti.

"Acıktım," dedi Jura, masalara ve hızla kaybolan yiyeceklere doğru bakarak.

Rowan'ın parmakları kadının üst kolunu sıkıca kavrayıp çekmeye başladı.

onu odadan dışarı çıkardı. Jura ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu

sıkıca tuttu ve kendisini halkının önünde utandırdığı için ona lanet etti.

Onu ilk açık kapıya, bira ve bal likörü fiçilerinin depolandığı küçük bir odaya çekti.

Kapı kapanır kapanmaz yüzüne karşı, "Asla," dedi, "karım bir daha asla böyle davranmayacak." Öfkesinden güçlükle konuşabiliyordu. "Sanki sıradan bir serseriymişsin gibi masaların üzerine atladın ve... ve... "-neredeyse boğuluyordu- "vücudunu o adamların üzerine attın."

Bu adam deli miydi? "Bu benim görevim," dedi sabırla. "Muhafız kadınlar anlaşmazlıkları çözmek için e itilmişt r ve Thal'ın temsilcisi olarak bu benim görevimdi. Geralt yemekte olsaydı, adamlarla o ilgilenirdi." Rowan'ın yüzü morarmaya başlamıştı. "Thal öldü," dedi. "*Ben* kralım, kendi adamlarım arasındaki anlaşmazlıkları ben çözerim. *Karım* değil."

Jura'nın içinde öfke yükselmeye başladı. "Anlamaya başladım. Ben bir kadını. Lanconyalı kadınların şu kız kardeşin korkak ve işe yaramaz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ona doğru ilerledi. "Kız kardeşimi bu işe karıştırma. Sana söylüyorum, benim silah arkadaşımı gibi davranmayacaksın. Sen bir kadınsın ve öyle davranacaksın."

Adam saçmalıyordu. "Size kadın olduğumu kanıtlamak için oturup dikiş mi dikmem gerekiyor? Erkek gibi mi *görünüyorum*?"

Rowan istemeyerek de olsa onun yüksek ve sert göğüslerine, uzun ve yuvarlak kalçalarına ve poposuna yapışan kısa tuniğine baktı. Ellerini ondan uzak tutacağına yemin etmesine neden olan çabuk öfkesine bininci kez lanet okudu.

"Ya bana edersin ya da pişman olursun," dedi.

"Ne yapacaksınız? Esir tutulmamı mı emredeceksin? Ve kim itaat edecek Komutlar mı? Lanconlularımın yapacağını mı sanıyorsun? Bana zarar verirsiniz Escalon'un kapılarından asla canlı çıkamazsınız. Ve bu da kabileleri birleştirmeye yönelik çocukça planlarınızın sonu olur."

Rowan yumruklarını iki yanında sıktı. Daha önce hiç kimse onu bu kızın yaptığı gibi etkileyememişti. Amcası William'ın aptal oğullarıyla bir kez bile öfkelenmeden başa çıkmıştı. Ve hiçbir kadın onu bu kadar sinirlendirmemişti.

Kadınlar, bir erkeği rahatlatan ve söyleyeceklerini geniş, hayran gözlerle dinleyen tatlı, nazik şeylerdi. Eğer bir erkek ava giderse, döndüğünde karısına avın tehlikelerini anlatırdı ve karısı da onun cesareti karşısında iç çekip haykırırdı. Ama Jura onunkinden daha büyük bir geyik yakalayabilirdi.

"Hiç kadın kıyafetin yok mu?" diye sordu. "Böyle bir giysi giymek zorunda mısın?" Bol pantolonunu ve yüksek, çapraz çizmeleri gösterdi.

"Çocuktan daha büyük değilsin," diye tersledi. "Ne giydiğimin ne önemi var? Görevlerimi yerine getirmeme yardımcı oluyor ve-" Durdu çünkü Rowan onu kollarının arasına almıştı.

"Senin görevin bana karşı," dedi boğuk bir sesle. "Vücudunu başka erkeklere karşı kullanmayacaksın."

"Dövüşü durdurduğum zamanı mı kastediyorsun?" Sesi daha yavaş ve alçaktı. Adam ona dokunduğunda net düşünemiyordu.

"Jura, bana bir şey yaptın. Kendimi tanıyamıyorum." "O zaman sana kim olduğunu söyleyeyim: Ait olmadığın bir ülkede bir İngilizsin. İngiltere'ye dönmeli ve krallığı kardeşime vermelisin."

Onu kendinden uzaklaştırdı. "Bırak beni. Git ve karnını doyr.

bir daha benimle adamlarımın arasına girme."

"Onlar Lanconyalılar, *senin* adamların değiller," diyerek odadan hızla çıktı

ve aceleyle ana salona geri döndü. Yiyecek bulabilirse şanslı sayılırdı.

Masalar temizleniyordu ama bir hizmetkârın tepsisinden yarısı bitmiş bir geyik eti turtası almayı başardı ve nefes alabileceği bir yere gitmek için kale duvarlarını terk ederken onu yemeye başladı.

Erkekler koğuşuna doğru yürüyordu ki Geralt ona geldi. "Akşam yemeğinde yoktun," dedi.

"Düşmanımla mı oturacaksın?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Duyduğuma göre artık onunla yaşayacakmışsın."

"Ve onunla seyahat etmek. Aptal kabileleri birleştirmeyi düşünüyor," dedi pastadan son ısırığı alırken.

Geralt alaycı bir kahkaha attı. "Girdiği ilk kabilenin topraklarında öldürülecek."

Kardeşinin onu izlediğini hissedebiliyordu. "Ona söyledim ama dinlemiyor. Yakında öldürülecek ve belki de işi bitirmek daha iyi olacak. Bazı adamlar ondan hoşlanıyor. Xante ona çok yakın duruyor."

Geralt ona yaklaştı ve sesi alçaldı. "Onun ölümünü hızlandırabilecek bir konumdasın."

Ayaklarının arasına bir parça kıkırdak tükürdü. "Ben katil değilim. O

yakında kendini öldürecek."

"Yani onun tarafına geçtiğin doğru. Cilean onu kendin için istediğini ve bu yüzden Honorium'da onu yere serdiğini söyledi. Söyle bana, kanın bu solgun yabancı için kendi halkın olduğundan daha mı sıcak kaynıyor?"

Burun delikleri ona karşı alevlendi. "Sinsi hakaretlerinin onu öldürmem için beni kışkırtacağını mı sanıyorsun? O zaman beni tanımıyorsun. Sana onun bir aptal olduğunu ve kimsenin yardımı olmadan kendi sonunu hazırlayacağını söylüyorum. Sen kral olacaksın ve İngiliz kardeşinin kanını eline bulaştırmayacaksın."

"Tabii senden bir çocuk doğurmazsa," dedi Geralt.

"Böyle bir ihtimal yok," diye cevap verdi Jura.

"O bir erkek değil mi?" Geralt merakla sordu.

"Bilmiyorum. Tanrı'ya yemin ettiğini söylüyor-" Sözünü kesti. "Adamın kısa ömrü boyunca hiç çocuk olmayacak. Bekle ve sabırlı ol, kral olacaksın."

Ondan uzaklaştı ve iç kapılardan geçerek şehre doğru yürüdü. Artık ortalık sessizdi, hem insanlar hem de hayvanlar uykuya dalmıştı.

Kabileleri birleştirin, diye düşündü. Elbette bu imkansız bir fikirdi.

Kabileler birbirlerinden asla anlaşılamayacak kadar nefret ediyorlardı ve o aptal İngiliz bunu asla anlayamayacaktı. Birinin Lanconyalı olması gerekiyordu.

Lanconian zihnini anlamak.

Neyse, diye düşündü omuz silkerek, aptal herif çok geçmeden kendini öldürteceği için bunun pek de önemi yoktu. Bir an durakladı. Onunla yatakta biraz zaman geçirmeden ölmesi yazık olurdu. Ne de olsa evliydiler.

Bir esnemeyle Thal'ın eski kalesine doğru döndü. Bu gece onunla birlikte bir odada gizlenecekti ve belki de yarın artık bir bakire olmayacaktı.

Gülümsedi ve adımlarını hızlandırdı.

Sekizinci Bölüm

" ^ "

Jura doğru bir şekilde kocasının Thal'ın eski odasını kendi odası olarak kullandığını düşünmüştü ama kapıyı iterek açtığında, kocası şaşkın bir ifadeyle masadan başını kaldırdı.

"Neden buradasın?" diye tersledi.

"Buraya gelmemi siz emrettiniz," dedi sabırla. "Küstah İngiliz adamlarınıza beni kadınlar bölümünden eşyalarım ile birlikte buraya getirmelerini söylediniz. Kraliçe olduğum sürece kraliçelik görevlerini üstleneceğimi sanıyordum," diye ekledi nefesinin altından.

Uzun bir süre ona baktı. "Sanırım seni tutmalıyım," dedi . "Git, şuraya otur ve sessiz ol." Kitaplar ve rulo kâğıtlarla dolu masaya geri döndü.

Jura kitapları yanında mı getirdiğini yoksa Thal'ın yetersiz ve çoğunlukla kullanılmayan kütüphanesinden mi aldığını merak etti. Ona itaat etmeye hiç niyeti yoktu, bu yüzden omzunun üzerinden bakmaya gitti.

Ona doğru döndü. "Ne yapıyorsun?" diye tersledi.

"Bakıyorum," diye cevap verdi, sonra da adamın elindeki haritaya doğru başını salladı. "Bu yanlış. Vatell'lerin sınırı daha kuzeyde. Thal, Vatells'in

Ben çocukken. Babam savaşta öldü." Yatağın kenarına oturmak için arkasını döndü ve

Bacaklarındaki jartiyerler.

Rowan ona doğru döndü. "Sınırlar hakkında ne biliyorsun?"

"Görünüşe göre senden daha fazlasını."

Ayağa kalktı, haritayı aldı ve arkasındaki yatağın üzerine koydu. "Göster İşlerin nasıl değiştiğini. Bu harita Feilan tarafından yirmiden fazla yıllar önce. Babam topraklarını almak için başka kimleri katletti?" Jura çizmelerini çıkardı ve çıplak ayak parmaklarını oynattı. "Thal yapması yaptı. Vatell'lerin topraklarının yarısı hiçbir şeyin yetişmediği dağlarda ve tahılımızı çalmak için İrial'lere baskın yapıyorlardı."

Rowan düşünceli bir ifadeyle, "Demek babam onların akınlarına son verdi," dedi. "Vatell'ler o kışı nasıl geçirdi?"

"İyi değil," dedi Jura. "Bizimle ilgili her şeyden nefret etmeyi mi planlıyorsun?" Rowan şaşırmış görünüyordu. "Kendi halkımdan nasıl nefret edebilirim? İşte, bana yeni sınırları göster."

Ona doğru eğildi ve parmağıyla daha küçük olan Vatell bölgesini gösterdi.

"Onlar makul insanlar, en azından oldukça öyle," dedi, "Zernalar ya da Ultenler gibi değil. Vatelller-"

"Evet, biliyorum," dedi sabırsızlıkla. "Şimdi bana İrialılar'ın

tahıl ."

"Madem bu kadar çok şey biliyorsun, neden bunu bilmiyorsun?"

Haritada bir yeri işaret etti. "Eğer hareket etmedilerse, tarlalar burada. Üç nehir tarafından korunuyor ve düzenli aralıklarla İrial muhafızları tarafından korunuyor. Ekinler arpa, buğday ve çavdardır. Koyunlar bu ovada yetiştirilir. Sahip oldukları atlar Fearenlerden çalınanların torunlarıdır ve hala genç İrialı erkekler geceleri Fearen kamplarına baskın düzenler.

Buradaki sık ormanda Vatell bölgesini geçtikten sonra burada bir keçi patikası boyunca ilerleyerek-"

"Bunu nereden biliyorsun?" Jura sordu.

"Diğer çocuklar avluda top peşinde koşarken, ben yaşlı Feilan'la birlikte saklanıp Ulten dilini öğreniyordum."

"Ulten?" Jura sordu. "Kimse onların o gırtlak karmaşasını konuşmuyor. Bu bir dil değil, sadece homurdanma ve inlemeden ibaret."

Rowan yatağında arkasına yaslandı, elini başının altına koydu. "Kulağa öyle gelebilir ama aslında Lanconca'nın bir biçimi. Örneğin, sizin kadın sözcüğünüz *telna* iken onlarınki *te'na*. Bu sadece aynı şeyi daha hızlı bir yolu."

Jura ayaklarını altına çekti. "Daha tembel bir yol. Onlar tembel, sümüklü insanlar. Tüm kabileler Ultenlerden nefret eder."

"O zaman kabileleri melezleştirmek daha iyi. Ultenler dağlarda kalır ve beyinleri lapa olana kadar birbirleriyle melezleşirler."

"Kabileleri birleştirme planınızın işe yaramayacağını bir başka nedeni daha," dedi Jura. "Kim bir Ulten kadınıyla evlenmek ister ki?"

Rowan gözlerinde neşeyle ona baktı. "Bir Zerna adamı," dedi.

Jura güldü ve yatağa uzandı. İkisi de yatakta uzanırken harita aralarında duruyordu.

Rowan, "Honorium sırasında Mealla'nın kazanmasıyla ilgili kâbuslar gördüm," dedi. "Kabilelerin birbiriyle evlenmesi konusunda yaşadığım sorun, Zerna kadınlarıyla kimin evleneceğini merak etmek. *Hepsi* Mealla ve Honorium'a katılan diğer kadınlar gibi mi?"

Jura başını dirseğinin üzerine kaldırdı. "Fearen Zerna kadınlarını sevebilir.

Fearen erkekleri ufak tefek, kısa boylu, zayıf adamlardır ve Thal her zaman bedenleri hakkında kızgın olduklarını söylerlerdi. Zerna kadınları Fearen'lere çekici gelebilir. Çocukları daha büyük olur."

Rowan da dirseğinin üzerine kalkarken ona sııttı. "Peki ya Poilens?

Onlarla kimi evlendirelim?"

"Bu kolay değil," dedi Jura düşünceli bir ifadeyle. "Poilenler düşüncenin

yemekten ya da zevkten daha önemlidir."

"O zaman onlara şu alingan küçük Fearen kadınlarından vermeliyiz.

İnsanın düşüncelerini kitaplardan dünyevi zevklere çevirirler." Jura onu izliyordu. Çok yakışıklıydı ve mum ışığıyla aydınlanan odada altın sarısı saçları parlıyordu. Ona dokunma isteği duydu ve hatta elini kaldırdı.

Rowan aniden yataktan kalktı. "şurada uyuyabilirsin," dedi ve kalın taş duvarlar arasında oluşturulmuş bir koltuğu işaret etti. Onun için ancak yeterince uzun olabilirdi.

Jura ayrı yatmalarının saçmalığına itiraz etmeye başladı ama sonra bu düzenlemenin daha iyi olabileceğini düşündü. ldrldğnde -ki kesinlikle öldürülecekti- ona bağlanmamış olması onun için daha iyi olacaktı. Kral olmak isteyebilecek bir çocuğunun olmaması da veraset için daha iyi olacaktı. Ve Jura, çocuğunun hakkı olan tahtı ondan esirgeyip esirgemeyeceğini bilmiyordu. Hayır, bu daha iyiydi.

Dul kalana kadar bu adamla bir bakire olarak kalacak, sonra Geralt kral olacak ve Daire ile evlenip birçok ocuk sahibi olacaktı.

Yataktan kalktı. "Yarın seyahat edeceğimizi mi söylüyorsun?"

Sırtını ona dönmüştü. "Evet, Vatell'lerin topraklarına doğru yola çıkıyoruz, ama önce

Irial köylerinde durun ve erkeklerle kadınları alın."

"Ne için?" diye sordu bol pantolonunun bağlarını çözüp çıkarırken.

Tekrar kadına döndü. "Evlilikler için-" diye başladı ama kızın yarı çıplak vücudunu görünce sözünü kesti. Tekrar arkasını döndü. "Yatağına git," dedi derin bir sesle. "Üstünü ört."

Jura onun arkasından gülümsedi ve pencere atılmış koyun postunun altına tırmandı. Soyunurken onu izledi, yüzü ona dönüktü. Uzun çizmelerini çıkardı ve sarı saçlı büyük baldırlarını ortaya çıkardı. Üzerindeki işlemeli tunik, hemen

Jura, onu ilk kez gördüğü o gün nehir kenarında kendisine duyularını, bugününü ve geçmişini unutturan o iri, kaslı vücudu yeniden gördü.

Bacaklarındaki kaslar sanki onları sınırlarına kadar zorlamış gibi hissetmeye başladı ve nefes alıp vermesi daha derin ve yavaştı.

Ona bakmadan yatağın yanındaki mumu söndürdü ve odayı karanlığa gömdü.

"Rowan," diye fısıldadı karanlığın içine, ilk kez onun adını kullanarak.

"Benimle konuşma," dedi yüksek sesle. "Ve bana 'İngiliz' de. Sakın

benim adımı kullan."

Jura çenesini kapattı ve aptal yabancıya lanet okudu. Onunla birlikte huysuzluğu ve mantıksızlığı yüzünden, biri hayatına son vermeden önce ona sadece bir hafta verdi. İyi ki kurtulduk, diye düşündü. Lanconia onsuz daha iyi olacaktı.

Karnına döndü ve Daire'yi düşündü. Daire ile düğün gecesinde bakire olmak iyi olurdu.

"Ayağa kalk!"

Jura tembelce sıcak yatağında döndü. Hava hâlâ karanlıktı. Rowan ondan on adım ötede duruyordu, tamamen giyinikti ve ona ters ters bakıyordu.

"Bütün İrialılar senin kadar tembel mi?" diye tersledi. "Arabalar aşağıda toplanmaya başladı bile."

"Bütün İngilizler senin kadar huysuz mu?" diye cevap verdi, yorganın altında gerinerek.

Onu dikkatle izledi ve solgun teni daha da solgunlaştı. "Eşyalarını topla ve aşağı gel," dedi ve odadan çıktı.

Jura'nın birkaç parça giysisini ve çantasını alması uzun sürmedi.

birlikte silahlandılar. Avlu, sıçrayan atlar ve bağırان adamlarla gürültülüydü. Siyahlar giymiş ve siyah bir ata binmiş olan Geralt adamlarına emirler yağdırıyordu. Daire atının üzerinde bir kenarda oturuyordu ve yanında da Cilean vardı.

Jura arkadaşına gülümsedi ama Cilean başını . Jura'nın gülümsemesi bir hizmetkârdan ekmek ve sulandırılmış şarap alırken soldu.

Rowan adamların ortasındaydı, atı gitmeye hazırdı ve Jura onun keşif gezisini organize etme yeteneğine sahip göründüğünü ve adamların onun liderliğini tanıdığını kabul etmek zorundaydı.

Mallarla dolu arabalar vardı ve Jura, Lora ile çocuk Phillip'in arabalardan birinde, bir sürücünün yanında oturduklarını gördü.

"Jura!" diye seslendi çocuk ve gülümseyerek yanına gitti.

"Günaydın," dedi ve ona bir parça ekmek uzattı.

"Lanconyalı savaşçılar ekmek yer mi?" diye sordu ciddiyle.

"Her zaman," diye aynı ciddiyle cevap verdi ve gülümsemek için Lora'ya döndü ama İngiliz kadın burnunu havaya kaldırıp döndü. Jura atının yanına gitti ve yola çıktıklarında Xante'nin yanına düştü.

Irial köylerine ulaşmak bütün gün sürdü. İrial topraklarına dağılmış başka, daha küçük köyler de vardı, ancak bunlar

Köylüler, en alt sınıftan insanlar, kendi aralarında savaşıyor, aile kavgaları yüzyıllar öncesine dayanan insanlar. Bu insanların Irial, Vatell ya da İngiliz olup olmadıkları konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

Ancak surlarla çevrili Escalon şehrinden yirmi mil uzakta İrialıların ana nüfusu yaşıyordu. Bir muhafız ya da kadın eşini seçtiğinde

bu insanlardan geldi. Muhafızlar bu insanlar arasından seçilir ve eğitildikten sonra İrialıları istiladan korumaları ve gözetlemeleri için köye geri gönderilirlerdi. Bu birkaç mil karelik alan bir İrialının bilebileceği tek huzurdu. Burada çocuklar oynar, kadınlar şarkı söyler ve ekinler hasat edilirdi. Burada kumaş dokunur, giysiler işlenir ve burada hasta ve yaşlılara rahatlık ve huzur verilirdi. Binlerce İrial muhafızı burayı korumak için ölmüştü.

Jura yolun büyük kısmında Xante'nin yanında at sürdü ama Phillip'in şikâyet etmeye başladığını duyunca arabaya geri döndü. "Benimle gelmek ister misin?" diye sordu çocuğa ve o da izin almak için Lora'ya baktı. Lora sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi görünüyordu. Başını başka yöne çevirdi ve sonra başını salladı.

Phillip neredeyse Jura'nın kollarına atlayacaktı.

Önünde eyer vardı. Yolculuğun geri kalanında ona Lanconia'nın eski tanrılarıyla ilgili hikâyeler anlattı; savaşı ve kan davası güden tanrılar, annesine asla cevap vermeyen Hıristiyan Tanrı İsa'dan daha karakterli tanrılar.

"Bu yavruyu neden tutuyorsun?" Geralt atını onunkinin yanında dizginlerken öfkeyle sordu. "İngilizlere karşı yumuşuyor musun?" "O daha bir çocuk," dedi Jura.

"Çocuklar büyüyüp erkek olurlar."

Ona tiksinti dolu bir bakış attı. "O senin için bir tehdit değil. Tahtınız üzerinde hiçbir iddiası yok."

Geralt çocuğa düşmanca bir bakış attı ve atını sürerek uzaklaştı. "Ondan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı Phillip.

"Elbette biliyorsun. Lanconia Kralı olacak ve çok iyi bir kral olacak."

"Amcam Rowan kraldır ve o *en iyi* kraldır." "Bunu göreceğiz."

Yolcular köye vardıklarında gece olmuştu ve atlar ve yolcular gibi arabaların da nehirden karşıya geçirilmesi gerekiyordu.

Meşaleler taşıyan halk, onları selamlamak ve kendine kral diyen bu İngiliz'i görmek için dışarı çıktı.

Jura'nın birçok akrabası onu karşılamak için öne doğru koştu. Honorium'u kazanıp kralla evlendiğinden beri statüsü yükselmişti.

"biri?" diye fısıldadılar. "Sana bir çocuk verdi mi?" "Daire kadar yakışıklı mı?"

"Thal kadar güçlü mü?"

Rowan arkasından yaklaştığında konuşmayı kestiler ve Jura bazı kuzenlerinin gözlerinin sıvıya döndüğünü gördü. Toplu bir iç çekiş oldu.

Jura onlara gülümsedi ve hatta biraz gurur duydu. Gülümsemesini Rowan'a çevirdi. "Sizi ailemle tanıştırebilir miyim?" diye sordu kibarca.

Daha sonra Jura'nın teyzesi onlara evindeki bir odaya kadar eşlik etti.

Küçük bir odaydı ve sadece bir yatak vardı, pencere kenarı da yoktu.

Rowan çok sessiz görünüyordu.

"Yolculuk seni yordu mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Phillip'le ilgilenmen çok iyi oldu.

Çocuğun sana tapmaya başladığına inanıyorum."

"Hoş bir çocuk ve öğrenmeye hevesli. Belki de düşündüğümde daha

Lanconian'dır." Yatağın kenarında oturuyordu ve

Çapraz jartiyerini çıkarıyordu ve bir şey için endişeleniyor gibiydi. Sorunun

ne olduğunu sormak dilinin ucundaydı ama sormadı. Sadece geçici olarak

kocasısı olan bu adamdan ayrı kalmak daha iyi olacaktı.

"Seninle yatmayacağımı varsayıyorum," dedi.

"Ne? Hayır, sanırım . Kürkler var. Yatağımı yerde yapacağım. Sen yatağı

al."

Jura kaşlarını çattı, botlarını ve pantolonunu çıkarıp büyük, boş yatağa girdi.

Rowan kürklerin içinde yere yerleşirken o uyanık yatıyordu. Hava yüklü

gibiydi ve Jura bir türlü uyuyamıyordu.

"Ay çok parlak," diye fısıldadı.

Rowan tek kelime etmedi ve onun uyuyor olabileceğini düşündü. "Jura," dedi usulca.

"Evet," diye cevap verdi aynı tonda.

"Hiç kendinizden şüphe ettiğiniz oluyor mu? Bazen haklı olduğunuzu *bildiğiniz* halde içinizde bir yerlerde bir şüphe tohumu var mı?"

"Evet," dedi, "bunu hissettim."

Başka bir şey söylemedi ve bir süre sonra Jura onun yumuşak uyku soluklarını duydu. Uzun süre onun ne demek istediğini düşündü ama bir cevap bulamadı.

Ertesi sabah tüm İrialılar çok erken uyandılar. İstedikleri

Uzun zamandır görmedikleri arkadaşlarını ve akrabalarını görmek ve krallık iddiasında bulunan bu İngiliz'e iyice bakmak istediler.

Jura bir kenarda durup Rowan'ın insan kalabalığının arasından geçişini izledi ve Rowan onlarla kendi dillerinde konuşurken yüzlerinin nasıl aydınlandığını gördü. Rowan'ın ona gösterdiği çabuk sinirlenme hali yoktu, onun yerine sessiz, sakin, zeki bir adam vardı karşısında. varlığını hissettirdi.

"Şeytan kadar tatlı dilli," dedi Geralt Jura'ya. "Başınızı omuzlarınızın üzerinde tutmaya dikkat edin. Birinin akli başında olmalı

aptal bizi savaşa sokmaya çalıştığında onun hakkında."

Jura sıcak elma şarabını yudumladı. "O savaş istemiyor; barış istiyor."

"Birinin ne istediği ve ne elde ettiği iki farklı şeydir. Vatell topraklarına girersek savaşmaya hazır ol. Babası kocasını öldürdüğü için Brita onu öldürmekten memnun olacaktır."

"Belki Brita da savaştan bıkmıştır," dedi Jura. "Belki de oğlunu tekrar görmek istiyordur."

Geralt dehşete kapılmıştı. "Bu İngiliz için ölkene ihanet mi ediyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır. Asla kimseyi birleştiremeyecek ama bırakalım denesin. Onu kim takip edecek? Irial ve Vatell'i evlendirmek istiyor.

Hangi Irial kabul eder? Daha başlamadan durdurulacak."

Xante yanlarında duruyordu ve onun Geralt'a söylediklerini duyan Geralt ona döndü. "Ona bir bak. Etrafı hayran gözlerle çevrili. Onu takip edecekler. Sessiz olun! O konuşuyor."

Jura, Rowan'ın bir bankın üzerinde durup bir şeyler yapmaya başlamasını ilgiyle izledi.

Konuş. Bütün sabah "Aziz Helen Kapısı" fısıltılarını duymıştı ve bu yüzden insanların Rowan'ın kapıyı açtığını bildiklerini biliyordu. Ama yüzlerinde şüpheciliği de gördü. Bu adamı sadece eski bir efsane yüzünden kabul edecek değillerdi.

Rowan'ın sesi ve mükemmel bir şekilde telaffuz edilen Lanconian'ı neredeyse

hipnotik. Yavaşça, seyircilerdeki her ses kesildi. Kimse , kimse kıpırdamadı, çocuklar bile hareketsiz kalıp dinledi.

Rowan, erkeklerin ve kadınların yağmacı kabilelerin tehlikesi olmadan uzun mesafeler boyunca at sürebilecekleri barış ve huzur dolu bir ülkeden bahsetti. İyi yollardan bahsetti. Kabileler arasında paylaşımdan bahsetti.

Kabileler arasında

İrialılar dokumalarını Vatell mücevherleri ya da Fearen atlarıyla takas edebiliyordu. O

Diğer kabilelerden mal çalan akıncıların, genç erkeklerin ölümlerine son bahsetti. İrialıların Vatell ve Fearen topraklarında güvenle seyahat ederek Poilen halkına ulaştıklarını ve onların şifalı bitkiler ve ilaçlar konusundaki engin bilgilerini paylaşabileceklerini muhteşem bir dille anlattı. Poilen ilaçları mevcut olsaydı önlenebilecek ölümlerden bahsettiğinde bazılarının gözleri yaşardı.

"Poilen ilaçlarını *alacağız*," dedi Geralt ama insanlar ona ters ters bakınca sustu.

Rowan bu zaferleri elde etmenin tek yolunun kabileleri birleştirmek olduğunu söyledi.

"Savaşacağız!" Geralt söyledi.

İnsanlar ona tısladı ve sessizlik beklerken Rowan'a baktı. "Lanconian halkı bir olmalı," dedi Rowan yumuşak bir sesle ve

İnsanlar onu duymak için öne doğru eğildi.

Kabileleri evlilik yoluyla birleştirme planını anlattıktan sonra

Herkes soru sorabilirdi, gönüllüler istedi, kabileleri için ölmeye değil, yaşamaya istekli cesur genç erkek ve kadınlar. Sırttı ve hangi asil ruhların her şeyi feda edip o uzun boylu, güzel, genç, sağlıklı Vatell'lerden birkaçıyla evlenmeye istekli olduğunu sordu.

Jura ve Geralt gönüllü olmak için öne atılan izdihamında neredeyse eziliyorlardı. Jura olduğu yerde durdu, Rowan'ın konuşmasının ikna ediciliği karşısında şaşkına dönmüştü.

Geralt öyle değildi. Kalabalığın önünde durmak için ilerledi.

"Çocuklarınızı katledilmeye mi gönderiyorsunuz?" diye haykırdı. "Bu İngiliz bizim yöntemlerimiz hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sizi ölüme götürecekt. Vatell'ler Irial'leri katledecek."

Jura, Rowan'ın üç şövalyesinin Geralt'a saldırıp onu yere devirmesini dehşet içinde izledi. Jura, Xante ve diğer iki muhafız gibi anında tepki verdi.

Jura, Neile'nin saçlarından tuttu ve bıçağını boğazına dayadı. "Unhand" dedi ve bıçağı derisine bastırdı, böylece bir damla kan yakasına aktı. Neile Geralt'ı bıraktı ve dik durmaya başladı. Diğer İngiliz şövalyeleri de Geralt'ı tuttukları yerden bıraktılar.

Kalabalık bu yeni gösteriyi izlemek için durmuştu.

Öfkelenen Rowan oturduğu yerden inerek Jura'nın yanında durdu.

"Bırakın onu," dedi ona.

"Kardeşime saldırdı," dedi Jura. "Onun boğazını kesmeliyim." Bir kadın tarafından tutulan Neile konuşamayacak kadar aşağılanmıştı.

Watelin Xante'nin sıkıca kavradı. "Söylediği şey hainceydi." Rowan, Neile'yi bırakana kadar Jura'nın kolunu sıkıca kavradı, sonra da onu yalnız kalabilecekleri taştan bir kulübeye doğru çekti.

"Neden?" diye sordu. "Söyleyeceklerimi neden mahvettiniz? İnsanlar beni dinledi. Sen benim karımsın, erkeklerin yardımcısısın, ama her fırsatta beni engelliyorsun."

"Ben mi?" diye nefes nefese kaldı, "kardeşime saldıranlar *senin* adamlarındı. Öylece durup onu parçalamalarına izin mi vermeliydim?"

"Ben sizin kralınızım ve bana saldırılması vatana ihanettir," dedi sabırla.

"İhanet mi?" dedi, gözlerini kocaman açarak. "Lanconia'da krallığı *hak etmek* zorundasınız. Thal seni atadı ama biz seni aşağı çekebiliriz. Bizler, ağzından akan bir aptal olsa bile kralın oğlunu kabul eden aptal İngilizler gibi değiliz. Geralt'ın konuşmaya hakkı var, *her* insanın olduğu gibi, ama özellikle Geralt'ın,

Çünkü o da en az kadar Thal'ın oğlu. Ayrıca, söylediklerinde haklıydı."

"İrialılar beni takip etmeye hazır," dedi Rowan. "Sen ve kardeşin benim başarılı olmamı istemiyor musunuz? Bu yüzden mi? Kabileleri birleştirmeyi başaramazsam, halk savaş seven kardeşinin tahta geçmesini isteyebilir. Bu yüzden mi benim çöküşüm için çalışıyorsunuz?"

"Seni kendini beğenmiş, kibirli *aptal*," diye bağırdı ona. "Herkes senin başarılı olmanı istiyor ama burada yaşayan bizler bunun olmadığını biliyoruz. İrialılar seni dinliyor, oh evet, güzel bir konuşma yapıyorsun, neredeyse bir Vatell'le evlenmemi isteyecektin, ama o genç Brita'ya gidersen, ellerini sevinçle ovuşturacak ve hepsini katledecek. Topraklarını alabilmek için İrialıları yeterince zayıflatmayı çok ister. Tarlalarımıza ihtiyacı var."

"O zaman ona yalnız gideceğim," dedi Rowan. "Bu Brita'yla yalnız konuşacağım."

"Ve seni fidye için tutacak ve seni geri almak için çok para ödememiz gerekecek."

Rowan öne doğru eğildi, burun geldiler. "O zaman fidyeyi ödeme. Eğer esir tutulursam, krallığımı hak etmediğimi düşünün."

"Ve bir Vatell'in kralımızı tutmasına izin mi verelim?" Jura ona bağırarak karşılık verdi. "Vatell'leri böyle bir hakareten dolayı yok edeceğiz. Biz-" Rowan onu öptüğü için ayrıldı. Başka bir yol düşünemiyordu.

Jura onu için tüm enerjisiyle ona karşılık verdi.

İri eli kızın başının arkasını kavradı ve dudaklarına daha iyi

erişebilmesi için başını ve onu tutkuyla, derinden öptü.

"Benimle savaşma Jura," dedi yanağına doğru. "Karım ol. Yanımda dur."

Kadın onu itti. "Eğer senin karın olmak, sen halkımı katliama sürüklerken

bir kenarda durmak anlamına geliyorsa, o zaman önce ben öleceğim."

Rowan doğruldu. "Babam tarafından bana verilen bir görev var ve bunu

yerine getirmek istiyorum. Bu sorunu çözmenin tek yolunun savaş

olduğunu düşünebilirsiniz ama başka yollar da var. Sadece bu İrialıların

evliliklerinden benim aldığımdan daha fazlasını almaları için dua

ediyorum." Ayrılmak için döndü.

"Hayır!" dedi, onun kolunu yakalayarak. "Sana yalvarıyorum, bunu

Bu. İnsanlar sana güveniyor. Gözlerini gördüm ve seni takip edecekler. Onları

ölüme götürme."

"Bana yalvarmanı istediğim tek bir şey var. Bunun dışında, sen

benim karımsın. Savaştan döndüğümde beni teselli edecek, sıcak yemek

bulmamı sağlayacak ve belki bir gün çocuklarımı doğuracaksın. Ülkemi bir

kadının öğütlerine göre yönetmeyi planlamıyorum." Sığınaktan ayrıldı.

Jura karanlık ve serin yerde birkaç dakika durdu ve ne olduğunu anlamaya çalıştı.

öfkelerini yatıştırdı. Adam durdurulmalıydı. Onu takip edeceklerini biliyordu, çünkü ona nehirdeki o ilk günkü gibi tepki vermişlerdi. O zaman adam isteseydi onu takip ederdi ama şimdi kafası berraklaşmıştı ve adamın güzelliği gözlerini kör etmek yerine onu duyabiliyordu.

Onu durdurmak için bir şeyler yapmalıydı. Kulübeden çıkmaya başladı ama biri yolunu kesti. "Cilean?" diye fısıldadı şaşkınlıkla.

"Evet," diye yanıtladı Cilean. "Konuşabilir miyiz?"

Jura dışarıdaki kalabalığın gürültüsünün farkındaydı ve biraz onların arasında olmak için sabırsızlanıyordu. Belki de insanların Rowan'ı takip etmesini engelleyebilirdi.

"Ondan hâlâ nefret ediyor ?" Cilean yumuşak bir sesle sordu.

Jura'nın öfkesi yüzeye çok yakındı. "Onu kendim için istediğime, onu elde etmek için arkadaşına ihanet ettiğime inandığımı sanıyordum."

"Yanılmışım," dedi Cilean. "Kıskanmıştım."

Ses tonundaki bir şey Jura'yı . "Kıskanıyor musun? Onu seviyor musun?"

"Evet," dedi Cilean basitçe. "Onu ilk andan beri seviyorum. İyi bir kalbi var Jura. Nazik ve düşünceli biri ve şimdi kabileleri birleştirmek için her şeyi riske atmaya hazır. Öldürülebileceğini biliyor."

"birkaç yüz İrialı da götürebilir," dedi Jura. "Asil bir amaç, Brita onlara saldırdığında hayatlarını kurtarmayacaktır."

"Belki de etmez. Belki de Tanrı kapıyı açtığında yaptığı gibi Kral Rowan'a yardım edecektir."

"Ne?" Jura'nın nefesi kesildi. "Tanrı kötü liderleri korumaz, onları öldürür. ve onların takipçileri. Cilean, aklını tamamen yitirmiş olamazsın.

Brita'nın üç yüz İrialının sınırlarını geçmesine ve onlara selam göndermesine izin vereceğine inanamazsınız - oklar dışında."

"Ben de onunla gidiyorum," dedi Cilean. "Sana, ona ilk önce yalnız gideceğini haykırdığını duydum ve ben de onunla gidiyorum. Vatell'in tutsağı olarak üç yıl geçirdiğimi biliyorsun ve Brita'nın şehrine ormandan geçerek ulaşmanın bir yolunu biliyorum."

"Öldürüleceksin," diye fısıldadı Jura.

"Bu şansı değerlendirmek zorundayım çünkü yapmak istediği şey doğru.

Ve Jura, sözlerime kulak ver, onunla gitsem de gitmesem de bunu yapmaya çalışacak.

Escalon'a giderken onu görmeliydin. Şunlara doğru sürdü

Üç Zerna çocuğu sanki Tanrı omuzlarına koruyucu bir pelerin koymuş gibi.

Brocain'in karşısına korumasız ve Brocain'den

ona en büyük oğlunu verdi. Brocain de ona *itaat etti*. Jura, onu görmeliydin."

Jura başını salladı. "Onu her gün görüyorum ve bizim yöntemlerimizi öğrenmek için hiçbir girişimde bulunmadığını ama kendi yöntemlerini öğrenmemiz için ısrar ettiğini görüyorum."

"Bu doğru değil. Dilimizi, tarihimizi biliyor. Bizim gibi giyiniyor ve-"

"Annemin Thal için diktiği kıyafetleri giyiyor."

Cilean bir adım öne çıktı. "Jura, lütfen beni dinle. Adama bir şans ver.

Belki kabileleri birleştirebilir. Bunu bir düşün! Muhafız olmadan at sürmeyi düşün. Çalmak yerine mal ticareti yapmaktan bahsediyor." Onun sesi alçaldı. "Ve diğer ülkelerle ticaret yapmayı düşünün. Kız kardeşi Lora gibi ipek giyebiliriz."

"Bu...!"

"Jura, lütfen," diye yalvardı Cilean.

"Yardım etmek için ne yapabilirim? İsterse Brita ile dans etsin, umurumda değil. Sadece halkımı katliama sürüklemesini istemiyorum."

"Bizimle gel."

"Ne?" Jura bağırdı. "Olmamam gereken yerlerde gizlice dolaşıp Hayatımı sevmediğim aptal bir İngiliz'in hayallerine mi feda edeceğim?"

"Evet," dedi Cilean. "Bu bizim tek şansımız. Brita'yı yalnız bırakıp onunla konuşmasını sağlayabilirsek, sanırım dinleyebilir. Bence adam konuşabilir."

katırın derisi yüzölür."

Jura sırtını taş duvara yasladı. Onunla giderse, bu kesinlikle ölümü anlamına gelecekti. Hiç kimse Brita'nın şehrine gizlice girip Vatell kraliçesini yakalanmadan ve işkence görmeden ele geçiremezdi.

Ama ya kazanırlarsa? Ya kaderin bir cilvesiyle

Brita'ya ulaşır bu gümüş dilli kralın onunla konuşmasına izin verebilir miydi? Rowan onu genç erkek ve kadınlarını İrialılarla evlenmeye göndermeye ikna edebilir miydi? "Ne kadar güçlü olacağımızı bir düşünün," dedi Cilean. "Eğer sadece

Irialılar ve Vatelller, diğer kabilelerin iki katı güce sahip olurduk." "Bunu Geralt'a söyleme," dedi Jura ve söylememiş olmayı diledi. Kulağa biraz sanki kardeşine sadık değilmiş gibi. "İngiliz'le konuştun mu? Üçümüzden başka kim gider ki?"

"Daire, tabii ki," dedi Cilean. "Brita oğlunu çocukluğundan beri görmedi. Ona zarar vermez."

"Tabii onu Vatell'den çok Irial olarak görmüyorsa. Başka kim olabilir?"

"Bu yeterli olmalı," dedi Cilean. "Kalabalık istemiyoruz. Kalabalık istemiyoruz.

Ne kadar az , o kadar sessiz . Şimdi, Rowan'a söyleyelim mi? Tabii onu kadınlardan uzaklaştırabilirsek. Belki de onunla evli olmamam iyi oldu çünkü kıskançlığımın beni alt edeceğini düşünüyorum."

Jura kapı aralığından dışarı baktı. Rowan'ın saçlarına vuran güneş ışığı onu

Görmesi kolaydı ama şimdi etrafı bu sarışın krala dokunmaktan kendilerini alamayan genç ve güzel kızlarla çevriliydi. Rowan'ın masum bir bakışı vardı. Erkekler bir kadından istediklerini alabilmek için çaresiz görünmek istediklerinde giyerler.

"Bir grup aptal kızı mı kıskanıyorsun?" Jura nefesinin altında şöyle dedi. "Bu olacak

Beni kıskandırmak için bundan daha fazlası gerek. Gel, tekrar konuşmaya başlamadan ve yüzlerce anneyi bebeklerini bırakıp onu takip etmeye ikna etmeden önce ona planımızı - dünyadaki son planımızı - anlatalım."

Rowan'ın mavi gözleri neredeyse siyaha dönmüştü. "Toprak açılacak ve ölülerini teslim edecek," dedi usulca. "Gökyüzü kan yağdıracak. Ağaçlar kuruyacak ve kararacak. Ben iki kadın ve karımın eski sevgilisiyle birlikte Brita'nın kampına gizlice girmeden önce taşlar ekmeğe dönüşecek."

Jura, Cilean'a "sana söylemiştim" der gibi bir bakış attı.

"Rowan, lütfen," dedi Cilean, "beni dinle. Ormandaki yolu biliyorum. Daire Brita'nın oğlu ve Jura güçlü ve çevik ve-"

"Bir kadın!" diye bağırdı. Meraklı kulaklardan uzakta, Jura'nın teyzesinin evinin içindeydiler. "Siz Lanconlular kadınla erkek arasındaki farkı bilmiyor musunuz? Bir *kadın* dövüşemez."

Jura ona, "Seni kazandığımda çok iyi bir iş yapmıştım," diye çıkıştı.

" dikkat et," diye tersledi, sonra tekrar Cilean'a baktı. "Ben

kendi adamlarımı alacağım. Onları tanıyorum ve bana itaat edeceklerdir. Bize bir harita çizeceksin. Daire de gelebilir, eğer onun için arkamı kollamak zorunda kalmazsam.

bıçak."

"Daire'yi suçluyor musun-" Jura başladı ama Cilean onu durdurdu.

"Harita çizmeyeceğim. Sahip olduğum her şeyi kafamda taşıyorum. Brita'yla gizlice buluşmak seni dinlemesini sağlamak için tek şansın ve seni ona sadece ben götürebilirim. Daire gidecek çünkü o onun annesi."

Rowan kesin bir ifadeyle, "Ama karım burada kalıyor," dedi.

"Hayır," dedi Cilean. "Jura benimle geliyor. Sen nasıl adamlarınla iyi , Jura ve ben de birlikte iyi çalışırız."

Jura taburesine yaslandı, sırtını duvara dayadı. Kim olduğunu biliyordu kazanacaktı. Cilean'da Rowan'ın istediği bir şey vardı ve Cilean bunu bedavaya vermeyecekti.

Dokuzuncu Bölüm

" ^ "

Jura o gece küçük yatak odasında tek başına uyudu ve bir o yana bir bu yana dönerek kapının açılmasını ve Rowan'ın içeri girmesini bekledi ama Rowan içeri . Şafaktan bir saat önce boş yatağı terk etti ve sessizce evden çıktı. Çoktan sinirlenmişti. İngiliz adam her ne kadar garip yabancı sebepleri olsa da onunla yatmayabilirdi ama başka bir kadına dokunarak onu küçük düşürse onu öldürecekti.

Her yerde uyuyan insanlar vardı ama nereye bakarsa baksın Rowan'ı bulamıyordu. Cilean'ı uyandırdı ve ikisi birlikte Rowan'ı aramaya başladılar.

Kadınlar tekrar karşılaştıklarında güneş gökyüzünde yükseliyordu. Cilean başını salladı. Jura kaşlarını çattı ve Rowan'ın yaverini aramaya koyuldu. Montgomery. Uzun boylu, esmer çocuk Rowan'ın büyük savaş atının yelesini örüyordu.

"Nerede o?" Jura sordu.

Montgomery şaşırmış görünüyordu. "Kral sizinle değil mi?"

Jura şüphelenmeye başlamıştı. "Onu en son ne zaman gördün?" "Yatmadan hemen önce. Esnedi ve biraz zorlandığını söyledi.

ata binecektim ve düşündüm ki-" Çocuk utanarak sözünü kesti.

"Binicilik atı nerede? Şu büyük alaca atı?"

"Bu-" Montgomery durdu ve baktı. "Aşağıda olduğunu sanıyordum."

Jura'ya baktı. "Eğer biri efendimi kaçırdıysa, savaşmaya hazırım." Jura bir iç çekti. "O aptal Vatell topraklarına tek başına gitti. Yaptığı şeyin bu olduğunu biliyorum."

Montgomery ona ters ters baktı. "Benim efendim aptal değildir."

Jura ona pek aldırmış etmedi. "Henüz bana aksini kanıtlayamadı. Bu gizli tutulmalı. Halk onun düşman topraklarına tek başına at sürdüğünü duyarsa peşine düşecektir. Onun ava gittiğini söylemeliyiz. Evet, sen de onunla gitmelisin. Yaveri olmadan gitmez."

Montgomery sert bir sesle, "Yalan söyleyemem," dedi.

Jura inledi. "Yine mi o şövalye onuru! Ne zaman yalan söyleyebilirsin bir *savaşı* önlemek anlamına geliyor, lanet olsun! Bana dört gün verin. Dört gün içinde onu geri getirmezssem, peşimizden kimseyi göndermeye gerek kalmayacak. Bunu yapabilir misin, evlat? Yeterince erkek misin?"

"Yalan söyleyecek kadar erkek misin?" Montgomery sordu.

"Sorumluluk alacak kadar erkek. Onun yüksek burunlu şövalyeleriyle savaşmak zorunda kalacaksın ve bunu yapabilir misin bilmiyorum."

"Ne gerekiyorsa yapabilirim."

"Güzel," dedi Jura. "Bu mümkün olduğunca sessiz olmalı. Atımı eyerleyin, ben de bir torba yiyecek getireyim. Bekle! İnsanlara Rowan'la yalnız kalmak için onunla gittiğimi söyle. Onlara bütün kadınları kışkandığımı söyle."

Dün beni yatıştırmak için götürdü. Böyle bir bahaneyle burada kalabilir ve ihtiyacım olduğu sürece insanları savuşturabilirsin." Çocukla göz hizasındaydı ve kendini çok daha yaşlı hissetmesine rağmen aslında ondan sadece iki yaş büyüktü ve çok sevdiği karanlık güzel bakışlara sahipti. İki parmağını onun çenesinin altına koydu. "Ve bu senin için daha az yalan olacak. Efendin ve ben gerçekten de birlikte yola çıktık ve sen nerede olduğunu biliyorum."

Montgomery, Jura'nın kendisinden daha yaşlı düşünmüyordu, ve onu şaşırtarak parmaklarını tuttu ve uçlarını öptü. "Efendim çok şanslı bir adam."

Jura biraz kafası karışmış gibi hissederek parmaklarını . "Yapacaksın İrial'larım ile iyi geçin," dedi. "Bundan dokuz ay sonra yarı İngiliz veletler istemiyorum. Şimdi atımı eyerleyin de bineyim."

Jura ahırdan çıkarken Montgomery ona gülümsedi. "Küstah İngiliz yavrusu," diye mırıldandı.

Jura'nın ilk görevi Cilean ile bir tartışmaydı. Cilean, Jura ile

Ancak Jura, Cilean'ın yokluğunun açıklanamayacağını söyleyerek değerli dakikalarını boşa harcadı.

"Yalnız gitmeliyim. Bana mümkün olduğunca çabuk bir harita çizin ki bir an önce yola çıkabileyim."

Cilean çizmeye başladı ama bir da tartışıyordu. "Onu nasıl bulacaksınız? O senden saatler ileride."

"Sarışın bir İngiliz gibi düşüneceğim. Sence postal giymiş ve İngiliz bayrağı mı taşıyor? Oh, Cilean, benim için dua et. Eğer öldürülürse, bu savaş anlamına gelecektir. Irial halkı onun anısını yüceltecek.

bal dilli konuşma dün."

"İşte harita," dedi Cilean ve Jura'ya sıkıca sarıldı. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Git ve bu serseri kralımızı bul ve onu sağ salim geri getir." Geri çekildi. "Nasıl giyineceksin?"

Jura sırttı. "Bir Ulten olarak. Bu insanları uzak tutacaktır. Teyzemin deposunda Ulten kıyafetleri var ve onları çıkarmayı planlıyorum."

Cilean arkadaşının yanağına bir öpücük kondurdu. "Tanrı ile git ve yakında geri gel."

Jura atını Vatell bölgesine temkinli bir şekilde sürdü. Yaşlı, yırtık pırtık Ulten Giydiği giysi o kadar kötü kokuyordu ki atı ilk başta öfkeyle zıplamıştı ve Jura onu suçlamıyordu çünkü kendine bile zor tahammül ediyordu. Bir zamanlar pırıl pırıl olan bu solmuş kostümü teyzesinin evinden çalmış ve

bir domuz ahırının pisliği, ardından uygun aroma ve rengi elde etmek için kül içinde yuvarlandı

bir Ulten kostümü. Kendini koklayan Jura, Ültenlerin neden özgürce dolaşmasına izin verilen tek kabile olduğunu biliyordu. Kimse bir Ulten'e ait olan hiçbir şeye göz dikmezdi, ancak çoğu zaman Ultenler çok az ya da hiç suçları olmadığı halde asılırlardı.

Sebep.

Jura kirli giysisinin altında muhafızların yeşil avcı üniformasını ve bir cephanelik dolusu silahı taşıyordu.

Arabaların ve kalabalık grupların geçtiği dar yollardan batıya doğru ilerledi. insanlar seyahat edemiyordu. Sızlanan kulübelerin ve kurumuş sebze tarlalarının önündeki insanlardan yiyecek ve su dileniyordu. Bir günlük yolculuktan sonra Brita'nın neden daha zengin olan Irial'e saldırdığını neredeyse anlamaya başlamıştı güneydeki topraklar.

Gece geç saatlerde bir halk evine geldi. Küçük saz ve çalıdan yapılmış kulübenin içinde mumlar yanıyor, şamatalı kahkahalar ve çelik şangırtıları duyuluyordu. Çevredeki ormanın karanlığında atını bağladı ve kapıya gitti. Bir kavga kesinlikle İngiliz kocasını bulduğu anlamına geliyordu. Sadece onu kurtarmak için zamanı olmasını umuyordu.

Kapıdan içeri girdi ama iki Vatell muhafızının geniş kılıçlarla birbirleriyle oyun oynamasını izledikleri için kimse ona en ufak bir ilgi göstermedi.

Kendini biraz aptal gibi hisseden Jura, kirli kapüşonunu daha da çekti

yüzünü kapattı ve bir masada boş bir yere oturdu. Masadaki herkes kokuyu duyar duymaz dehşet içinde etrafına bakındı, sonra da kapüşonlu figürü görünce uzaklaştılar. Sıska bir kadın Jura'ya ne içmek istediğini sordu ve karşılığında bakır bir boncuk vermesini istedi.

Kapüşonun gölgesi altından küçük meyhanenin etrafına bakındı ama sarışın İngiliz'den hiçbir iz göremedi. Duvarlar boyunca neredeyse kendisi kadar kirli birkaç Vatell duruyordu.

Jura birasını içti ve kavga sona erdi; mallar, giysiler ve hayvanlar el değiştirdi, bahisler kazanıldı ve kaybedildi.

"Bu koku da ne?" diye bağırdı sarhoş bir ses.

Jura elindeki bardağı bıraktı ve ayağa kalkmaya başladı. Mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istiyordu ama biri omzuna ağır bir el koydu.

"Bir Ulten çocuğu," diye bağırdı biri. "Hadi ona bir ders verelim."

Tam uzaklaşırken bir el Jura'nın kapüşonunu yakaladı. Yüzü ortaya çıktı.

"Gör," dedi biri. "Bir kız." "Ve bir güzellik."

"Hadi ona başka türlü bir ders verelim," dedi bir adam gülerek.

Sayıları yirmiyi bulan adamlar üzerine doğru ilerlerken Jura her iki elinde de gizlediği giysisinin altında birer bıçak tutuyordu.

Kalabalığın arkasından derinden gelen bir ses, "İşte, şimdi," dedi. Lanconca konuşuyordu ama Jura'nın daha önce hiç duymadığı bir aksanla, taşralı gibi konuşuyordu. Yağlı siyah saçları ve tek gözünün üzerinde bir yama olan, kat kat paçavralar giymiş, iki büklüm, iri yarı bir adam öne doğru ilerledi. "Bana zarar verme kızım," dedi ve Jura'ya doğru ilerledi.

İçgüdüsel olarak ondan uzaklaştı.

"Beni takip et yoksa seni öldürürler," dedi kulağına ve Jura Rowan'ın sesini tanıdı.

O kadar şaşırmıştı ki, hiç soru sormadan Jura'nın peşinden gitti ve adamlar yeterince sarhoştı ve yeterince heyecan yaşamışlardı, bu yüzden Jura'nın meyhaneden çıkan yaşlı adamı takip etmesine izin verdiler. "Sen!" Jura dışarı çıkar çıkmaz tısladı. "Seni güvenli bir yere götürmeye geldim."

"Güvenlik!" Rowan ona tükürdü. "Sen ne anlarsın? Az önce senin erdemini ve muhtemelen hayatını kurtardım."

"Kendimi koruyabilirdim."

Rowan cevap olarak küfretti. "Atınız var mı? Çabuk at sürmeli ve uzaklaşmalıyız. Yoksa atını açıkta bıraktın da bu vandallardan biri mi çaldı? Tanrı'nın dişleri ama sen kokuyorsun."

"Atım iyi saklandı."

"Güzel, o zaman bin ve kuzeybatıya doğru bir saat sürdükten sonra dur.

Seninle orada buluşuruz."

"Oraya geri dönemezsiniz. İrial'lara dönmeli ve-" "Git!" diye emretti.

"Biri geliyor ve burada işim bitmedi."

Jura karanlığın içine süzüldü, atını buldu ve sürmeye başladı. Onu

orada yalnız bırakmak aklının ucundan bile ama adamlar onu

öldürdüğünde ne kadar korktuğunu kalbinin derinliklerinde

hissediyordu.

ona dokunmuştu. Ayrıca Rowan'ın kılık değiştirmesine şaşırılmıştı ve

Kalabalığın arasına karışmıştı. Bir saat içinde nehirdeki bir dönemece

ulaştı ve onunla buluşacağı yerin burası olduğunu biliyordu.

Atını besledi, karanlık bir çalılıkta bağladı ve çekip gitti.

sonra bir ağaca tırmandı ve Rowan'ı bekledi. Oraya varması uzun sürmedi.

Rowan'ın attan inişini ve hareketsiz durup etrafına bakışını izledi. Dönüp

ağaca baktı ama Rowan onun kendisini göremediğini biliyordu.

"Aşağı gel," dedi.

Jura bir dalı aşağı salladı ve tam önüne düştü.

Gözünün üzerindeki bant alnına doğru çevrilmişti. ", burada ne

yapıyorsun?"

"Sana söyledim, seni güvenli bir yere götürmeye geldim."

"Sen mi? *Beni* güvenli bir yere mi götüreceksin? Yarın sabah İrialılar'a geri döneceksin."

"Peki ne yapmayı planlıyorsun?"

"Brita'yı bulup onunla konuşacağım."

"Peki onu nasıl bulmayı planlıyorsun?" Jura sordu.

"Eğer bu gece araya girmeseydin, nerede olduğunu öğrenebilirdim. O iki muhafız yeterince sarhoştı ve kavgalarından sonra hazır olabilirlerdi ama senin kirli boynunu kurtarmak için ayrılmak zorunda kaldım. Giydiğin o şey olmadan bile hala kokuyorsun."

Jura ağaca yaslandı ve çizmelerinin bağlarını çözmeye başladı. "Eğer İrialılar Vatell topraklarına tek başına girdiğini tahmin etselerdi, saldırırlardı." "Ne yapıyorsun sen?"

"Soyunuyorum. Ben banyo yapacağım. Senin tek başına yaptığın görev bir savaş başlatabilirdi." Pantolonunu çıkardı.

Rowan ay ışığında görülebilecek kadar geniş gözlerle ona baktı.

"Tartışmak istemedim," dedi sertçe. "Yapmam gerekeni yaptım. Oh Tanrım." Bunu son olarak, Jura elbisesinin son parçasını da çıkarırken söylemişti.

Giysilerini çıkardı ve ay ışığında çıplak durdu, yüksek göğüslü vücudu pırıl pırıl ve muhteşem bir şekilde yapılıydı. "Jura, bana işkence ediyorsun," diye fısıldadı, ellerini arkasına götürüp el yordamıyla ağacı aradı.

kendini desteklemek.

"Ben senin karınım," dedi usulca, sonra başını eğdi. "Birisi Gel," dedi ve bedenini onunkine doğru savurdu. "Beni onların gözünden sakla."

Onu tutan Rowan sersemlemişti ve kaba, yırtık pırtık pelerinin olması gerektiği gibi ona sarmadı. Vücudu onunkine yaslanmış, elleri hafifçe sırtında öylece duruyordu.

Onunla göz hizasındaydı ve kendisini öpmesini bekledi ama adam Hiçbir hareket yapmayınca Jura dudaklarını onunkilere dokundurdu. Onu harekete geçirmek için ihtiyacı olan tek şey buydu. Jura'nın büyük zevkine göre Rowan'ın elleri aynı anda Jura'nın üzerindeydi ve sanki yüzlerce ağzı vardı. Onu öptü, okşadı ve ah, ona ne kadar lezzetli bir güzellik hissettirdi. Kadın gibi hissetmek, arzulanmak, sevilmek, istenmek ve takip edilmek ne kadar da harikaydı. Kadın da onu tüm arzusuyla öptü.

"Yalvar bana, Jura," dedi sesi yalvarırcasına.

Kız önce onu duymadı.

"Lütfen yalvar bana," diye tekrarladı.

Jura onu duymaya başladı ve itti. Adam arzuyla gevşemiş ve kadının ellerinde yumuşamıştı. "Senin ömrün boyunca, İngiliz, bir İrial yalvarmayacak," diye tükürdü ona. Ondan yüz çevirdi ve

Soğuk suyun sıcak tenini serinletmesinden memnundu. Bildiği her kelimeyle adama lanet . Nasıl bir hayvandı ki bir kadını iyilikleri için yalvartmaktan zevk alıyordu? Birine zarar vermeden önce hapse atılmalıydı ve Thal bu salağın kral olmaya uygun olduğunu düşünüyordu!

Kurutulmuş ve giyinmiş olarak nehirden çıktığında Rowan küçük bir ateş yakmış, iki tavşanın derisini yüzmüş, mızraklamış ve kızartıyordu.

"Akşam yemeğim var," dedi usulca.

"Peki bunu hak etmek için ne yapmalıyım? Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmalı mıyım? Yoksa dilenmek evlilik yatağına mı mahsustur? Belki de yiyecek almak için eşek gibi anırmalıyım. İngiliz evlilik kurallarını bilmediğim için beni bağışlayın."

"Jura," dedi sesi ağırlaşarak, "lütfen acımasız olma. Bir şövalye olduğumu açıklamama izin ver. Bir yemin ettim, beni senden daha çok cezalandıran aptalca bir yemin, ama yine de Tanrı'ya bir yemin ve onu tutmalıyım. Eğer sadece-"

"Yarın nereye gitmeyi planlıyorsun?" diye sordu. O istemedi

Kendisini ne kadar kötü hissettirdiğini tartışıyordu: bir an cazip geliyor, bir an sonra Ulten cüppesine duyduğu tüm horgörüyle itiliyordu.

"Irial'lara geri dönüyorsun. *Ben* Brita'yı bulmaya gidiyorum."

Ateşin üzerinden ona acımasızca gülümsedi. "Harita bende. Hayır, sen

Üzerimde bulamazsınız, dokunmaya kıyabilseniz bile, çünkü hafızama kaydettim. Ben de seninle geliyorum. Brita'yı bulacağız ve onunla konuşacağız."

"Neden tatlı bir İngiliz kadınla evlenmedim ki?" Rowan mırıldandı. "İşte! Al bunu." Ona bir tavşan bacağı uzattı.

"Tavşan bacaklarıyla ilgili kutsal şövalyelik yeminleri etmediniz mi?"

"Sadece sivri fareler," diye cevap verdi. "Şimdi ye ki uyuyabilelim ve yarın erkenden yola çıkalım. Kat etmemiz gereken çok yol var."

"Belki," dedi Jura ve Rowan'ın bakışlarına tatlı tatlı gülümsedi.

Rowan'ın iki kez kalkması onu uyandırsa o gece oldukça iyi uyudu.

"Uyan," dedi şafak sökmeden önce ve iğrenç Ulten bornozunu üzerine attı.

"Bu sana olan ilgimi azaltacaktır." Ona ekmek ve peynir uzattı. "Çabucak yola çıkmaya hazır ol."

"Evet, efendim," diye alay etti.

Jura ona durmasını ve ormana giden dar bir yolda onu takip etmesini söylemeden önce iki saat at sürdüler. Yaya trafiği için yapılmış bir yoldu ve Rowan atlara yer açmak için iki kez dalları kırdı.

Öğle vakti Jura'nın yanında getirdiği soğuk etli börekleri yemek için durdular.

"Kıyafetlerimizi değiştirmeliyiz," dedi. Onun yağlı saçlarına baktı. "Bir Ulten ve bir... her neysen, her biri tek başına iyi, ama iştah açıcı olmayan bir çift oluşturuyoruz. Bu kıyafetlerle Brita'nın şehrine yaklaşamayız."

"Aklında ne var?"

"Buradan on mil ötede Brita'nın zengin bir akrabasının malikanesi var. Belki adam ve karısı birkaç giysiye gözden kaçırmazlar diye düşündüm. ' Jura Rowan'ın yüzüne baktı ve şaşkınlıkla adamın yakışıklılığının yapay olarak koyulaştırılmış saçlarıyla gölgelendiğini düşünürken buldu kendini. şimdi kaşlarını çatıyordu ve bir kadın tarafından yapılan bir planı takip etmekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti.

"Kıyafetlerin nerede saklandığını bilmem gerekir ve bunun mümkün olacağından şüpheliyim.

Eve girip çıkmak kolay olacak. Irial'lara hemen döneceğinize yemin etmelisiniz."

" *Ben* sizin kadar kolay küfür edemiyorum. Cilean bunu ziyaret etti Vatell'in tutsağıyken birkaç kez eve geldi ve bu konuda bir şeyler biliyorum. Beni takip edeceksin ve-"

"Seni takip *etmeyeceğim*," dedi. "Biz dönene kadar ormanda saklı kalacaksın."

Jura gülümseyerek, "Göreceğiz," dedi.

Büyük malikanenin taşları ay ışığında siluet halindeydi ve

Duyulan tek ses atların yumuşak kişnemeleri ve bir Vatell muhafızının geçerken çıkardığı çelik kılıç şakırtısıydı.

Rowan ve Jura duvara yaslanıp beklemeye başladılar ve nöbetçi geçtiğinde Jura, Rowan'a kendisini küçük ahşap bir yan kapıdan geçerek kiler bölümüne kadar takip etmesini işaret etti. Burada ördekler, kazlar, geyik eti butları, taze pişmiş tavuklar ve yarınki akşam yemeğini bekleyen etli turtalar asılıydı.

Jura dikkatle kapıyı açtı ve bir ucunda ışık ve insan sesleri olan dar bir koridora girdi. Işığa doğru ilerlemeye başladı ama Rowan tuniğini geri çekti. Birkaç metre ötedeki dik, karanlık, taştan, dairesel bir merdiveni işaret etti. Kılıcını önünde tutan Rowan merdivenleri çıkmaya başladı.

Efendinin ve hanımefendinin yatak odasını bulmak kolaydı, çünkü burası ikinci kattaki tek duvarla çevrili odaydı. Bir hizmetçi aceleyle yanlarından geçerken bir kez gölgelerde saklandılar, sonra odaya girdiler ve hemen duvara dayalı büyük bir sandık.

Vatell'de tıpkı İrialılar gibi giyinmişlerdi; çapraz çizmeleri vardı ve dizleri ağır bir tuniğin altında açıktaydı. Rowan göğsünden hafif yünlü mavi bir tunik çıkardı.

"Hayır," diye fısıldadı Jura. "Bu gözlerini çok mavi yapar. Onlar gösterir

çok fazla."

"Oh," diye sordu Rowan ilgiyle, ona bakmak için döndü, burunları neredeyse birbirine değiyordu. "Gözlerimi fark ettiğini bilmiyordum."

"Birkaç kez yaptım," diye mırıldandı.

Kapının mandalı kaldırıldığında onu öpmeye hazır görünüyordu. Jura şimşek gibi bir hızla büyük sandığın içine atladı ve Rowan da onu takip ederek kapağı başlarının üzerine kapattı. Birbirlerine sıkıca bastırılmışlardı, sıcak vücut sıcak vücuda ve ne yazık ki silah silaha. Bir şey Jura'nın kaburgalarına sertçe bastırıyordu ve bunun Rowan'ın broadax'ı olduğundan emindi. Fark edilme korkusuyla yerinden kıpırdamaya cesaret edemedi.

Kıpırdamadan yattı ve bir çift ayak sesi etrafta dolaşırken onları dinledi.

Odaya. Bir hizmetçi, diye düşündü, sonra ayak sesleri yaklaştıkça nefesini tuttu. Yaylanmak için kaslarını gerdi.

Hizmetçi büyük meşe elbise sandığının kapağını kaldırdığında, iki vahşi görünümlü kişi dışarı fırladı ve ikisi de boğazına sarıldı.

Oldukça sakın bir şekilde, kadın bayıldı.

Kavgaya hazırlıklı olan Rowan ve Jura ayaklarının dibindeki buruşuk küçük kadına bakıp gülmeye başladılar. İlk kez kahkahalarını paylaşıyorlardı.

Jura gülümseyerek sandıktan giysileri almaya başladı. "İşte, alıyoruz

ve onu bağlayıp buraya koysak ve kaçmak için kendimize zaman versek iyi olur."

Hizmetçiyi metresinin elbiselerinden birine sardılar, ağına bir çorap tıktılar ve Rowan onu nazikçe sandığa yatırdı. Gözleri açıldı ve korkuyla başını kaldırıp Rowan'a baktı.

"Merak etme tatlım," dedi, "bol miktarda hava var ve birileri seni hemen bulacaktır. Senin kadar güzel biri özlenecektir. Sadece dinlen; güvende olacaksın." Eğilip alnından öptü ve Jura'nın kapağı kafasına çarpmasını kıl payı kaçırdı. Parmaklarını zar zor yoldan çekebildi.

"Özür dilerim," dedi. "Ağızımdan kaçtı. Gitmeye hazır mısın yoksa kalıp uşak olmayı mı planlıyorsun?"

"Hazırım," dedi ona gülümseyerek. "Eminim liderlik etmek istersiniz."

"En becerikli olan önden gitmeli," dedi burnunu çekerek ve kapıya yöneldi. Kilere olaysız bir şekilde ulaşabildiler ve Rowan çıkarken iki turta aldı. Jura'nın üst kattaki kadınsı krizinden sonra kendini çok iyi hissediyordu. Onun kendisine ilgi göstereceğinden neredeyse ümidini kesmişti.

Muhafızları geçmeyi başardılar ve çömelerek ormana doğru koştular, atlarına atladılar ve onları dörtnala koşturdular. Bir saat sonra,

Rowan yoldan ayrılıp ormana girdi ve atını dizginleyerek yoğun bir büyüme. Orada saklandılar, elleri atların burnundaydı ve sessizce beklediler. Çok geçmeden yanlarından geçen çok sayıda atın ve adamın gürültüsünü duydular.

Onlar gittikten sonra Rowan, Jura'ya kendisini takip etmesini işaret etti ve dik setten tepenin zirvesine doğru ilerlediler.

"Burada uyuyabiliriz," dedi ve atının üstündeki battaniyeleri kaldırdı. önce Vatell giydiler, çünkü atlılar bir Ulten ve bir dilenci arıyor olacaktı.

Rowan yıldızlara bakarak, "Yarın yıkanman gerekecek," dedi, "yoksa seni bir Ulten olarak koklayacaklar."

"Belki de hizmetçiye yanınıza alıp beni geride bırakmalıydınız.

Güzel ve hoş kokuluydu."

Rowan karanlığın içinde genişçe gülümsedi. "Jura, yaşayan hiçbir kadın senden daha güzel değil ve bu kokunla bile yüz prensesin toplamından daha tatlısın."

Jura'nın gözleri büyüdü. Neden bu kadar kızgın hissettiğini bilmiyordu.

Rowan'ın korkmuş hizmetçiye iltifat etmesi ya da onun neden mızımız bir kız gibi Rowan'ı terslediğini bilmiyordu ama sözlerinin Rowan'a bu kadar hoş gelmesi şaşırtıcıydı. Daire, arka arkaya on iki ok hedefini vurduğunda onu övdü ve

Geralt ve Thal ona iltifat etmemişlerdi. Elbette erkekler onun güzel olduğunu söylüyorlardı ama bu kadar cömert ve nazik bir şekilde değil. , bıçağını boğazlarına dayardı ama bu gece bu durum hoşuna gitmişti adamın sözlerini. Aslında adamın daha fazlasını söylemesini diledi.

"Sen... bu gece kendini iyi idare ettin," dedi kararsızca. "Ve tanınmadan Vatell bölgesine girmeyi başardın. Saçını koyulaştırman iyi oldu."

"Yapmayacağımı mı sandın?" diye tersledi. Tıpkı bir kadın gibi, diye düşündü, Ona iltifat ediyorsun ve o sana hakaret ediyor. Yan dönerek ondan uzaklaştı. Beceriksiz olduğu yönündeki imalarından bıkmıştı artık. Kadın hadım ediyordu! "Yarın geri dönüyorsun

Irals."

Jura yüzünü buruşturdu ve cevap vermedi. Bu İngiliz çok tuhaftı.

Ama ertesi sabah tartışacak zamanları yoktu. Jura tamamen uyanık bir şekilde uyandı, duyuları bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu. Yavaşça elini kendisinden birkaç adım ötede uyuyan Rowan'a uzattı. Rowan, Jura ona dokunduğu anda gözlerini açtı ve Jura'nın gözlerindeki uyarıyı okudu.

Rowan şaşkınlık içinde ayağa fırladı ve bağırmaya başladı. "Lanet olsun sana kadın, hep benim peşimdesin, bir erkek uyuyamaz bile."

Jura onun ayağa kalkarken kılıcını kaptığını gördü. O da kendi kılıcını aldı ve

boğazına nişan aldı. "Senden sonra mı?" diye bağırdı ona. "Bir kadının isteyebileceği en zavallı şeysin. Senden daha iyi olan, senin iki katın yaşında sevgililerim oldu."

"Sana kimin daha iyi bir aşık olduğunu göstereceğim," dedi ve onun üzerine atladı. "Sağıma doğru yuvarlan," dedi kulağına. "Ormanda saklan ve bekle. Onlardan iki tane var."

Rowan hareket ettiğinde Jura gerçekten de sağına doğru yuvarlandı ama ayağa kalktı, kılıcını iki eliyle sıkıca tuttu ve eğitimini aldığı gibi Rowan'ın arkasına geçti.

Görünüşlerine bakılırsa hırsız olan iki adam bıçaklarını çekmiş halde Rowan'a doğru geliyordu. Aç görünüyorlardı ve Rowan ile Jura'nın yanlarında taşıdıkları azıcık şeyi almak için her türlü suçu işlemeye hazırdılar.

"Ben sizin kralınızım," dedi Rowan, "silahlarınızı bırakın. Sahip olduklarımı sizinle paylaşacağım."

"Atımı vermeyeceksin," dedi Jura, hâlâ onun arkasındaydı ve başka hırsızlar için ormanı gözlüyordu.

"Kral mı?" dedi bir hırsız ve Rowan'a saldırmadan önce kahkahalar attı.

Jura arkasındaki savaş seslerini dinledi ve başını kaldırmadı.

Rowan'ın ne zaman yardıma ihtiyacı olup olmadığını görebilmek için biraz döndü ama iyi bir dövüşçüydü, çok . Ve Rowan'ın bir savaşçı gibi dövüştüğünü görünce şaşırdı.

Lanconian.

Hırsızlardan biri düştü ve Rowan diğerrinin peşinden giderken Jura hâlâ onun arkasında kalmaya devam ediyordu. İyi eğitilmişti ve dans eder gibi birlikte çalışıyorlardı. O hareket ettiğinde, Jura da hareket ediyordu.

İkinci hırsızın acı içinde çığlık attığını duydu ama başını çevirmedi çünkü tam da ne olacağını düşünürken üçüncü bir hırsız ormandan fırladı, kılıcını başının üzerine kaldırmıştı ve doğruca ona doğru geliyordu. Onun darbesini savuşturdu ve çelik çeliğre çarptı.

"Kaç Jura, kaç," diye emretti Rowan ve kafasını karıştırmaya çalıştığı için ona lanet okudu. Emirlere itaat etmek için eğitilmişti ama bu kötü bir emirdi.

Adamla tüm gücüyle dövüştü, çeliği kolunun üst kısmını kestiğinde tereddüt bile etmedi. Adam kılıcını kaldırıp indirirken çılgına dönmüştü ve Jura her darbeyi kendi kılıcıyla karşıladı. Sonra karşı saldırıya geçti ve kendi öfkeli, saldırgan darbeleriyle adamı ormana doğru geri itmeye başladı.

Göz ucuyla, artık kendi kavgasını bitirmiş olan Rowan'ın ona doğru geldiğini gördü ama durup izlemekle yetindi.

Jura hırsızını bir ağaca sıkıştırdı, kılıcını karnına saplamaya hazırıldı.

"Hayır!" Rowan söyledi. "O Lanconyalı."

"O Vatell," dedi Jura ama tereddüt etti ve adamı öldürmedi.

"İşte," dedi Rowan, et dolu ağır bir turtayı adama uzatarak.

"Bunu al ve arkadaşlarını da götür. Onlar sadece yaralı. Hayatlarınızın kraldan bir hediye olduğunu unutmayın. Tüm Lanconyalıların kralı."

Hırsız Rowan'a Jura'nın hissettiği gibi baktı, sanki Rowan deliymiş gibi ve kilometreler koymak iyi oldu. Diğer iki adam inleyerek topallayarak uzaklaşırken o turtayı kaptı ve ormana doğru koşmaya başladı.

Güneş artık doğmaya başlamıştı ve Rowan Jura'nın kanayan koluna baktıktan sonra onu yakındaki bir kayanın üzerine oturttu, bu sırada da eyer taşıyıcılarından keten ve taze su getirdi. Şefkatle Jura'nın kolunu yıkamaya ve sarmaya başladı. Sığ bir kesikti.

"Bunu daha önce görmemiştim," dedi usulca. "Arkamda kalmandan bahsediyorum. Feilan bana bir erkeğin arkasını kollayan kadınlar hakkında hiçbir şey söylemedi. geri."

"Belki de bunu almıştır. Bir İngiliz kadın ne yapar? Burada kız kardeşinle birlikte olsaydın, o ne yapardı?"

"Lora sana söylediğim gibi ormanda saklanırdı."

"Ve üçüncü hırsız tarafından alınacaktı ya da sırtınıza saldırdığında sizi öldürecekti. Birlikte, bir

"Etrafında gözleri olan aşılmaz bir sütun."

Rowan kaşlarını çattı. "anlıyorum ama hoşuma gitmiyor. Adamlar birbirlerinin arkasını kollamak üzere eğitilmeli."

"Erkekler daha güçlü savaşçılardır ve çoğu zaman bir kadın sadece korur, savaşmaz. Güçlü bir kolu sadece korumak için harcamak yanlış olur."

Rowan sargıyı bitirdi ama hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Bu seferlik korumanız için teşekkür ama bir dahaki sefere-"

Jura onu öptü. Onun bu hareketi her ikisini de şaşırttı.

Ondan uzaklaştı, gözleri özlemle kararmıştı. "Jura," diye fısıldadı.

Adamın ne soracağını biliyordu: Ona yalvaracaktı. Öfkeyle ayağa kalktı ve atının yanına gitti. "Eğer Brita'ya ulaşacaksak, o zaman ata binmeliyiz."

Öfkesinin her zerresi sesine ve yansıyor, atına binip uzaklaşırken adamın onu takip edip etmediğine bakmadı.

Artık daha yüksek bir yerdeydiler, her zaman

Lanconian bölgesinin kuzey sınırlarını oluşturan dağlar ve hava daha serin ve daha inceydi. Ayrıca Cilean'ın Jura'ya bahsettiği patikanın dışındaydılar ve Brita'nın müstahkem şehrine ulaşmak daha uzun sürüyordu.

Rowan onun yanına bindi ama Brita ona bakmadı.

"Bu Brita neye benziyor?" diye sordu.

Jura çenesini dik tuttu. "Onu hiç görmedim ve hiç sormadım
Görünüşü hakkında kimse bir şey bilmiyor. Daire'nin annesi, yani yaşlı;
Thal ve Fearenlere karşı ordular yönetmiş. Ben çocukken Zernalara bile
saldırdığını duymuştum, yani savaşlardan yara almış olmalı. Ben
bilmiyorum

Eğer aradığınız şey buysa, onun güzel olduğunu hayal edin."

"Jura, yapamaz mıyız-" Rowan başladı ama Jura atını ondan uzaklaştırdı.

Bir İngiliz olduğu için onun tuhaflıklarının çoğunu affedebilirdi ama bir
dakika önce bir hizmetçiyle flört etmesini ve birkaç saat sonra onu
reddetmesini affedemezdi. Öğle vakti bir dere kenarında yemek yemek için
durdular ve Jura durgun bir su havuzundaki yansımasına baktı. Daha önce
hiç dış görünüşüyle ilgilenmemişti, sadece elindeki

Silahı vardı ama erkeklerin gözlerindeki bakışı görmüştü ve onu çekici
bulduklarını biliyordu. Peki İngiliz kocası onu neden reddetmişti? Kız kardeşi
gibi sarışın olmadığı için miydi? Sadece soluk tenli kadınlardan mı
hoşlanıyordu?

Alacakaranlıkta kamp kurdular. Ateş yakmadılar çünkü artık Brita'nın
surlarla çevrili şehrine çok yakındılar.

"Yarın geride kalmanı ummak çok fazla olur," dedi Rowan, solan ışıktaki
ona bakarken kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak.

"Biri arkayı kollamalı," diye cevap verdi. "Düşündüm ki

Yarın şehre gidiyoruz: Sorgusuz sualsiz girebileceğimize inanıyorum.

Dilimizi konuşuyor olman güzel. Brita'yı teşhis edeceğiz ve ilk ata

bindiğinde onu alacağız. Bir günlük mesafede bir köylünün kulübesi var; siz onunla konuşurken onu orada tutabiliriz. Brita'yı orada tutacağız.

Yine de köylüler bize ihanet etmez."

"Verdiğin kararların *hepsi* bu mu?" Rowan alçak bir sesle sordu. "Belki de benim katılmama izin verilmemesine de karar vermediniz? Belki de size çok fazla engel olurum."

"Bana ormanda kalmamı söyleyen sensin," dedi, şimdi onu kızdırmak için ne yaptığını anlamamıştı. "Benimkinden daha iyi başka bir planın var mı?"

"Hayır," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, "şehre tek başıma gitmem dışında planım aynıydı ama-" Durdu.

"Planı benim söylemem ya da sizin arasında ne fark var? Bir konuda hemfikir olmamızın iyi olduğunu düşünüyorum."

Rowan ayak parmağıyla bir kayayı tekmeledi. "Sen bir kadınsın," diye mırıldandı. "Yeterince değil," dedi nefesinin altından ve arkasını döndü.

Bir erkeği kazanmak kolay görünüyordu. Tek yapması gereken diğer elli kadar kadınla güreşmek, onları geçmek, onlardan daha hızlı koşmak ve atlamaktı.

Bir erkeği kazandıktan sonra onu memnun etmek için gereken isim neydi?

Birbirlerinden birkaç metre uzakta uyuyorlardı ve gece boyunca Rowan'ın huzursuz

savrulması onu uyandırdı. İçgüdüsel olarak onun yanına gitti ve uykusunda ona uzandı ve onu kendine çekti, sıkıca kavradı. Ona çok iyi geliyordu, çok güçlü, çok sıcak, çok doğru. Kadın ona iyice sokuldu ve uyudu.

Sabah ondan önce uyandı ve hızla ondan . Onun bir kez daha "yalvar bana" demesine dayanamadı.

Kapılar açılır açılmaz Brita'nın şehrine doğru at sürdüler. Zengin bir şehir değildi ve Escalon'dan çok farklıydı. Burada evler, küçük, dar dükkânlar ve sağa sola koşuşturan kadın ve erkekler vardı. Ama her yerde bir yoksulluk havası vardı, şehir çekilip götürülmemiş dışkı ve çürüyen et leşleri kokuyordu. O ve Rowan, zengin kıyafetleri içinde, pejmürde köylüler tarafından dik dik bakılıyordu.

Bir sokak satıcısından ayran almak için durdular. "Peki Brita nerede yaşıyor?" Rowan sordu.

" *Kraliçe* Brita," dedi Jura, satıcıya gülümseyerek. "Onunla bir işimiz var."

"İşte," dedi adam, şehri çevreleyen taş duvarın kuzey tarafına yaslanmış taş bir evi göstererekBüyük bir evdi ama

Rowan ve Jura'nın giydikleri kıyafetleri çaldıkları ev kadar büyük ya da zengin olmayan sıradan bir ev.

Satıcı, "Bugün avlanıyor," dedi, "muhafızıyla birlikte geçtiğini görebilirsiniz. İşte! Kapı şimdi açılıyor ve işte muhafızı geliyor." Rowan ve Jura adama teşekkür ederek başlarını salladılar ve kraliçe ile muhafızının geçmesini beklerken bir binanın gölgesine doğru ilerlediler. Vatell kabilesi iyi otlaklara ya da ekili alanlara sahip olmasa da, kraliçeleri muhafızlarının ihtişamından ödün vermiyordu. Onunla birlikte at süren yirmi adamın hepsi de ince mavi yünden zengin kıyafetler giymişti ve silahları Jura'nın Lanconia'dan gelmediğini bildiği yüksek kaliteli çeliklendi. Atları iyi beslenmiş ve iyi çalıştırılmış gibi görünen uzun boylu, canlı ve güzel hayvanlardı.

Ama Brita erkekleri utandırıyor. Bu yakışıklı, dik erkeklerin ortasında at sürüyordu ve yirmi ay tarafından çevrelenmiş güneş gibiydi. Uzun boylu, ince yapılı ve kesinlikle çok güzeldi. İngiliz tarzında uzun bir elbise giymişti ve bu elbise belini çok sıkı sarıyordu.

koyu renk saçlarını ve gözlerini avantajlı bir şekilde ortaya çıkaran zengin, krem rengi yünden yapılmıştı.

Atıyla yanından geçerken şehir durdu; her erkek, kadın, çocuk ve görünüşe göre her hayvan ona bakmak için durakladı. Orada bir

Kapıdan çıktığında sessizdi.

"Yaşlı, mi?" Rowan Jura'ya şöyle dedi. "Erkeklerin onu takip etmesine şaşmamalı. Ben de onu takip edebilirim."

Jura ona ters ters baktı ama o kapıda yavan bir şekilde gülümsüyordu Brita'nın az önce kaybolduğu yere. "Onun peşinden gidecek miyiz, miyiz?" diye tısladı.

"Bu seveceğim bir görev," dedi aptalca sırtarak ve Jura'nın öfkeli bakışlarını görmedi.

Atlarına bindiler ve şehirden çıkıp şehre ve aşağıdaki ovaya bakabilecekleri alçak bir tepeye doğru at sürdüler. Brita ve adamları avlarına başlamak için çevredeki ormana doğru at sürerken şehir surlarından fazla uzaklaşmadılar.

"Onu takip edeceğim ve-"

"Onu takip edeceğiz," dedi Jura. "Onu adamlarından ayıracağız ve sonra alacağız. Pelerinimi onun üzerine atabilirim ve-"

"Beni takip edeceksin ve sana söylediklerimi yapacaksın. Şimdi bakalım. Doğu yakasında dolaşp onu izleyeceğiz, sonra da mümkün olduğunda onu alacağız."

Sonunda Rowan'ın Brita'yı ele geçirmesini mümkün kılan Jura oldu.

Kraliçe adamlarının çoğundan ayrılmıştı ve yanında sadece iki muhafızla, büyük, dişleri olan bir yaban domuzunun peşindeydi. Jura onun

Avlanırken o beyaz elbiseyi giymek gülünçtü ama Rowan onu izlerken tuhaf bir ifade takındı.

Jura ona, "Adamların dikkatini dağıt," dedi, "ben de yaban domuzunu uzaklaştırırım. Brita hayvanı takip edecek."

Jura, Brita'nın yüzündeki ifadeyi, o takip duygusunu, bunun verdiği sevinci, coşkuyu gördü. Muhafızları geride durmuş, tetikte ve dinliyorlardı. Bir adamın acı dolu çılgınlığını duyduklarında başları yukarı kalktı.

ve biri hariç hepsi araştırmak için kraliçelerini terk etti. Brita yaban domuzunun peşinden ilerlerken kulaklarına dolan kandan başka bir şey duymuyordu. Jura mızrağını atının sırtından aldı ve yere atladı. Brita'nın kırk küsur yaşında görünmemesine rağmen Jura, domuzu öldürmesi bu kadar uzun sürdüğüne göre yaşlanmış olması gerektiğini biliyordu. Brita hayvanın yolunda durdu, sonra hayvan ondan kaçmak için etrafından dolanınca, boynuna bir mızrak sapladı. Acıdan deliye dönmüş hayvan dönüp Jura'ya saldırdı, Jura da bunu yapacağını biliyordu.

Jura bir ağacın alt dalına tutunup yukarı doğru sallanırken kanlar içindeki yaban domuzu hızla geçip gitti ve hemen arkasında tertemiz beyaz elbisesiyle Brita duruyordu.

Jura hiç vakit kaybetmeden atına atladı ve birkaç dakika içinde kalan muhafızı da peşine taktı ve kaybetmesi çok kolay oldu. Gülümsedi

Brita'nın gittiği yöne doğru atını sürerken. Hiçbir Irial muhafızı bu kadar kolay kaybolmazdı.

Rowan güneye, dün gece kamp kurdukları yere doğru atını sürerken onu bir an gördü ve eyerinin üzerinde Brita'nın elbisesinin görebildi. Brita, Rowan'a karşı çok fazla mücadele ediyor gibi görünmüyordu, Rowan da onu bağlamış ve ağzını kapatmış gibi görünmüyordu.

Jura kaşlarını çatarak ikisinin peşinden dörtlüye gitti. Brita'nın iki muhafızı onu gördüğünde fazla uzaklaşmamıştı ve Jura onlardan kaçmak için uzun ve yorucu bir yolculuk yaptı. Küçük bir köye ulaştığında hava neredeyse kararmak üzereydi.

köylü kulübesi. Yorgunluk ve açlıktan titriyordu ve Rowan'ın zarar görmeden kaçmış olmasından, sinsi Kraliçe Brita'nın ona bıçak saplamamış olmasından endişe ediyordu.

Köylü kulübesinin içinde mumlar yanıyordu ve Jura en kötüsünden korkuyordu. Rowan'ı tavana asılmış, Brita ve adamları tarafından işkence edilirken bulmayı beklerken, elinde kılıcı, dişlerinin arasında bıçağıyla dikkatlice binanın kenarından süzüldü ve tek pencereden içeri baktı.

Gördüklerine inanamadı.

Rowan kucağında eski bir udla bir tabureye oturmuş, saçları yine altın sarısı, göz kamaştırıcı Brita ise ayaklarının dibinde yere oturmuş, dizleri

yukarı çekilmiş ve hayranlıkla ona bakıyorlardı. bir köylü çift ve üç çocuk oturmuş, bu iki güzel insana bir çift meleğe bakar gibi bakıyorlardı.

" daha çal," dedi Brita Rowan'a. Sesi odadaki kömür mangalından çıkan duman kadar boğuktu.

Ona gülümsedi. "Evet, kraliçem, ne istersiniz."

Jura bu manzara karşısında öylesine dehşete kapıldı ki bıçak ağzından duvarın taşlarına çarptı.

Rowan anında ayağa kalktı, kılıcını duvara yaslandığı yerden aldı ve kapıdan dışarı çıktı. Jura atına ulaşmadan onu yakaladı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Neredeydim *ben*?" diye bağırdı ona. "İki muhafızı senden uzaklaştırıyordum.

Seni ve senin... senin..." Konuşamayacak kadar öfkeliydi.

"Brita adamlarına haber gönderdi. Hepsine benimle kalmak istediğinin söylendiğini sanıyordum. Belki de bir kraliçeyle buluşmadan önce banyo yapıyorsundur diye düşündüm." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Bu kötü bir fikir değil, Jura. Terden sıırılsıklam olmuşsun."

Jura kılıcını , tamamen onun herhangi bir parçasını niyetindeydi.

Ulaşabildiği bedenine, umarım kafasına.

Onun kollarını yakaladı. "Jura, senin neyin var? Eğer seni tanısaydım tehlikede olsaydım sana gelirdim, ama hiçbir fikrim yoktu. Brita adamlarını eve gönderdi. Gel, lütfen kızma. Brita bir süre burada benimle kalmayı kabul etti ve kabileleri birleştirmeyi konuşabiliriz. Bizim istediğimiz de bu.

Kızmak için bir sebep yok. Gelin ve onunla tanışın. Zeki ve eğitimli biri ve ben onu son derece hoş bir arkadaş olarak görüyorum. Ondan hoşlanacaksınız."

"Ondan kesinlikle hoşlanmış görünüyorsun," dedi sert bir sesle.

"şimdi kıskançlık zamanı değil. Bir hizmetçiyi kıskanmak başka bir şeydir ama Brita gibi bir kraliçeyi kıskanamazsın. Gel bakalım. Hayır, belki de önce yıkanmalısın."

Sarsılarak ondan uzaklaştı. "Demek benim kokum seni rahatsız ediyor," dedi. dedi. "Bu kokuyu seni korumaktan aldım ama senin korunmaya ihtiyacın yok, en azından kılıçlardan ve oklardan. Söyle bana, bu ihtiyara boyun mu eğmeliyim?

Kraliçe mi? Size yalvardığım gibi ona da iyilikleri için yalvaracak mıyım?"

"Jura, seni hiç anlamıyorum. Onunla senin gibi kokarak tanışmak istiyorsan, benim için sorun değil. Sadece düşündüm ki-"

"düşünmedin ki!" diye bağırdı ona ve ormana doğru kaçtı.

Davranışları yüzünden kendinden nefret ediyordu, yeni duygulardan nefret ediyordu.

içinde öfkeleniyordu. Ta ki bu İngiliz, yabancı yöntemleriyle Lanconia'ya geldiğinde kendini anlamıştı. Hayattaki yerini, nerede olduğunu ve nereye gittiğini biliyordu. Erkekleri de anlamıştı. Lanconyalı erkekler güçlü ve mantıklı kadınlara değer verirdi. Thal ona haritalar göstermiş, önerilen seferler hakkında fikrini sormuş, cevaplarını çocukça bulduğunda da bunu ona söylemişti -genellikle de avazı çıktığı kadar bağırarak.

Daire onun güçlü ve korkusuz olmasını ve birlikte girdikleri iki savaşta da sırtını korumasını beklemişti.

Ama bu İngiliz ondan ne istiyordu? Onu korusa kızacaktı, öpse kızacaktı.

Onun yanına binmesini istemiyordu. Ne yapmaları gerektiğine dair fikirlerini duymak istemiyordu.

Brita'yı yakalamak. Onun ormanda saklanmasını ve yaltaklanmasını istediğini söyledi.

Burada iki kuşak erkeğe dehşet saçmış kadına yaltaklanıyordu. Jura bugün kendisinin de biraz terör estirdiğini düşündü.

ama ona söylenen tek şey koktuğuydu.

Beyaz elbisesi içindeki Brita'yı düşününce yüzünü buruşturdu. Aptal İngiliz onun tarafından kandırılmıştı ama Jura kadının geçmişini biliyordu.

Adamlarını geri çağırdığını söylemiş olabilirdi ama adamlardan ikisi Jura'yı saatlerce kovalamıştı. Başka ne yalanlar söylemişti?

Adamlarına bir ordu toplayıp saldırılarını ve öldürmelerini söylediğine şüphe yok.

Bu İrial kralı.

Jura ormandan ayrıldı ve eve doğru geri döndü. Bu gece dışarıda kalıp köylünün kulübesini koruyacak ve Vatell'ler saldırdığında o aptal İngiliz'e bir uyarıda bulunabilecekti.

Onuncu Bölüm

" ^ "

Jura, vücudu öne doğru düşerken irkilerek uyandı. Bir ağaca yaslanmıştı ve gecenin çoğunda uyanık kalmayı başarmıştı ama şafaktan birkaç saat önce yorgunluğu ona fazla gelmişti.

"," dedi yakınındaki bir ses.

Şaşkın gözlerini Rowan'a çevirdi. Rowan onun yanında yere uzanmış, sanki uyuyormuş gibi görünüyordu.

"Ne zamandır buradasın?" diye tersledi gözlerini ovuşturarak. "Sen uykuya daldığında yanına taşındım."

Sırtındaki tutukluğu görmezden gelmeye çalışarak doğruldu.

"Bak," dedi, tombul karısının kapıdan çıkıp tırmaladığı köylünün kulübesine doğru başıyla işaret ederek. "Uyandılar ve güvendeyiz. Sana bana güvenmen gerektiğini söylemiştim. Brita kabileleri birleştirme planımla ilgileniyor.

Dün gece saatlerce konuştuk."

Ona baktı ve sabahın ilk ışıklarının altın sarısı saçlarına dokunduğunu gördü. Gözleri göl suyu kadar maviydi. "Konuşmana yardımcı olması için saçındaki yağı yıkadın mı? Onu iki İrialıyı öldürmeye çalışmaktan alıkoyan şeyin ne buldun mu?"

Rowan yüzünü buruşturdu. "Jura, lütfen onunla tanış. Kendisi zeki bir kadın ve bence ondan hoşlanabilirsin."

Jura çocukça davrandığını fark etti; ne de olsa bu kadın Daire'nin annesiydi ve Daire'yi her zaman sevmişti, bu yüzden belki de onu sevebilirdi. Ayağı kalktı. "Onunla buluşacağım."

Rowan da ayağı kalktı ve ona gülümsedi. "Buna pişman olmayacaksın," dedi kendinden emin bir şekilde.

Jura kulübeye girerken sırtını tamamen dik tuttu.

Brita mangalın karşı tarafındaki küçük tabureye oturdu. Jura içeri girince başını kaldırdı.

Jura bu kadını anında tanıdığını hissetti. Brita bir kadındı.

hep bir erkeğin dünyasında yaşamıştı. Jura elbette Brita'nın hikâyesini duymuştu ve bir kadının nasıl olup da bütün bir kabilenin kontrolünü ele geçirebildiğini ve daha da zoru bu kontrolü elinde tutabildiğini merak etmişti ama Brita'nın ışıltılı siyah gözlerini görür görmez anlamıştı. Jura, Brita'daki hırsı ve

O gözlerin ardındaki güç. Jura bir keresinde Daire'ye annesinin neden en büyük oğlunun geri dönmesi için Thal'la savaşmadığını sormuştu ama şimdi Jura, Brita'nın tahtını hiç kimse için, kendi oğlu için bile tehlikeye atmayacağını görüyordu.

Jura, Brita'nın Jura'yı düşmanı olarak gördüğünü de gördü. Bu güzel kadına bakarken Jura'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu ve

Bu kraliçenin istediği neye sahip olduğunu merak etti.

"Demek," dedi Brita o boğuk sesiyle, "sen oğlumu mihrapta bırakan ve bir İngiliz kralını kazanmak için en yakın arkadaşına ihanet eden kadınsın."

Jura'nın ilk tepkisi kendini savunmak ve açıklama yapmak oldu ama .

"Evet," diye cevap verdi. "kraliçesi olmak, açlık çeken Vatelllerin kraliçesi olmaktan daha iyidir."

Arkasında Rowan'ın inlediğini duydu ama gözlerini Brita'dan ayırmadı.

Birbirlerini anlıyorlardı ve bu artık açık bir savaştı.

"Duyduğuma göre bakire bir kraliçeymiş," dedi Brita usulca Jura'yı aşağı

yukarı süzerken, Jura'nın koyu mavi Vatell muhafız kadın tuniği ve

pantolonu giymesine, sırtında bir yay ve ok taşımasına gülümseyerek.

Brita'nın güzel beyaz elbisesi ve iri zümrütlerle süslü altın kolyesi, iri

göğüslerinin üzerinde uzanıyordu. "Belki de kocanız bu kadar erkeksi bir

kadın istemiyordur. Belki de gerçek bir kadınla daha iyi olur."

Demek Rowan'ı istiyor, diye düşündü Jura. "Kolayca kazanıldı ve kolayca

kaybedildi," dedi ve gitmek için döndü. Rowan kapıyı kapatıyordu ve

dışarı çıkmak için onu itmek zorunda kaldı.

Ormanın içinden küçük bir dereye kadar yaklaşık bir mil yürüdü, sonra

nefret ettiği Vatell giysilerini çıkardı ve yüzmek ve vücudundaki pis kokuyu temizlemek için soğuk suya daldı. Hayatı boyunca hiç bu kadar mutsuz olmamıştı. Anne ve babası birbiri ardına öldüğünde bile kendini bu kadar kaybolmuş hissetmemişti. Sonra Daire ona bakmak için orada olmuştu ve

şimdiye kadar hep oradaydı. şimdi bu İngiliz hayatına girmiş ve onu perişan etmişti. Yaptığı her şeyden şikâyet ediyordu. Eğer sırtını koruyarak onun hayatını kurtardıysa, ona ormana kaçması gerektiğini söylüyordu.

Kendisini istenmeyen ve arzu edilmeyen biri gibi hissetmesine neden oldu.

Sudan ıktı ve ıslak bir şekilde Vatell tekrar giydi.

Rowan'ın "İşte buradasın," dediğini duydu ama çapraz jartiyerlerini bacaklarına sararken ona bakmadı.

"Onunla konuştum," dedi kasvetle, "ve sen haklıydın. Kadın İrial'ları ve Vatell'leri arasında bir ittifak istiyor ama planladığım gibi değil. Benimle evlenmek istiyor. Seni bir kenara onunla evlenmemi istiyor. Eğer bunu yaparsam, Vatell'lerin İrial'larla evlenmesine izin verecek." Jura'ya kaşlarını çattı. "Kulübeden bu kadar uzağa gitmemeliydin. Bu ormanda tehlike var."

"Peki kulübe güvende mi?" diye sordu. "Ben de senin haklı düşünüyordum: Ben bu Vatell topraklarına ait değilim. Gelmemeliydim. Geleceğim.

Yemeğimi yer yemez gideceğim." Kulübeye doğru geri dönmeye başladı ama Rowan onu kolundan yakaladı.

"Bu topraklarda tek başına seyahat edemezsin. Seni gören herhangi bir adam sana saldıracaktır."

"Neden?" diye bağırdı ona. "Neden bir *adam* bana saldırırsın ki? Ben bir bakireyim, unuttun mu? İstenmediğim herkes tarafından biliniyor." Kolunu onunkinden çekti. "Ona geri dön. Onunla evleneceğini söyle. Seni özgür bırakacağım ve İrialılar kabilelerin kraliyet evliliğiyle birleştiğini görmekten memnun olacaklar. Kabileleri birleştirmenin yolunun evlilik olduğunu söylemiştin. Sen ayarlayabilirsin ilk örnek olarak."

Her kelimeyle birlikte sertleşiyordu. "Ve Daire'ye sahip olacaksın," dedi Rowan açıkça. "O senin her zaman istediğin adam."

"Evet Daire," dedi Jura ve bu tanıdık isim ve hissettirdiği sevgi ve rahatlık gözlerini yaşarttı. Başını başka yöne çevirdi. "Ona geri dön. Ona istediğini alacağını söyle. Sarışın İrial kralına sahip olacak ve sen de kabileleri birleştirmeye başlayacaksın."

"Onun için ağlıyorsun," diye fısıldadı Rowan. "Daire denen bu adam için gözyaşı döküyorsun."

"Neden olmasın?" diye bağırdı yüzüne. "Ben onu hep sevdim. Bana yeminlerden ve yalvarışlardan bahseden, beni anlamayan seni asla sevmeyeceğim."

Bir muhafız kadının ne yapmak için eğitildiğini. Ona git. Belki o seni adam edebilir."

Rowan'ın çenesi sertleşti. "Belki yapabilir. Evet, haklısın, bu Evlilik Lanconia için iyi olacak. Honorium'u aramak yerine bunu ilk başta düşünmeliydim-" Durdu ve ona baktı. "Kalbimin beni şimdiye kadar yönlendirmesine izin verdim ama artık değil. İrial'lerin kralı ve Vatell'lerin kraliçesi evlenecek." Gözleri kısıldı. "Acaba Vatel's prensi sadece eski kralın evlatlık kızı yerine başka bir kabilenin prensesiyle evlense daha iyi olmaz mı?"

Jura ona tokat attığında elini durdurmadı. O güçlüydü ve Tokat ormanda yankılandı ama Rowan başını bile çevirmedi. Uzun bir süre birbirlerine bakarak durdular.

"Yarın yola çıkacağız," dedi. "Brita genç Vatell erkek ve kadınlarını toplayacak ve İrialıları sınıra getireceğiz. Evlilikler orada gerçekleştirilecek."

"O zaman Daire'yi alacağım, evli olsam da olmasam da," dedi. "Artık bir genç kız olmayacağım."

Bir süre ona baktı, yüzünün sol tarafı kızın el iziyle morarmıştı, sonra kulübeye doğru döndü. "Yalnız gitme," dedi omzunun üzerinden, "yoksa seni avlarım." Yürüyerek uzaklaştı.

Rowan ondan fazla uzaklaşmadı, sadece artık görünmeyecek kadar uzaklaştı ve sonra bir ağaca yaslanıp ağrıyan çenesini ovuşturdu. Kendini ağlayacak gibi hissediyordu.

Sanki doğduğu andan itibaren kaderinde kral olmak olduğunu biliyordu ve bu krallık için her şeyini seve seve feda etmişti. Ancak hayatının yaşlı Feilan'ın sürekli eleştirilerinden tuttuğu tek bir alanı vardı, o da eş seçimiydi. Rowan

bir eşin rahatlığının hayattaki pek çok tatsızlığı telafi edebileceğini biliyordu ve sevebileceği bir eşe sahip olmak istiyordu. Bu yüzden Honorium'u riske attı. Lanconia halkını gücendirmek istememişti ama Jura'yı her şeyden çok istiyordu. Honorium sırasında Mealla'nın kazanacakmış gibi görüldüğü birkaç an dışında Rowan Jura'nın kazanacağından emindi; kazanacaktı çünkü Jura da onu en az onun kadar istiyordu.

Ama öyle olmamıştı. Kadın onu hiç istememişti ve bunu öğrendiği gece ölmek istemişti.

Ve o zamandan beri işler kötünden daha kötüye gitmişti. Onu anlamıyordu. Onu korumak için yaptığı her girişim onu kızdıracaktı. Ona değer verdiğini, eline bir kılıç tutuşturup, kendisine yardım etmek için hayatını tehlikeye atmasını isteyerek mi gösterecekti? Bu hiç de

hissediordu. Rowan'ın onun güvenliği için o kadar endişelendiğini ve elindeki işe zar zor konsantre olabildiğini hiç fark etmeden, üzücü bir kaçıştan diğerine geçti. Güvenliğini sağlamaya çalıştığı her seferinde ona bağırıyordu. Yaptığı hiçbir şey onu memnun etmiyordu.

Şimdi de onun başka biriyle evlenmesini ve böylece Daire'yle evlenmek için kendisini özgür bırakmasını istiyordu.

Brita hakkındaki tutumu yüzünden Jura'ya çok kızmıştı. Brita Büyüleyiciydi ve adamlarına eve dönmelerini emrederek hayatını Rowan'ın ellerine teslim etmişti. Kadının kendisine duyduğu güven Rowan'ın gururunu okşamıştı ve bu güveni hayatıyla onurlandırmak istiyordu.

Sonra Jura geldi ve bir kez daha onun bir aptaldı ve Brita'yla tanışmayı bile reddetmişti. Sanki saldırıya karşı bağışıklığı varmış gibi davranarak karanlığa fırlayıp gitmişti. tek başına bir orduyla savaştı. Brita'dan izin almak ve Jura'nın güvende olduğundan emin olmak zorundaydı.

İnatçı küçük kedi bütün gece oturup kulübeyi izlemişti. Onun bir aptal olduğunu düşünmekle ona minnettar olmak arasında gidip geliyordu. Ya haklıysa ve Brita'rızası bir saçmalıklsa ve adamları gece boyunca saldıracaksa? Sabah olduğunda ve Jura uyumaya başladığında Rowan, Brita hakkındaki içgüdülerinin doğru olduğunu biliyordu. Brita

Kendisi de en az onun kadar barış istiyordu ve Jura'nın Brita'nın güvenilmez olduğunu ima etmesine içerlemişti. Jura'ya ona güvenmediği, ondan hep şüphe ettiği, Lanconlu değil de İngiliz olduğuna inandığı için kızgındı.

Sonra kulübede, iki kadının iki kabile arasındaki müzakereleri sonsuza dek bozacağından korktuğu sözlü bir savaşa tutuştukları o korkunç sahne yaşanmıştı. Bu kez Jura ormana doğru kaçarken onu takip etmemiş, Brita'nın yanında kalarak anlayış göstermesi ve onu affetmesi için yalvarmıştı. Jura'nın genç ve öfkeli olduğunu söylemek istemişti ama o daha konuşmadan Brita köylüleri yalnız kalmaları için kovdu ve elini Jura'nın kalçasında gezdirmeye başladı.

Rowan bir şekilde şokunu kontrol etmeyi başardı. Brita çok güzeldi. Tanrım, evet, şaşırtıcı derecede güzeldi ve yatakta çok deneyimli olduğuna şüphe yoktu ama ona karşı şehvet duymuyordu. İngiltere'de kadınlar ona kendilerini teklif ettiklerinde de aynı şey olmuştu. Kadınların ilgisinden memnun olmuş ve gururu okşanmıştı ama hiçbir zaman onları alıp götürmek ve onlarla çılgınca sevişmek istememişti.

Sadece Jura onun hislerini kendinden geçirmişti. Sadece Jura onu arzulayarak çıldırtmıştı.

Brita ona baştan çıkarıcı bir şekilde evleneceğini fısıldamıştı.

kabileleri birleştirecek, Lanconia'yı birlikte yönetecek ve gecelerini vahşi bir zevk içinde geçireceklerdi. Rowan'ın hiç duymadığı birkaç şeyden bile bahsetti.

Ama onu baştan çıkarmadı. Rowan'ın tek düşünebildiği Jura'yı görmemek, onun yanında olmamak ve onunla alay ettiğini duymamaktı. Brita'ya baktı ve güzelliği ona hiçbir şey hissettirmedi ve tüm geceyi onu memnun etmeye çalışarak geçirmek bir yana, onunla performans sergileyip sergileyemeyeceğini bile merak etti.

Brita'yı terk etmiş ve Vatell kraliçesi konusunda haklı olduğunu söylemek için Jura'ya gitmişti ama sonra Jura evliliklerinden ayrılmak *istediğini* söylemişti. Jura, onun bağırıp çağıran ve kavga eden Jura'sı, sevdiği adamın adının anılmasıyla bile gözyaşı dökmüştü. Rowan, Jura'nın ona asla dokunmayacağını umduğunu söylediği gece neler hissettiğini çok net hatırlıyordu

Onu. Tanrı'ya yemin ettikten sonra evine dönmüş ve haftalarca kara kara düşünmüştü.

Ama onu tekrar gördüğünde, onun gücüne kapılmıştı. Ona dokunmak, öpmek, ona sarılmak, onu okşamak istedi. Ama kız o kadar

Ona karşı soğuktu, asla güvenmiyordu, her zaman ona karşıydı, geceleri uyanık yatarken sadece ona bakıyordu.

Ve şimdi kırılgan evliliklerini bitirmek istiyordu. Ondan tamamen uzaklaşmak istiyordu.

Öyle olsun, diye düşündü öfkeyle. Onu birlikte kalmaya zorlamayacaktı.

ve eğer başka bir adama dönmek istiyorsa, onu durdurmayacaktı. Brita'yla evlenecek ve bir şekilde kendini mutlu edecekti. Ağaçtan uzaklaştı ve kulübeye geri dönmeye başladı. Ona söylemeliydi Brita'ya onunla evleneceğini söyledi.

"Sen aptal bir İngilizsin," diye tısladı Jura. "Bizim yöntemlerimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bana başka bir şey söyleyemez misin?" Rowan ona ters ters bakarak cevap verdi. Kulübenin önündeki ormanda atlarını eyerliyor ve İrial sınırına geri dönmek için hazırlanıyorlardı. Arkalarında Rowan ve Jura'ya yılan tükürüğü gibi bakan yüz Vatell muhafızı vardı. Muhafızların arkasında da yüz elli genç erkek ve kadın vardı. Brita halkına ikna edici bir konuşma yapmamıştı ama muhafızlarına uygun erkek ve kadınları toplayıp getirmelerini emretmişti. vücudu yara bere içindeydi ve kadınların yüzleri gözyaşlarıyla doluydu.

"Brita kabileleri birleştirme planınızda size yardımcı olmayacak," dedi Jura. "O İrialılarla güçlerini birleştirmeyi ve tüm Lanconia'yı fethetmeyi umuyor ve her şey onun olduğunda İrialılara karşı dönecek. Sana İrialılardan nefret ettiğini söylüyorum. Thal onun kocasını öldürdü."

Rowan soğukkanlılıkla, "Artık yeni bir kocası olacak," dedi, "ve şehvetli bir koca, ölmüş olanın anılarını silip süpürecektir."

"Eğer o seni rahatsız etmiyorsa ve Tanrı'ya yemin etmediysen," dedi Jura.

"Gücünle övünüyorsun ama ben hiçbirini görmedim. Belki Brita'ya acımam gerekir ama ben daha çok ülkemize ne yapacağın konusunda endişeliyim. Çok fazla insan sana güveniyor. Ve şimdi sen de ona güvenecek kadar aptalsın."

"Belki de sadece kıskanıyorsunuzdur," dedi.

"Neyin? Seninle evliydim ve bu evliliğin yalnızlığını biliyorum. Belki de Brita'yı maddiyattan yoksun olduğun konusunda uyarmalıyım."

Atının eyerine asıldı ve ona baktı. "Şu anda onun işine yarıyorsun, yani güvendesin ama artık işine yaramadığını düşündüğünde kılıcına karşı arkayı kolla."

Jura atını açıklığın kenarına kadar sürdü ve dönüp

Vatells de onu izliyordu. Brita, bu kez sarı yünden bir elbise giymiş ve başında yakuttan bir halkayla köylünün kulübesinden çıkıp atına binmişti.

Rowan onun yanına bindi ve Brita elini uzatırken Jura'ya zafer dolu bir bakış fırlattı ve Rowan onu öptü.

Jura arkasını döndü ve atını ileri doğru itti. Eve yapacağı uzun yolculuktan ve Rowan onu bir kenara bıraktığını açıkladığında insanların yüzlerindeki ifadeden korkuyordu. Bunu yapmak onun için kolay olacaktı. Tek yapması gereken Jura'nın kendisini rahatsız ettiğini söylemekti ve eğer Jura muayene edilip bir bakire olduğu anlaşılırsa, Rowan'ın Jura'yı

evlilik feshedildi.

Ama Jura, Rowan onu bir kenara bırakırsa Daire'nin kendisiyle evlenemeyeceğini biliyordu. Daha küçük bir adamla evlenebilirdi ama Daire gibi bir prensle değil, çünkü

Kirli bir mal olacaktı. Ama bunu Rowan'a söylemeyecekti. Biraz gururlu olması daha iyiydi ve eğer Rowan onu istemiyorsa, başka bir adamın istediğini düşünmesine izin vermeliydi.

Rowan Brita'nın yanında at sürerken, Jura arkalarında Vatell muhafızlarıyla çevrili olarak at sürüyordu, arkada sessiz, bastırılmış Vatell halkı vardı.

Brita, Rowan'a sanki kendisi açlıktan ölüyormuş ve Rowan da bir kraliyet ziyafetindeymiş gibi bakıyordu ve Rowan onun bakışlarını sinir bozucu buluyordu.

"Çirkin yaşlı Thal senin gibi birini nasıl yetiştirdi?" dedi baştan çıkarıcı bir şekilde, adamın saçlarına altınmış gibi bakarak.

"Annemin halkı oldukça adildi," dedi hemen. "Oğlunuz Daire, şüphesiz düğün şenliklerine gelecektir. Onu görmek için sabırsızlanıyor olmalısınız."

"görmek için sabırsızlanıyorum. O gece bizim de düğün gecemiz olacak."

"Ve Jura da Daire'ye," dedi Rowan nefesinin altından.

Brita güldü. "Oğlumla evlenmesine izin verilmeyecek. Benim oğlum bir prens. Belki de, yeterince güçlüyse, benim yerime geçer. O benim yerime

Bir zamanlar bir kral tarafından reddedilmiş bir kadın onun yanında tahtta oturuyor. Kız o kadar istenmeyen biri ki, senin gibi şehvetli bir erkeği yatağa atamaz. O işe yaramaz bir kadın."

Rowan Jura'yı savunmak için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Brita'ya gülümsedi. "Ama Daire onu seviyor, o da Daire'yi. Birlikte çocuk oldular ve bence birbirlerine sahip olmak istiyorlar." Kızgınlığını sesinden uzak çalıştı.

Brita ona hesapçı bir bakış attı. "Yatmayı reddettiğin bu kadını önemsiyor musun? Hem İrlanda hem de tüm Lanconia yasalarına göre, bir kadın kocasının hoşuna gitmediği için bir kenara atılırsa, en yüksek rütbeli bir erkekle evlenemez. Benim oğlum bir prens ve hiç evlenmedi. Jura onun karısı olamaz."

Rowan, "Jura bunu bilmiyor," dedi.

Brita güldü. "Tabii ki öyle." Yüzü değişti. "Anlaşmamızdan dönmek mi istiyorsun?" Atını durdurdu ve arkalarındaki insanlar da durunca büyük bir gürültü ve karışıklık oldu. "Eğer bu kadını elinde tutmak istiyorsan, şimdi söyle," dedi, gözleri nefretle parlıyordu. "Halkımı bir İngiliz kralına ve onun İrlandalı gelinine teslim etmek niyetinde değilim. Ya tüm Lanconia'nın kraliçesi olacağım ya da şimdi kendi şehrimine döneceğim." O anda Rowan, Jura'nın haklı olduğunu anladı: Brita tüm Lanconia'yı yönetmek istiyordu.

Lanconia ve o bunu tek başına yapmak istiyordu. Kendi oğlunu düşmanın ellerine bırakan bir kadın, hedefinin önünde duran bir kocayı öldürmekten çekinmezdi.

Ona ışıltı ışıltı gülümsedi ve elini tutup öpmek için uzandı.

avuç içi. Kirpiklerinin arasından ona baktı ve sesini alçalttı. "Bir kadına sahip olmak varken çocuk sahibi olmak mı?" diye sordu. Brita'nın sakinleşmesini izledi ve kibrinin ne kadar büyük olduğunu fark etti. Jura Brita'nın yarısı yaşındaydı ve Rowan'ın gözünde onun iki katı güzelliğe sahipti ama Brita bir erkeğin kendisini Jura'ya tercih edeceğine inanmaya hazırdı. Belki Brita'nın deneyimi ve gücü bazı erkeklerin ilgisini çekebilirdi ama Rowan karısıyla rekabet etmek istemiyordu.

Brita gülümsedi ve atını ileri doğru itti. "İyi bir çift olacağız, sen ve .. Belki de birbirimizin tadına bakmak için düğün gecesine kadar beklemeyiz."

Rowan ona gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine yansımada. "Senin kadar güzel bir kadının Vatell'lere nasıl komuta ettiğini anlat bana." O Kadının kendinden bahsetmeye bayılacağını düşünmekte haklıydı. Yüzlerce "Ve sonra ben" ile konuşmasını sürdürdü ve Rowan'a düşünmesi için zaman tanıdı.

Yani! Jura Daire'yle evlenemezdi ve bunu çok iyi biliyordu.

"Muhteşem," diye mırıldandı Brita'ya.

Eğer Jura Daire'yle evlenemiyorsa, o zaman Rowan'la olan evliliğinden başka bir nedenle ayrılmak istiyordu; ya Rowan'a özgürlüğünü vermek için ya da ondan gerçekten nefret ettiği . Ama Rowan onun kendisinden nefret ettiğine inanamıyordu. Ondan nefret etseydi, dokunuşuna böyle tepki veremezdi.

"Güzel olduğun kadar zekisin de," dedi Brita'ya.

Tanrı'ya ettiği yemin miydi? Rowan düşündü. Elbette şövalye yeminlerini anlıyordu. Her İngiliz kadın onları anlıyordu. İngiliz kadınları Şövalyeler onlara yemin ederdi.

Ama Jura İngiliz değildi.

Rowan bunu düşündüğünde neredeyse atını durduracaktı. Eğer Jura onun yeminlerini anlamadıysa, neden onun kendisiyle yatmadığını düşünüyordu? Brita elini Rowan'ın koluna koydu. "Çok güçlü," diye mırıldandı. "Biz yatakta birlikte iyi olacaklar. Sende yanlış bir şey yok, değil mi? Bir kadını yatakta memnun edebilirsin, değil mi? Seni rahatsız eden sadece karın, bütün kadınlar değil mi?"

Rowan Brita'ya birkaç kez göz kırptı. "Bir kadınla yatabilirim," diye cevap verdi. "Hiç yaralanmadın mı? İngilizce turnuvalarında bile mi?"

"Hayır," dedi Rowan yumuşak bir sesle. "Yaralanma yok." Herkese söylediği gibi ona da Lanconyalı olduğunu söylemek istedi ama birden kendini Lanconyalıdan çok İngiliz gibi hissetti. Lanconyalı bir kadınla İngiliz yemini etmişti.

Brita konuşmaya devam etti ama Rowan onu dinlemedi. Jura'ya gidip onunla konuşmayı hayattaki her şeyden çok istiyordu ama Brita'yı gücendirmeye cesaret edemiyordu. O ve Jura birkaç yüz Vatell arasında iki İriyalıydı ve liderlerini kızdıracak kadar aptal değildi.

Öğle vakti dinlenmek ve yemek yemek için durdular. Bazıları hala ağlayan genç Vatell erkek ve kadınlarına kaba ekmek ve su verilirken

Brita ve Rowan'a beyaz bir örtü üzerinde bir ziyafet sunuldu. Rowan güçlükle yiyebildi. Jura'yı aradı ama hiçbir yerde görünmüyordu.

Yemekten sonra sanki ormana özel bir gezi yapmak için izin istedi ama ormana varır varmaz dizlerinin üzerine çöküp dua etmeye başladı.

"Bana yardım ettin Tanrım," dedi fısıltıyı biraz aşan bir sesle, "ve Şimdi yine sana ihtiyacım var. Bağışlamanı istiyorum. Tanrım, ben sadece bir insanım, aptalca hatalar yapan aptal bir insanım ve şimdi bir hata yaptım. Bana yalvarmadığı sürece karıma dokunmayacağıma dair Sana yemin ettim. Ama ölene kadar onu seveceğime, onurlandıracağıma ve el üstünde tutacağıma da yemin ettim. Onu tutamam.

Tanrım, senden beni ilk aptalca yeminden, kral olması gereken bir adam tarafından değil de öfkeli bir çocuk tarafından edilen yeminden kurtarmanı istiyorum.

Tanrım, senin önünde kendimi alçaltıyorum. Kefaretimi ödeyeceğim. Bu ülkeyi elimden geldiğince yöneteceğim ve hatta Ülkücüleri Hristiyanlığa getireceğim,

Ama beni bu çocukça yeminden kurtarman için sana yalvarıyorum."

Rowan duasını bitirip gözlerini açtığında orman doğal olmayan bir sessizlik içindeydi, sanki dünyada tamamen yalnızdı. Sonra sağ tarafında bir ses duydu, bir dal kırılıyordu ve sese doğru gitti.

Jura orada durmuş, bıçağını çekmiş, onu bekliyordu. "Ah, sensin," dedi ve kanlı bıçağını çimlere sildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ona gülümseyerek. Onu gördüğüne çok sevinmişti, çünkü kanlı bıçağı Brita'nın ışıltılı gözlerinden ve kendisiyle ilgili bitmek bilmeyen hikâyelerinden çok daha az tehlikeli görünüyordu.

"Altı tavşan öldürdüm ve onları o çiftçilere gizlice götürüyorum." Dik durdu ve ona baktı. "Yoksa Brita'ya bu kötü şeyi yaptığımı söylemeyi mi planlıyorsun? Bu orman onun ve o kaçak avcıları asıyor."

Jura ölü tavşanları bir torbaya tıkıştırırken hâlâ gülümseyerek, "Söylemeyeceğim," dedi.

"Neden gülümsüyorsun? Onunla evlenmeyi şimdiden düşünüyor musun?"

Rowan uzandı ve onu kendine çekti. Bir süredir ona sarılmamıştı. Kız onun için çok baştan çıkarıcıydı ve ona dokunmanın yeminini unutturacağını biliyordu. "Sen benim Tanrı'dan aldığım cevapsın," dedi.

"Tanrı'dan beni yeminimden azat etmesini istedim ve buradasın, tek başına, benim olduğum yerdesin. Bu benim duamın cevabı."

Kadın onu itti. "Sen delisin. Ve Tanrı ile olağanüstü samimi bir ilişkiniz var gibi görünüyor. Geceleri seninle küçük seslerle mi konuşuyor? Ya da belki ara sıra O'nu görüyorsun?"

Rowan kıkırdadı ve onu kendine doğru çekti. "Yeminimden azat edildim. Jura, karı koca olabiliriz."

Daire'nin kollarında sakinleşti, sonra da ona bakmak için başını çekti.

"Sen Brita ile evleneceksin ve ben de Daire ile evleneceğim."

"Daire ile evlenemezsin ve yasaları en az benim kadar iyi biliyorsun.

Benden kurtularak Lanconia'ya yardım mı umuyorsun yoksa sadece evliliğimizden kurtulmak mı istiyorsun?" Onun boynunu öpmeye başladı.

"Bırak beni. Sen varken düşünemiyorum..."

"Sana dokunduğumda mı? Seninle seviştiğimde mi?" Elini hareket ettiriyordu.

Ellerini vücudunda gezdirdi, hayalini kurduğu o harika vücudu.

Honorium boyunca ona sarılmaktan ve onu okşamaktan başka bir şey düşünmemişti. Çürüklerini öpüp yok etmek istemişti.

Jura başını geriye atmış, gözlerini kapatmıştı. "Beni bırak ve Brita'ya git," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Brita'yı istemiyorum. Brita'yı hiç istemedim. Ben her zaman

Sen ve sadece sen. Bu gece, Jura. Bu gece sana geleceğim. Kamp ve bir saat sonra sana geleceğim. Bu gecedен sonra bakire olmayacaksın. Ve en önemlisi, benimle evli kalacaksın." Ondan güçlükle uzaklaşmayı başardı. Vücudu onunkini arzuluyordu.

Dudakları yumuşaktı, gözleri yumuşaktı.

"Benimle alay mı ediyorsun, İngiliz?" diye sordu sessizce. "Bana gelersen Brita'yı kaybedersin."

"Onu hiç istemedim. Jura, inan bana, sadece seni istiyorum."

"Sana güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Güvenebilirsin. Bana hayatın pahasına güvenebileceğine yemin ederim.

Şimdi git ve tavşanlarını dağıt. Brita'nın ordusunu kızdırmak ve bu gecedен önce kendimizi katlettirmek istemiyorum. Git aşkım."

Jura'nın şaşkınlığı güzel yüzünden okunuyordu ama tavşanlarını kaptığı gibi ona itaat etti ve yanından ayrıldı.

Rowan orada durmuş, oldukça şişman bir şekilde gülümsüyor ve yaklaşan geceyi düşünüyordu ki çok uzakta olmayan bir adım duydu. Hemen bir ağacın arkasına geçti ve etrafı izlemeye başladı. Parlak sarı bir ışık gördü ve sonra başka bir şey görmedi.

Ağaca yaslandı. Brita, diye düşündü. Onu takip etmiş ve şüphesiz Jura'yla birlikte görmüştü. Jura'nın yanındayken hisleri uyanık değildi.

Jura'ya dokunurken Brita'nın onları gözetlemek için ormandan gizlice geçtiğinin farkında değildi. Onları duyamayacak kadar uzaktaydı ama görmüş olmalıydı.

Rowan aniden korkmaya başladı. Brita gibi güce aç bir kadın, yoluna çıkan Jura gibi bir çocuğa ne yapabilirdi?

Olabildiğince sessiz bir şekilde Brita'yı takip etmeye başladı. Bir ağacın etrafından dolanırken durdu ve saklandı. Brita muhafızlarından biriyle gizli bir şekilde konuşuyordu. Adam başını salladı ve Brita kampa geri dönerken ağaçların arasında kayboldu.

Rowan muhafızı takip etti. Adam kampın kenarındaki ağaçların arasından süzüldü ve kamptaki insanları izledi. Adam durup çömeldi ve Rowan adamın ne gördüğünü görmek için harekete geçti. Jura, Vatell halkının arasında ilerlerken açıkça görülüyordu.

Rowan, muhafızın yayını ve okunu çekip Jura'ya nişan almasını dehşet içinde izledi. Rowan yaptığı şeyin sonuçlarını düşünmedi; sadece harekete geçti. Bıçağını çekti, fırlattı ve adamın boynunun arkasına sapladı.

Vatell muhafızı hiç ses çıkarmadan yere yığıldı.

Rowan adamın cesedinden hemen kurtulması gerektiğini biliyordu. O çekti onun

bıçağı adamın elinden aldı, cesedi kaldırıp omzuna attı ve

küçük bir dereye doğru koştu. Cesedi çürüyen bir kütüğün altına saklamayı başarmış. Ölü adamın hiçbir yerinin açıkta kalmadığını kontrol ettikten sonra kampa geri döndü.

Brita onu bekliyordu ve dudakları gülümsemesine rağmen gözleri öfkeyle parlıyordu. "Uzun zamandır yoktun."

Çocuksu bir şekilde sııttı. "Karımı gördüm," dedi dürüstçe, onu gerçeikle umarak. "Onu yatıştırmak zorundaydım."

"Peki onu *nasıl* sakınleştirdin?"

Brita'ya yaklaştı. "Kadınları her zaman yatıştırdığım gibi. Benimle kollarım ve dudaklarım. Bu şekilde yatıştırılmayı sevmiyor musun? Şimdi söyle ki evlendiğimizde bileyim."

"Evlenecek miyiz? Eğer zamanını karınla geçirirsen, belki _."

Rowan öne doğru eğildi ve onu öptü. Kadının heyecanını hissedebiliyordu ve onu bir erkek olarak değil de bir kral olarak istediğini bilmeseydi gururu okşanırdı. "Jura, bazılarının kral olması gerektiğini söylediği bir adamın kız kardeşi. Eğer öfkelenirse ya da kötüsü, herhangi bir şekilde zarar görürse, Geralt bir ordu toplayacaktır. Daha kabileleri birleştirmeye çalışmadan öldürölmemizi istemiyorum."

Brita kaşlarını çatı. "Belki de," dedi, "ama sahip olduğum şeyi paylaşmaktan hoşlanmıyorum."

benim." Başını kaldırdı. "Bir şeye bakmam lazım," dedi ve aceleyle uzaklaştı.

Rowan bir an için gözlerini kapattı. Muhafızının, emrettiği gibi Jura'yı öldürüp öldürmediğini göreceğine hiç şüphe yoktu. Jura hayatta olduğunda ve muhafız hiçbir yerde bulunamadığında ne düşüneceğini merak ediyordu. Ne olduğunu tam olarak bileceğinden ya da en azından şpheleneceğinden kuşkusu yoktu.

Rowan, Jura'nın ne kadar haklı olduğunu düşündü.

Mide. Brita'nın ihaneti konusunda onu en başından beri uyarmıştı ama o ne yaptığını bildiğinden o kadar emindi ki

Vatell topraklarına tek başına gitmişti. şimdi kendi hayatı ve Jura'nınkı tehlikedeydi. Düşmanlarının ortasında oturuyor ve onları masum İrialılara doğru yönlendiriyorlardı.

Jura haklıydı: Rowan kibri ve üstünlük taslamasıyla onları bu hale getirmişti.

şimdi onları bu durumdan kurtarmak zorundaydı. Brita'nın şüphelerini onları Irial topraklarına yaklaştıracak kadar uzun süre bastırmalıydı, sonra Jura ile birlikte kaabilirlerdi. Ya da belki de İrialılar ve Vatelllar evlenene kadar Brita'yı bir şekilde ama ne yaparsa yapsın, Jura'yı güvende tutmak istiyorsa Brita'nın onu istediğini düşünmesini sağlamalıydı.

İç organları birbirine yapıştı. Bu da bu gece Jura'yla buluşamayacağı ve geceyi onunla geçiremeyeceği anlamına geliyordu. Brita'nın görüş alanı içinde kalmalıydı yoksa Jura'yı öldürmesi için başka birini gönderebilirdi. Rowan yorgun bir şekilde atına bindi. At sürme vakti gelmişti.

On Birinci Bölüm

" ^ "

Jura, Rowan'ın o gece kamptan ayrıldığını gördüğünden emin oldu ve fazla uzaklaşmadı ama da gelmedi. Brita'nın çadırını izleyebileceği bir yere oturdu. Rowan içeri girmiş ama çıkmamıştı.

Kendi kendine onun sözünü tutmasını asla beklemediğini söyleyerek öfkesini kontrol etmeye çalıştı ama bu ona pek yardımcı olmadı. Şafak söktüğünde gözleri kıpkırmızıydı ve kalbi taşa dönmüş gibi hissediyordu. Sürmek için atına bindi ve iki kez Rowan'ın gözlerini üzerinde hissetti ama ona bakmadı.

Öğle vakti Rowan'ın Brita'nın yanında dans ettiğini ve ağzına bir lokma ekmek attığını gördü. Rowan başını kaldırıp Jura'yı görünce arkasını döndü.

O gece Irial topraklarına ulaşmadan önceki son geceleriydi. Jura uyumak için battaniyesine yerleşirken zihnini düşüncelerden uzak tutmaya çalıştı. Gecenin bir yarısı bir elin ağzını kapatması ve diğerinin de bıçağını tuttuğu sağ eline kenetlenmesiyle uyandı.

Rowan onun kulağına, "Benim," dedi.

Jura mücadelesini artırdı ve acı veren bir ses duyduğunda memnun oldu Rowan'ın nefesi kesildi, ama bir sonraki an Rowan'ın yumruğu çenesine çarpınca bilincini kaybetti.

Uyandığında kendini bir dere kenarında yatarken buldu, Rowan yüzüne soğuk bir bez bastırıyordu. Ayağa kalkmaya başladı ama Rowan onu tekrar yere itti.

"Jura, lütfen sessiz ol. Başın mı ağrıyor?"

"Yumuşak darbenden mi?" diye sordu yalan söyleyerek, çünkü başı çarpıyordu. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun? Benden kalıcı olarak kurtulmayı mı? Belki de sevgili Brita'nız benim çok fazla risk taşıdığımı karar vermiştir."

Rowan ciddiyetle, "Evet, ," dedi. "Dün bizi birlikte gördü ve muhafızlarından birini seni takip etmesi için gönderdi. Boynunun arkasına bir bıçak sapladığımda sana nişan almış bir oku vardı."

Jura karanlıkta ona göz kırptı.

"Dün gece sana geledim," diye devam etti, "çünkü beni izletiyordu."

"Yani sen kaldın, onu besledin, öptün ve-"

Rowan konuşmasını engellemek için onun ağzını öperken, eli göğsüne doğru indi. "Bir planım var," diye mırıldandı, ağzını boynuna dayayarak.

"Brita'yı Brocain'e götüreceğim. Birbirlerinden hoşlanabileceklerini düşünüyorum.

diğer."

Kemerini çözmüştü ve tuniğini başının üzerinden geçiriyordu. "Brita'nın ordusu bir keresinde Brocain'inkilerle savaştı ve Brita kazandı," dedi Jura ama aklı sözlerinde değildi. "Bunu bana yapma," diye fısıldadı.

"Jura," diye fısıldadı, "seni sevdiğimin farkında değil misin?"

"Aşk mı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Eğer bu acı aşksa, bana nefret ver."

Rowan onun tuniğini başının üzerine çekti ve göğüslerini öpmeye başladı. Her an gözden kaybolabileceğini, Brita'nın uyanabileceğini ve çadırda kendisinininkinin yanına koyduğu karyolanın boş olduğunu görebileceğini biliyordu.

muhafızlarını onu aramaya gönderecekti. Ama şu anda Juraya verme ihtiyacı korkusunun önüne geçmişti.

Jura ilk girdiğinde acı içinde haykırdı. Bakireydi ve öfkeyle gerilmişti, ayrıca bacaklarını birbirine kenetleyen pantolonu tarafından engelleniyordu. Adamı itti ama adam onun acısından habersiz görünüyordu.

Adam vücudunun üzerine yığıldığında gözlerinde yaşlar vardı.

"Bırak beni," dedi adamın omuzlarını iterek.

Adam geri çekildi, kıyafetlerini düzeltirken Jura da öfkeyle kendi kıyafetlerini giydi.

"Jura," dedi, "daha iyi olacak."

"Daha kötüsü olamazdı," diye tersledi, sesi gergindi. Alt yarısı

Vücudunun her yeri acıyla ağrıyordu. "Bunun bir şey olduğunu , seni kılıç zoruyla Brita'ya verirdim."

"Lanet olsun sana!" dedi ayağa kalkarken hiddetle. "Bu gece sana gelerek ikimizin de hayatını tehlikeye attım ve artık bir bakire değilsin. Brita'yla evlenmeyeceğim." Eğildi ve çenesini avucunun içine aldı. "Yemin ederim ki beni sevmeni sağlayacağım, Jura. Seni kendime zincirlemem gerekse bile beni seveceksin ve bu gece yaptıklarımızdan zevk alacaksın."

"Asla," dedi, gözlerinde öfkeyle ona bakarak.

Jura kıyafetlerini düzeltip kampa geri dönerken hiç konuşmadılar, Rowan da çok gerisinde değildi. O gece fazla uyumadı ve ertesi sabah o kadar ağrıyordu ki atının üzerinde oturmak bile canını acıtıyordu. Rowan'ı Brita'yla birlikte bir gün öncesine göre çok daha az endişeyle izledi. İrial topraklarının sınırı olan nehre günün geç saatleriydi. Rowan ona doğru gelirken Jura etrafı Vatell'larla çevrili bir şekilde bekledi.

"Vatell'ler burada beklerken biz nehri tek başımıza geçeceğiz," dedi yumuşaklık göstermeden.

Jura ona soğukkanlı bir baş hareketiyle cevap verdi ve atını ileri doğru itti onu takip etmek için. Nehri geçerken hiç konuşmadan birlikte at sürdüler. Tam güney tarafında, bir grup kızgın İrialı tarafından karşılandılar

Vatell kıyafetleri giyen bu izinsiz girenlerin etrafını sardılar. Ama

Rowan'ın altın saçlarını görür görmez kılıçlarını selamlamak için

kaldırdılar ve

onlarla birlikte Irial köyüne doğru at sürdü.

Köye vardıklarında gece olmuştu ve Jura yorgun bir şekilde eyerden

indi.

Rowan onun kolunu tutarak, "Benimle gel," dedi.

"Acıktım ve-"

"Daha sonra yiyebilirsiniz, şimdi adamlarımla

buluşmalıyım." "İngiliz adamlarınız muhtemelen şu

anda uyuyorlardır."

Rowan onu da yanına çekerek, "*Lanconyalı* adamlarım," diye vurguladı.

Daire taş bir evden çıkıyordu, geniş, kaslı göğsü açıktı ve Rowan kolunu o

kadar sert tutmasaydı Jura ona doğru koşacaktı.

Rowan Daire'ye, "Beni takip et," diye emretti ve sonra itaat edilmesini

bekliyormuş gibi yürümeye devam etti. Cilean'ı gördüğünde ona da kendisini

takip etmesini emretti. Üçünü Jura'nın teyzesinin evine götürdü.

Köy artık uyanmaya başlamıştı ama Rowan Jura'nın ailesine yataklarına

dönmelerini söyledi. Taş evin en uzak odasında bir mum yaktı ve oturmakta

olan Jura, Cilean ve Daire'ye döndü.

"Brita ve yüz elli tane Vatell beni karşıda bekliyor.

nehir," dedi Rowan. "Onları buraya İrialılarla evlenmeleri için getirdim. Brita kabilesini İrialılarla evlendirmeyi kabul ediyor ama sadece kralla evlenmesi "

Cilean gözlerini kocaman açarak kucağında ellerini inceleyen Jura'baktı. Daire anında ayağa kalktı. "Jura'yı alacağım. Vatell'leri ben yöneteceğim ve o da benim kraliçem olacak."

Jura ona minnetle gülümsedi.

Rowan ikisinin arasına girdi ve Daire'nin gözlerinin içine baktı. "Brita'yla evlenmeyeceğim. Jura'yı bir kenara bırakmayacağım." Kaşları birbirine yaklaştı. "Jura artık bir bakire değil ve ben onu bir kenara atmayacağım." Daire, Cilean'ın yanındaki bir tabureye oturdu ve umutsuz görünüyordu. Rowan uzaklaştı. "Sanırım Brita'yı birileri gelene kadar erteleyebilirim. Evlilik gerçekleştikten sonra onu Brocain'e götüreceğim ve o da onunla evlenebilir."

"Annemi o acımasız, yaralı yaşlı adamla mı evlendirmek istiyorsun?"

Daire Rowan'a ateş etti.

Cilean elini Daire'nin koluna koydu. "Brocain'in bir karısı var. Geçen yıl on iki yaşındaydı. Brita yaşında bir kadın için çocuğundan vazgeçmez."

Bir an düşündü. "Ama Yaine'in karısı yok," dedi Daire'ye atıfta bulunarak.

Fearen'lerin lideri.

Rowan, "O kadını tatmin edebildiğine göre *çok* şehvetli ve sağlıklı olmalı," dedi. "Benim annem bir kraliçe," dedi Daire. "Ona o Fearen büyülerinden biriyle evlenmesini emredemezsiniz."

"Annen Jura'nın ölüm emrini verdi," dedi Rowan, sonra çenesi

Daire'nin yüzündeki öfkeyi görünce gerildi. Arkasını döndü. "Brita'yı şu Fearen liderine götürüyorum ve yardıma ihtiyacım var."

Jura başını kaldırıp baktı. Vatell ülkesine tek başına at süren adam bu muydu?

"Onu zorla götürmek zorunda kalacağım, ama bunu sanki gitmeye istekli. Bu kadın yüzünden bir savaş başlatamam. Onun gücü var ve bu gücün seyreltilmesi gerekiyor."

Cilean, "İrialılara karşı Yaine ile birleşebilir," dedi.

Rowan, "Ama o noktada Irial ve Vatell'leri karıştırmayı umuyorum," dedi.

dedi yorgun bir şekilde. "O zamana kadar yönetmesi gereken çok daha küçük bir ordusu olabilir. Muhafızlarıyla birlikte geldi ve umarım Irial stajyer

muhafız kadınlarından bazıları onlarla evlenir. Bir erkek karısını

kızdırmadan önce iki kere düşünür, bunu çok iyi biliyorum." Ellerini

gözlerinin üzerine ovuşturdu. "Daire, Brita'yı Fearen topraklarına götürürken

senin ve Cilean'ın Jura ve benimle gelmenizi istiyorum." Cilean Jura'ya

baktı. "Yanında iki kadın mı istiyorsun?" diye sordu Cilean.

"Daire ve benim arkamızın korunmasına ihtiyacımız var," diye tersledi, sonra başı yukarı kalktı.

Cilean ona gülümsedi. "Evet, anlıyorum. Ben de seninle geleceğim ama Yaine bizi kabul edecek mi? Yoksa kılık mı değiştireceğiz?"

"Bir haberci göndermeyi planlıyorum, bir Poilen ya da Ulten. Yaine'e ona kraliyet gelini getirdiğimi söyleyeceğim."

Kimse konuşmadan kapı açıldı ve içeriye koyu lal kırmızısı kadifeden bir cüppe giymiş, sarı saçları sırtından aşağıya sarkmış, çok güzel görünen Lora girdi. "Rowan," diye bağırdı ve kollarını boynuna dolamak için ona doğru koştu. "Senin için çok endişelendim. Montgomery bir aşk kaçamağı için gittiğini söyledi ama ben öyle olmadığını biliyordum. Ne yaptın sen?"

Yaralandın mı?" Rowan kızın saçlarını geriye doğru düzeltip yanağına bir öpücük kondururken ona şefkatle gülümsüyordu. "Vatell bölgesine gittim ve geri getirdim.

Brita ve halkını İrialılarla evlendirmek için. Bu kadar endişelenmemeliydin." "Ama endişelendim. Böyle bir şeyi sana yardım edecek kimse olmadan tek başına yapmak zorundaydın ve koruman gereken bir kadın yükü vardı."

Bunun üzerine Jura oturduğu yerden kalktı ama önce Rowan konuştu.

"Jura hiç engel olmadı," dedi ve omzunun üzerinden Jura'ya bakarken Lora'ya sarıldı. "Hatta zaman zaman bana yardım bile etti."

"Rowan Amca?"

Odadaki herkes dönüp uzun beyaz elbisesi ve gecelik kapıda duran ve gözlerini ovuşturan uykulu Phillip'e baktı. "Evdesin," dedi çocuk.

Rowan kız kardeşini serbest bıraktı ve kollarını yeğenine açmak için diz çöktü.

Phillip amcasına doğru yürümeye başladı, ama Jura'nın tek başına oturduğunu görünce

gölümsedi ve ona doğru gitti. Çocuğu kucağına aldı ve bastı. Çocuk gülümsedi ve uykuya daldı.

"Tüm o-" diye başladı Lora ama Rowan onu durdurdu.

"Bırakın öyle kalsın," dedi Rowan. "Ben kendi adıma yatağa gitmek istiyorum. Sabah planlarımızı yaparız." Yeğenini Jura'nın elinden almaya başladı ama Jura çocuğu sıkıca tuttu.

"Bu gece benimle kalacak," dedi Jura sanki Rowan'ın ona karşı çıkmasına meydan okurcasına.

Gözlerinden öfke okunuyordu çünkü Jura'nın para harcamak istemediğini biliyordu.

geceyi yatağında geçirdi. Doğruldu ve Lora'yı da yanına alarak odadan çıktı.

Cilean Jura'nın yanına gitti. "Görüyorum ki ikinizin arasında hiçbir şey değişmemiş. Umuyordum ki..."

"Umut etmenin bir faydası yok. O bir İngiliz ve bizim yöntemlerimizi asla öğrenemeyecek."

"Hmmm," dedi Cilean. "Gitmeden önce yanında hiç kadın istemiyordu ama şimdi erkeklerin arkasını korumak için iki kadın istiyor. göre bizim yöntemlerimizden bazılarını öğreniyor."

Jura ayağa kalktı, Phillip'i uyandırmamak için onu dikkatle tutuyordu. "Sen çocuğun ve benim uyuyabileceğimiz bir yer var mı? Yarın İrialılar Brita ile buluşacak ve bunun için herkesin güce ihtiyacı olacak."

Cilean başıyla onayladı ve arkadaşını bir yatağın onu beklediği başka bir eve götürdü.

Jura sabah uyandığında Rowan'ın onu sertçe sarstığını gördü. "Ben gidiyorum Şimdi Brita ve Vatell'leri almaya gidiyorum. Karım olarak onların evlendiğini görmek için orada olmalısın."

Çocuk uyanmaya başlarken Phillip'e Jura, "Ve sefaletlerinin başlangıcını gör," diye mırıldandı.

Rowan giyinirken onu yalnız bıraktı. Lora Phillip'i almaya geldi ve Jura ile konuşmadı.

Jura taş evden çıkar çıkmaz havadaki gerginliği hissetti.

Görünürde kimse yoktu ve köyde garip bir ıssızlık havası vardı, sanki Tanrı tüm insanları kendisiyle birlikte cennete götürmeye karar vermiş gibiydi.

Jura masadan bir parça ekmek aldı ve nehre doğru yürürken onu yedi.

Gördüğü şey ürkütücü bir manzaraydı. Tüm İrialılar yeni yıkanmış ve temiz giysiler içinde nehir kıyısı boyunca dizilmişlerdi. Vatell erkek ve kadınlarının gelişini izlerken kimse konuşmuyor, bir çocuk bile ağlamıyor ya da bir köpek havlamıyordu.

Vatell'ler ata biniyor, bazen iki katına çıkıyor ya da geliyorlardı. Jura onları neredeyse bir hafta boyunca bu iğrenç manzara karşısında ağlarken görmüştü.

İrial'larla evlenmek zorunda kalma ihtimali vardı ama artık gözyaşı döken yüzler yoktu. Vatell'ler de yıkanmışlardı, giysileri temizlenmekten hâlâ nemliydi, saçları sabahın erken saatlerinde yıkadıkları için geriye doğru kayganlaşmıştı. Atlarının ya da arabalarının üzerinde dimdik oturuyor ve nehrin karşısında duran insanlara dikkatle bakıyorlardı.

Jura, İrialıların hemen arkasında durmak için ilerledi.

"Üçüncü vagondakine bak," diye fısıldadı Jura'nın yakınındaki bir kadın.

"Eğer seçim yapacak olsaydım, onu seçerdim."

"Hayır," diye fısıldadı daha genç bir kadın, "istediğim kişi siyah atın üzerinde. Baldırlarını görüyor musun? O vücutta güç var."

Jura gülümseyerek uzun insan sırasının arkasından yürümeye başladı.

İnsanlar konuşmaya başlamıştı ve tüm konuşmalar yatak takımları hakkındaydı.

Jura günün her zamankinden daha sıcak geçtiğini düşündü. Aslında, ensesinde küçük ter tanecikleri oluşmaya başlamıştı ve

üst dudağında. Nedense Rowan'la ilk tanıştığı o günü, üzerinde sadece üst giysisi olduğu o günü canlı bir şekilde hatırlamaya başladı.

tunik, o ise sadece bir peştamal giymişti. Kadın adamın göğsüne oturmuştu ve Elleri bacaklarından yukarı, göğüslerine doğru ilerlemişti. Ve ağzı

-

"Jura!"

Şaşkınlığından kurtulup dönerek Cilean'a baktı. "Çok uzaktasın," dedi Cilean usulca. "Peki sen kimi seçerdin?"

Jura nehirden geçmekte olan insanlara baktı. Rowan Brita'nın yanında at sürüyordu. Birkaç hafta önce onun sarı saçlarından ve beyaz teninden nefret etmişti ama

Şimdi siyah gökyüzündeki tek bir yıldız gibi göze çarpıyordu. Sadece farklı renklere sahip olmakla kalmıyor, Lanconyalılardan daha geniş ve daha kalındı. Bir zamanlar onun şişman ve çirkin olduğunu düşünmüştü ama vücudunun yıllarca kas geliştirme egzersizlerinin ürünü olduğunu ve üzerinde hiç yağ olmadığını biliyordu. Ayrıca teninin parmak uçlarında nasıl hissettirdiğini de biliyordu.

Cilean'ın kahkahası Jura'nın gözlerini kırptırmasına neden oldu.

Cilean bilerek, "Seni başka yerde rahatsız edebilir ama yatakta rahatsız etmez," dedi.

Jura döndü. "Beceriksiz sersemin teki," dedi ama terden sırılsıklam olduğunu hissetti. "Bu insanlar için yiyecek hazırlandı mı? Çok yemek yedik.

Uzun bir yürüyüşler, aç ve yorgunlar."

"Evet," dedi Cilean gülerek. "En az kadar aç görünüyorlar. Rowan kabilelerin günü birlikte geçireceğini ve gün batımına yakın eş seçin."

"Biz mi?" Jura sordu. "Sen de mi bu gece evlenmeyi planlıyorsun?"

"Eğer hoşlandığım birini görürsem. İlginç görünen birkaç muhafız var ama ben Rowan'la Yaine'e gitmek istiyorum ve yeni kocamı arkamda bırakmak istemiyorum. Gel, şu insanları işe götürelim. Sabah ateşleri henüz yakılmadı."

Jura dikkatinin dağılmasından memnundu. Rowan'ın onu izlediğini görmesini istemiyordu ve o geçerken insanları nehirden uzaklaştırıp evlere doğru yönlendiriyordu.

Tuhaf bir gündü. Vatelller ve İrialler daha önce hiç barış içinde birlikte vakit geçirmemişlerdi. Liderler arasında konferanslar olmuştu, hatta bir keresinde, nesiller önce Vatelller, İrialler ve Fearenler Hunlarla savaşmak için birleşmişlerdi. Ancak savaşın sonunda Fearen kralının oğlu Vatell kralının kardeşini öldürmüş ve zaferleri kendi aralarında kanlı bir savaşa dönüşmüş, Lanconia kabileleri birbirlerinden yeni bir öfkeyle nefret etmişlerdi. Şimdi Irial köyünde her iki kabile de bir aradaydı. Garip bir durumdu.

İlk başta Vatell'ler bir arada durmuş, ne yapacaklarını bilmeden, biraz da korkarak izliyorlardı. İrial kadınları yemek pişirmeye başlarken, erkekler arkalarında koruyucu bir şekilde nöbet tutuyordu.

Jura, Lora'nın "Buna bir son vermeliyiz," dediğini duydu. Çok uzakta değildi, her zamanki gibi Rowan'ın yanındaydı. "Rowan, benim için çeviri yapmalısın, Lanconca'm henüz yeterince iyi değil. Bu insanları bir araya getirmeliyiz."

Rowan başını kaldırdı ve Jura'nın gözleriyle buluştu. Mavi gözleri karanlıktı, kapakları ağır bakıyordu ve Jura vücudunun bir kez daha ısınmaya başladığını hissedebiliyordu. "Jura senin için tercümanlık yapacak," dedi Rowan.

Lora yüzünü buruşturdu. "Belki de Xante-"

"*Jura* sizin için tercüme edecek," diye vurguladı Rowan.

Jura baldızının emirlerini yerine getirmeye zorlanmaktan hoşlanmıyordu ama Lora'nın haklı olduğunu, bir şeyler yapılması gerektiğini biliyordu. Lora gibi işe yaramaz, yumuşak bir şeyin duruma yardımcı olabileceğinden şüpheliydi ama belki kendisi bir şeyler düşünebilirdi.

Bir saat sonra Jura, Lora hakkındaki fikrini gözden geçirdi. Lora en sert kaptanın otoritesiyle insanları organize etmeye ve onlara emirler vermeye başladı.

Muhafız. Vatell kadınlarını İrial kadınlarına yemek yapmaları için gönderdi.

Vatell ve İrial'ın adamlarını yakacak odun toplamaya gönderdi. Ve bir kadın

gördüğünde

yakışıklı genç erkek Vatell ve güzel genç kadın Irial birbirlerine bakıyorlardı

Bir diğesinde ise onları oltasız ve kancasız balığa gönderdi. "Ama nasıl balık yakalayacaklar?" Jura sordu.

Lora gözleri parlayarak baldızına baktı.

Jura gülmeye başladı, sonra Lora'ya doğru eğildi ve komplocu bir tavırla, "Şu stajyer, tuniğinde kırmızı kenarlık olan, Rowan için o kadar çok savaşı, Brita'nın yanındaki Vatell muhafızını sevebilir," dedi.

"Oh," dedi Lora, "şu geniş omuzlu ve bacaklı olan mı?" "Daha iyilerini gördüm," diye cevap verdi Jura. "Şu dağa yaklaşık üç saatlik bir yürüyüş mesafesinde çok tatlı meyveler var. Sanırım toplanmaları gerekiyor."

Jura, küçük stajyer kedinin yakışıklı Vatell muhafızıyla gittiğini görünce mutlulukla gülümsedi.

Bundan sonra Lora ve Jura birlikte rahatlamaya başladılar. Jura'nın hayatı Lora'nınkinden çok farklıydı. Jura zamanını erkeklerle, erkeklerin işlerini yaparak geçirmişti. Bir mızrak bıçağını jilet gibi keskinleştirmeyi biliyordu ama

yemek pişirmek ve bir evi idare etmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Oysa Lora hayatın sadece daha nazik yönlerini biliyordu ve kuzenleri onu korkuttuğunda Rowan'a gitmişti. Jura ona işkence eden her erkeğin derisini yüzerdi.

Lora, Jura'nın kadınsı becerilerden yoksun olmasından korkuyordu ve Jura da

Lora'nın işe yaramazlığını küçümsüyorlardı. Ama o gün görmeye başladıkları şey

her kadının kendine has yetenekleri olmasıydı. Ve her yerdeki kadınların ortak bağı onları bir araya : birbirleriyle konuşma ihtiyacı.

İkisi birlikte çalışırken Jura başladı. Jura romantizmden bahsetse Yaşlı

Thal küçümseyerek alay ederdi ama

Lora çöpçatanlıklarının romantizmi içinde parlıyor gibiydi. "Şu

ikisine bakın," dedi Lora. "Birlikte , değil mi?"

"O bir dokumacı," dedi Jura. "Belki onları dokuma tezgâhına bakmaya gönderebiliriz."

"Ah, evet," diye yanıtladı Lora. "Bu işte çok iyisin Jura. Senin bir çöpçatan olduğunu asla hayal edemezdin. Bu gece açık bir gökyüzü, büyük bir ay ve tüm o yeni evli çiftler olacak. El ele tutuşup nehir boyunca yürüyecekler.

Bu bana kendi evliliğimi hatırlatıyor."

Jura boşluğa bakıyor ve bunun güzel olabileceğini düşünüyordu

bir erkek tarafından kur yapmak. Daire evlenme teklif ettiğinde yirmi yeni ok vermişti. Şu anda çiçek almayı tercih edeceğini düşünüyordu.

"Bu gece Rowan'a udunu çaldırıp şarkı söyleteceğiz," dedi Lora. "Çok güzel şarkılar biliyor."

"Çalmak mı? Şarkı söylemek mi?" Jura söyledi. "Oh, evet, Brita için çaldı."

Lora baldızına sert bir bakış attı. "Senin için udunu çalmadı mı? Ay ışığında sana aşk şarkıları söylemedi mi?"

"Bir keresinde gördüğümüz bir hizmetçiden daha güzel olduğumu söylemişti."

Lora, Jura'yı incelerken bir süre sessiz kaldı. "Belki de seni yanlış değerlendirmişimdir. Neden kardeşimle evlenmek istemedin?"

"Cilean kraliçe olmak için yaratılmış. Benden çok daha iyi bir kraliçe olacak."

Lora elini Jura'nın koluna koydu. "Bundan pek emin değilim."

Rowan'ın yaklaştığını duymadılar. "Siz kızlar eğleniyor gibi görünüyorsunuz," dedi Rowan, erkeklerin bir kadınla eğlenirken takındıkları o özel, üstün tavrıla.

Lora dönerek onunla yüzleşti. "Karın seni kazanmak için hayatını tehlikeye attı ve sen

onun için udunu çalmadın bile," diyerek kardeşine çıkıştı. "Ama o Brita için çaldın. Şu fahişeye bak! Etrafında en yakışıklı erkekler oturuyor ve sen sanki onunla evlenmeyi planlıyormuşsun gibi ona kur yapıyorsun. Jura'dan af dilemelisin. Gel Jura, yapacak işlerimiz var." Jura, Lora tarafından çekilmesine izin verdi ve kendini iyi hissetti,

Çok, çok iyi. Bu Lora da kemerinde silah taşıyordu. Sadece İngiliz kadının silahları çelikten yapılmamıştı. Jura Lora'ya yeni bir saygıyla baktı.

Gün ortasına doğru köyün orta avlusunda uzun masalara yayılmış bir ziyafet vardı ve atmosfer heyecan ve kahkaha doluydu. Beklenti duygusu çok baskındı. Bir şeyler olacağını hisseden çocuklar çığlık atıyor, gülüyor ve birbirlerini kovalıyorlardı ve çorba kazanlarına düşmelerini engellemek dışında kimse onlara aldırış etmiyordu. İrial'lı yetişkinler

Gençler birbirlerine sevgiyle bakıyor ve dokunacak anlamsızca kıkırdıyorlardı.

Ve o gün çok fazla dokunma oldu. Kızlar, göğüsleri omuzlarına degecek şekilde erkeklerin üzerine eğildi. Erkekler bir şeylere uzandılar ve dirsekleri

"kazara" göğüslerle temas etti. Herkes her şeyi bıraktı, böylece birlikte eğiliyor ya da biri diğerinin vücuduna uzun uzun bakmak için yavaşça kalkıyordu. Şakalaşmalar, gülüşmeler ve şakacı tokatlar derken ziyafet hazırды,

Herkes güneşten daha fazla ısınmıştı.

"Müsait misiniz?" diye sordu Jura'dan uzun boylu, sağlıklı, olağanüstü yakışıklı genç bir Vatell muhafızı. "Kraliçemiz kralınızla evlenirse özgür." Fısıldamak için ona yaklaştı ve nefesi boynundaydı. "Sana o İngiliz'i unutturabilirim."

Jura ona gülümsedi, dudakları onunkilere yakındı.

Ama o cevap vermeden önce Rowan kolundan tutup onu uzaklaştırdı. "Ne yapıyorsun sen? Lora'yla olduğunu sanıyordum."

"Ve *sen* Brita ile birlikteydin. Evlilik töreninizi planladınız mı?" Adam onu kolundan tutmuş, teyzesinin evine doğru çekiyordu.

"Konuşmamız gerek." Bir odaya kapandıklarında Rowan ona döndü.

"Brita'ya bu geceki evlilikler bitene kadar seni bir kenara koyamayacağımı söyledim. Tanrı'nın dişleri, ama yalan söylemekten nefret ediyorum. Bunun için kefaret ödeyeceğim. Sanırım sorunlarımıza geçici bir çözüm bulmuş olabilirim: kardeşin."

"Geralt mı? Onun bununla ne ilgisi var?"

"Siz şehvet dolu bir fahişeyi aynı derecede şehvet dolu bir erkekle eşleştirirken, ben de gözlem yapıyordum. Kardeşin Brita'ya tutulmuş. Güzelliği mi yoksa gücü mü ilgisini çekiyor bilmiyorum. Tek bildiğim onunla birleşip beni katletmeyi planladığı. Hayır! Hayır! İtiraz etme. Bu sadece bir varsayım. Brita'nın iştahına sahip bir kadının ilgisini çekebileceğini düşünüp düşünmediğini bana söylemeni istiyorum."

Jura'nın onun ne sorduğunu anlaması bir an aldı. "Kardeşim bir *erkek* mi demek istiyorsun?" dedi kapalı dişlerinin arasından. "Bir kadına zevk verebilir mi? Senden daha fazla," diye yarı bağırdı. "Birçok kadınla birlikte oldu ve hiçbir şikâyet etmedi."

Rowan şok olmuş görünüyordu. "Jura, ne-" diye başladı, sonra durdu ve

ona baktı. Bir süre sonra döndü. "Bir kez olsun kavga etmeyelim.

Britaya bu gece onunla yatmayacağımı söyledim ama kadın... ısrarcı. Ona hevesli bir genç adam temin etmenin iyi olacağını düşündüm."

"Çok fazla kontrol ediyorsun, İngiliz," dedi Jura.

Adam tekrar kadına baktı. "Belki bir ülkeyi kontrol edebilirim ama karımı kontrol edebileceğimi sanmıyorum. Bu gece havada bir gerginlik olacak.

Düğün gecelerinin ortasında birçok çift olacak ve Brita meşgul edilmezse sorun çıkaracaktır." Birden durdu. "Bu beni ilgilendirir. Gidip kardeşini bulacağım."

O odadan çıktıktan sonra Jura karanlık bir köşedeki tabureye ağır ağır oturdu. Su kenarındaki ilk karşılaşmalarında aralarında iyi başlayan şey şimdi bu hale gelmişti.

Kapı açıldığında başını kaldırıp bakmadı. "Jura," dedi Lora ama Jura başını kaldırıp bakmadı.

Lora bir köşeye yığılmış gururlu Jura'ya ve suçluluk duygusuna baktı onu bunaltmıştı. Bu kadını Rowan'ın karısı olarak kabul etmemiş, Lanconyalı tarzını anlamak için hiçbir çaba göstermemişti. Ama Rowan ve

Jura uzaklardaydı, Cilean ile vakit geçirmişti ve

Honorium'da olanlarla ilgili gerçeği öğrendi. Jura, Cilean'ın kazanmasını sağlamaya çalışmıştı ama Cilean bayılmış ve Jura

varsayılan.

Lora, Daire'yi arayıp Geralt ve Jura hakkında sorular sormuş ve Jura'nın Rowan'ın kral olmaması gerektiğine inanmak için sebepleri olduğunu fark etmişti. Jura

Rowan'ın iyi bir kral olmak için neredeyse tüm hayatı boyunca nasıl çalıştığına dair hiçbir şey bilmiyordu.

Ve Lora, Cilean'dan Rowan'ın nerede olduğu hakkındaki gerçeği öğrenmişti.

Jura gitmişti. Gittikleri her dakika üzülmüş ve endişelenmiş, Rowan'a yük olduğu için Jura'ya kızmıştı. Ama sonra Jura geri dönmüştü, ikisi de güvendeydi ve Rowan Jura'nın kendisine yardım ettiğini bile söylemişti.

Daha sonra Lora Rowan'a Jura'nın onun sırtını nasıl koruduğunu anlattırmıştı.

Lora'nın Jura hakkındaki düşünceleri değişmeye başlamıştı. Ve sonra, tabii ki, Phillip'in Jura'ya olan hayranlığı vardı. Çocuk onu her yerde takip ediyordu ve Jura onun sorularına karşı sabrını hiç yitirmiyor, ona karşı asla kaba davranmıyordu.

Sonra Rowan Lora'yı günü baldızıyla geçirmeye zorladı ve Lora

kendini Jura'dan hoşlanırken buldu. Jura, Lora'nın sahip olduğu

Lora'nın İngiltere'de tanıdığı kadınların yaptığı gibi kıskançlıklar. Jura görmezden geldi.

Rowan'ın Brita'nın yanında gezinmesi, kadına gülümsemesi, hatta güzel Vatell ve Irial kadınlarına bakışı.

O ve Jura çiftleri eşleştirip yalnız kalmaları için yollar ararken, Lora da

Rowan ve Jura'yı eşleştirmeyi düşünmüştü. Ama

Elbette zaten evliydim, ama herhangi bir sır ya da samimiyet paylaştıklarına dair hiçbir kanıt görmemişti. Birlikte uzaklara gitmişlerdi.

yabancılar ve yabancılar olarak geri döndüler.

Gün sona ererken ve çiftler eşleşirken

Lora, Rowan'ın Jura'yı öfkeyle kalabalıktan uzaklaştırdığını gördü. Bu bir sevgilinin değil, asi ve meydan okuyan bir çocuğa sahip öfkeli bir babanın hareketiydi.

Lora'nın çöpçatanlık yetenekleri su yüzüne çıktı. Xante'yi buldu ve ona Rowan'ın kampanya çadırını nehrin beş mil aşağısında, herkesten uzakta, sessiz ve تنها bir yere kurdurmasını söyledi. Sonra Lora, Rowan'ın taş evden hışımla çıktığını görene kadar beklemiş ve Jura'yı bulmaya gitmişti. Ve şimdi kalbi, bu kadar kederli ve mahzun görünen bu gururlu kadın için atıyordu.

Lora hiç vakit kaybetmedi. "Benimle gel," diye emretti. "Ne?"

Jura gözlerini kırpıştırarak sordu.

"Benimle gel."

"Biri mi yaralandı? Birinin bana ihtiyacı mı var?"

"Evet, kocanızın size ihtiyacı var. Lanconia'nın bir kraliçeye ihtiyacı var. Senin de

benimkini tamamen çalmadan önce kendi çocuklarına ihtiyacın var.

Teklif etmek zorundayım,"

dedi Lora. "Anlamıyorum."

"Yapacaksın. Şimdi gel bakalım. Yapacak işlerimiz var."

Jura kendini odadan dışarı, evden dışarı ve Lora'nın kaldığı başka bir eve izin verdi. Lora basit bir evi devralmıştı.

Çiftçinin taş evi, sandıklar ve kutular çatıya yığılmıştı. Genç Montgomery'ye flörtü bırakmasını ve gelip ağır sandıkları kendisi için taşımasını söyledi.

"Seni İngiliz modasına göre giydireceğim," dedi Lora.

Jura kapıya doğru geri çekildi. "Senin dar belli elbiselerinden birini giymeyeceğim," dedi. "Eğer saldırıya uğrarsak, savaşmam."

"Bu gece sana saldıracak tek kişi kocandır," dedi Lora, sonra Montgomery'den gelen bir sesle döndü. "Sana yeterince iş vermedim mi ki kadınların konuşmalarına kulak misafiri oluyorsun?" Jura'ya doğru gitti.

"Daire sana evlenme teklif etti, değil mi? Teklif etmesine ne sebep oldu?"

Jura anısına içtenlikle gülümsedi. "Onu bir okçuluk yarışmasında yendim." Hem Lora hem de Montgomery ona bakakaldı.

Önce Lora toparlandı. "İngiliz kurları ile Lancon kurları arasında temel bir fark vardır," dedi usulca. "Bir İngiliz'in kendisini silahla yenen bir kadına evlenme teklif edeceğini sanmıyorum."

onu."

"Ama bir kadın için güçlü olmak gereklidir."

"Bazen yumuşak olmak da gerekir," diye nazikçe cevap verdi Lora. "Ve bu gece yumuşak olacaksın. Montgomery!" diye bağırdı. "Sandığı daha açmadın mı?"

Kadınların sohbetinden etkilendiği belli olan çocuk, meşe ağacından yapılmış, demir ciltli bir sandığı açtı. Lora derin, koyu safir mavisi kadifeden cennet gibi güzel bir elbise çıkarana kadar sandığa baktı.

"Bu benim en uzun elbisem ve size oturacağına inanıyorum."

Jura sanki zehirmiş gibi elbiseden uzaklaştı, ama sonra bir ışık huzmesi Batan güneş ona dokundu ve daha da yaklaştı. Daha önce hiç böyle bir kumaş görmemişti ve içindeki kadın onu teninde hissetmek için can atıyordu. "Giyemezdim..." diye başladı ama duraksadı, sonra Lora'ya baktı.

"Kardeşin bunu benim iyi bir nişancı olmamdan daha mı çok sever?"

"Jura," dedi Lora ciddi bir ses tonuyla, "seninle işim bittiğinde kardeşim önünde diz çökecek ve sana söylediği her kötü söz için onu affetmen için yalvaracak."

Jura elbiseyi Lora'nın elinden kaptı. "Başlayalım."

Lora Montgomery'yi odadan çıkardı ve Jura'yı giydirmeye başladı.

Jura, çocukken giydiği bol kesim tunik ve pantolona alışkındı.

Muhafız ve törenler için elbiseler giymişti ama bu İngiliz elbisesi gibisini hiç giymemi ti. İlk olarak, bir

Her tarafı ba cıklı, dar, koyu altın rengi bir tunik. Lora bu kuma a İtalyan brokarı diyordu. Bunun  zerine, Jura'nın belinin ve kalçalarının derin kıvrımlarını göstermek için yanları kesilmiş zengin, kalın mavi kadife pard s  giyilmi ti.

Lora, Jura'nın koyu renk saçlarının örgüsünü çözdü ve sa lar dalgalar halinde örgüleri beline kadar uzanıyordu. Lora, Jura'nın alnına saf altından basit bir halka ve ayaklarında uzun terlikler yerine yumuşak deri terlikler vardı.

Jura'nın genelde giydi i botlar.

Lora geri çekildi ve baldızına eleştirel bir gözle baktı. "Evet," mırıldandı, "evet."

"Ben... Ben iyi görünüyor muyum?" Jura sordu. "Brita kadar iyi mi?"

Lora buna güldü. Jura'nın ne güzelliği ne de gücü hakkında hiçbir fikri yoktu. ona verdi. Jura için g  , iyi ateş edebilmek, iyi ata binebilmek, savaşta bir erkeğe yakın durabilmektir. Ama onun bu güzelliği tamamen yeni bir g  t .

"Brita senin yanında bir lazımlık," dedi Lora, Jura'yı g l mseterek. " u kapıdan  ıkmanı ve do ruca kocana gitmeni istiyorum. Acele etme, Ama herkesin sizi görmesine izin verin ve Rowan'a ula tı ınızda, evliliklerden sonra onu çadırında bekleyece inizi   yleyin. Ona nerede olduğunu   yleme.

öğrenmesine izin verin ve onunla çadırında buluşacağınızı söylemekten başka bir şey söylemeyin. Eğer seninle Lanconia için neyin iyi olduğu ya da bu Vatell kraliçesine ne yapılması gerektiği hakkında konuşmaya kalkarsa, ona sadece udunu getirmesini söyle, sonra da *git*. Anladın mı beni, Jura? Sana bir köle gibi davranmasına izin verme.

adam."

"Bir erkek olarak mı?" Jura fısıldadı. "İngiliz zihnini anladığımı sanmıyorum."

"Ve Lanconyalı bir muhafız kadını anlamıyor. Bilmiyorum.

Honorium'dan önce nasıl bilmiyorum ama bahse girerim savaş oyunlarında erkekleri yenerken ."

Jura hatırlayarak gülümsedi. "Hayır, değildi."

"Şimdi oraya git ve kardeşimin seni görmesine izin ver. Güzel olduğunu unutma. Hayır, iyisi, bırak erkeklerin gözleri sana güzel olduğunu söylesin. Hadi git," dedi Lora, Jura'yı iterek. "Evlilikler yakında başlayacak ve Rowan onlara başkanlık etmeli. Xante size Rowan'ın çadırına kadar eşlik edecek ve kardeşim de en kısa zamanda yanınıza gelecek."

"Peki sonra ne olacak?" Jura sordu. Evden ayrılmayı ertelemek istiyordu mümkün olduğunca uzun süre. Ayaklarına dolanan dar giysilerin içinde kendini çok tuhaf hissediyor, takılıp düşmekten korkuyordu. Ve silahları olmadan kendini neredeyse çıplak hissediyordu. Kalçasında ne bir bıçak, ne de bir ok vardı.

kılıfı sırtında asılıydı. Ellerinde ne kılıç, ne kalkan, ne de mızrak vardı.

"Sana bir akşam yemeği göndereceğim ve Rowan ayaklarının dibindeyken bir sandalyeye oturacaksın, o da senin için alıp söyleyecek. Jura, bu kadar korkmuş görünme. Bu gireceğin bir savaş değil."

Jura zayıf bir gülümseme verdi. "Bunu yapmaktansa aynı anda dört Zerna ile savaşmayı ederim."

"Git!" Lora onu ileri doğru iterek emretti.

Jura zorlukla yutkundu ve küçük taş evden ıktı. Rowan'ın Brita'nın yanında olacağını biliyordu ve kraliçe de meydanın doğu sınırında, herkesin görebileceği bir yerde, oymalı bir sandalyeye kurulmuştu. şu anda çok uzakta gibi görünüyordu. Jura gözlerini ileriye dikti ve bir amaç uğruna yürüdü.

İnsanlar durup ona bakmaya başladı ve ilk başta onu gülünç bulduklarını düşündü, ancak onların gözlerini gördükçe güven kazanmaya başladı.

Kadınlar, hatta taliplerini seçmiş olan en güzel kadınlar bile Jura'ya kaşlarını çatarak bakarken, erkekler... Erkekler ağzı açık bakıyordu.

"Bu Jura," diye fısıldandığını duydu, sanki onu daha önce hiç görmemişler gibi.

Jura'nın omuzları geriye düştü ve yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. Bu Bu şekilde bakılmanın oldukça hoş olduğunu düşündü, yavaşça kocasının mutlaka olması gereken yere doğru ilerlerken.

Brita'dan çok uzakta değildi ama en azından her zaman olduğu gibi Brita'nın üzerinde gezinmiyordu. Onun yerine, Geralt Brita'nın yanında oturuyor, kara gözleri onu yutuyordu. Kız kardeşine baktı ama herhangi bir şey fark etmedi.

görünüştündeki farklılığı fark etti ve hızla Brita'ya baktı. Ama Brita döndü, baktı, sonra da Jura'ya birisinin yapmaya çalışacağı gibi değerlendirici bir bakış attı.

Bir düşmanın gücünü değerlendirmek. Rowan'a doğru yürürken gözleri Jura'yı takip etti.

Rowan dikkatle Daire ile konuşuyordu ve Jura'nın yaklaşmasının neden olduğu kargaşanın farkında değildi.

Daire başını kaldırdı, Jura'yı gördü, sonra tekrar Rowan'a baktı. Ama sonra Daire'nin

Yüzü değişti ve yavaşça dönüp ona baktı. Okçuluk yarışmasında kendisini yendiği gün ona böyle bakmamıştı. O zaman onunla gurur duymuştu ama bu yeni bakış tamamen farklı bir şeydi ve Jura'nın kendini oldukça iyi hissetmesine neden oldu.

Daire'nin dikkatinin dağılmasına kaşlarını çatan Rowan, onun bakışlarını takip etti.

Jura'nın güven eksikliği Rowan'ın yüzünü gördüğünde anında kayboldu.

Gözleri yuvalarından fırladı ve ağzı bir karış açık kaldı. Onun öne çıkışını izlerken felç olmuş gibi görünüyordu.

Jura, kendini her zamanki amaçlı adımlarıyla değil de, kalçalarını yanlara

doğru hareket ettiren daha yavaş bir şekilde yürürken bulduğunda şaşırđı.

bir yana. Birden kendini hayatında hiç olmadığı kadar güçlü hissetti, mızrak ve savaş baltası taşıdığı zamanlardan çok daha güçlü.

Rowan, kız ona yaklaşırken gururunu okşayan bir şekilde bakmaya devam etti.

"Törenlerden sonra seninle çadırında buluşacağım," dedi, sesi alçak ve boğuktu.

Adam başını salladı ve kadın gülümsedi, sonra da gitmek için döndü. "Jura," diye seslendi, "çadır nerede?"

Omzunun üzerinden ona baktı. "Bul onu," dedi. "Ve udunu da getir. Benim için çalmanı isteyebilirim."

Arkasını dönerken kalbi çarpıyordu ama gülümsüyordu. Arkasından Brita'nın dikkatin kendisine dönmesini talep ettiğini duyabiliyordu ama Jura kazandığını hissediyordu.

Tek yapması gereken bu akşamki gösterisine devam etmektir, diye düşündü yutkunarak.

On İkinci Bölüm

" ^ "

Rowan'ın çadırının içi , duvarlar ağır samit ipekle kaplıydı ve şimdi de uzaklardan gelen Kutsal Halılar vardı.

Yere iner. İngiliz mobilyaları, iki sandalye, küçük bir masa, mumluklar ve bir yatak alanı dolduruyordu. Jura, uzaktaki duvara dayalı, güzel işlemeli bir örtü ile örtülmüş büyük kuş tüyü yatağa bakarken yüzünün kızardığını fark etti.

Çadırda oturdu ve kocasının gelmesini bekledi. Hizmetçiler

Jura'ya bilmiş bakışlar atarken yiyeceklerle gelip masaya koydular. "Törenler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Çalılar ve yataklar aşıklarla dolu," diye cevap verdi adam sırtarak. "Ve Prens Geralt, Vatell kraliçesinin yatağını sahiplendi." Onu yalnız bıraktılar. Jura, öfkeli kardeşinin Brita gibi hain bir kadının etkisi altına girmesinden hoşlandığından emin değildi. Hiçbir erkek onunla başa çıkabilecek gibi görünmüyordu. Ama sonra Jura belki de Rowan'ın onu oldukça iyi idare ettiğini düşündü. Rowan kendisiyle evlenmediği sürece halkının İrialılarla evlenmesine izin vermeyeceğini söylemişti ama işte karşısındaydı.

insanlar evlendi ve o İrial kralı ile birleşmedi.

Jura bunu o kadar çok düşünüyordu ki Rowan'ın çadıra yaklaştığını duymadı. Atını biraz uzakta bırakmış olmalıydı. "Bu gülümseme bana mı?" diye sordu usulca.

Başını kaldırıp ona baktı ve gülümsemesi genişledi. "Söylediğin şeyi yaptın. İrial'ler ve Vatell'ler evlendi ve Brita'nın yatağında sadece bir prens var. Belki de kral olarak senin için umut vardır."

Rowan güldü. "Bu iltifatı hak etmek için çok risk aldım." Yiyeceklerin beklediği küçük masaya doğru yürüdü. "Size bir kadeh şarap ikram edebilir miyim? Bu, Frank topraklarından yanımda getirdiğim bir şaraba benziyor."

Ondan kaba kesilmiş yakutlarla süslenmiş uzun, altın bir kupa aldı.

Kupaya ağzını açmamaya ve bir İngiliz kadınının yapacağı gibi davranmaya çalıştı. "Törenlerde bir sorun çıkmadı mı?" diye sordu.

"Hayır." Sırıttı. "Gerçi sen ve Lora çiftleri yalnız gönderdiğiniz için yeminlerden önce biraz yatak yapıldı sanırım." Yerdeki halıya oturdu ve yatağın ayakucuna yaslandı. Çadırda fazla yer yoktu ve mecburen her şey birbirine çok yakındı.

Jura derin bir nefes aldı. Bu adama karşı nasıl dostça davranacağını bilmiyordu. Tanıştıklarından beri kavga etmekten başka bir şey yapmamışlardı. "Biz ne zaman

Muhafız kadınlar çok sıkı çalıştılar, birbirimizin omuzlarını ovuyoruz.

Belki ben de senin için aynısını yapabilirim," dedi çekingen bir şekilde, onu reddedeceğinden korkarak.

Rowan ona büyük bir içtenlikle gülümsedi ve gözlerinde minnettarlık vardı. Arkasına yaslandı ve ona doğru giderken elini uzattı. Bir an için onun yanında diz çöktü, hâlâ elini tutuyordu ve gözlerinin derin maviliğine baktı. Uzun zamandır ilk kez kendini ona doğru çekilmiş hissetti. Şu anda Lanconia, Daire, Cilean, kardeşinin tahttaki hakkı, hepsi uzak bir hayal gibi görünüyordu. Hareket ettiğinde kadife vücudunda dalgalanıyordu ve şimdi mum ışığı Rowan'ın altın rengi saçlarında parılıyordu.

"Tuniğini çıkarmalı ve yüzüstü yatmalısın," dedi, sesindeki titremeyi engellemeye çalışarak.

Adamın gözleri kızarmış ve göz kapakları kızın gözlerine bakarken düşmüştü dudaklarına yapıştı. Şarabını bir kenara bıraktı, sonra kemerini çözdü ve tuniğini başının üzerine çekti. Altına hiçbir şey giymemişti ve mum ışığı göğsündeki ağır kasları hem gölgeliyor hem de öne çıkarıyordu. Bir omzunda bir yara izi vardı ve kadın parmak uçlarını hafifçe üzerine koydu.

Rowan ona gülümsedi. "Feilan'a tüm dikkatimi vermiyordum ve o da bana bir ders vereceğini düşündü." Onun parmak uçlarını sıktı, sonra da

dudaklarına götürdü. "Çok güzelsin Jura," dedi parmaklarını öperken, sonra başparmağını sıcak, ıslak ağzına soktu ve dilini gezdirdi. Bileğinin iç kısmına küçük öpücükler kondurdu ve ön kolunun iç kısmına doğru ilerlemeye başladı, ilerlerken kolunu geriye itti. "Seni ilk gördüğüm gün çok güzel olduğunu düşünmüştüm ama şimdi..." "İngiliz kadınlarınız kadar güzel mi?" diye fısıldadı onu izlerken. "Evlenmen gereken kadın kadar güzel mi?"

Boğazının derinliklerinden güldü. "Seninle kıyaslanabilecek bir İngiliz kadını yok." Kolunu kucağına koydu ve ona baktı. "Eğer sen Omuzlarımı ovuyorsan, belki de kendi giysilerinden bazılarını çıkarmalısın." Jura kanın yüzüne hücum ettiğini hissedebiliyordu. Onun önünde defalarca soyunmuştu ama her nasılsa şimdi, yumuşak mum ışığında farklı görünüyordu. Ve eğer şimdi soyunursa, bunun geçen seferki gibi acı verici başka bir olaya yol açacağını da biliyordu. Ama her nasılsa Korkuyordu. Sadece bir savaştan önce her zaman hissettiği o heyecan duygusu vardı.

Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes alarak kadifenin dış katmanını başının üzerinden kaydırıp ve üzerinde sadece çok dar ipek bir elbise kaldı.

Giysi. Yıllarca yaptığı egzersizler ona kalçalarını şekillendiren ve belini ince, göğüslerini yüksek ve gururlu yapan kas katmanları kazandırmıştı.

Rowan ona bakarak öyle içten bir inilti çıkardı ki Jura gülümsedi. Bu İngiliz'in fiziksel güzelliğe verdiği değer anlamsızdı ama ona böyle bakması iyi hissettiriyordu. Sanki mızrak kullanma becerisinin bir önemi yokmuş gibiydi.

"Jura," diye fısıldadı ve kollarını ona doğru uzattı.

Ona gitmesi dünyadaki en doğal şeydi. Onu reddetmek, susuzluktan ölmek üzere olan bir adamın içeceğini reddetmek olurdu.

Dudaklarını şefkatle öptü, sert ya da hiddetli değil, ama sanki tüm zaman vardı. Kızın dudaklarıyla oynadı ve dudaklarının ucuyla dokundu.

Dilini. Bitirdiğinde Jura'nın vücudu o kadar akışkandı ki onu düğümleyebilirdi. Adamın kollarına yaslanmıştı, tüm ağırlığı adam tarafından destekleniyordu, gözleri kapalıydı.

Yavaşça gözlerini açtı ve ona baktı. Göz kapakları hafifçe indirilmiş ve dudakları öpüşmelerinden dolayı yumuşamıştı. Daha önce hiçbir erkeğin böyle baktığını görmemişti, hele de genellikle hoşnutsuzlukla kaşlarını çatan bu İngiliz'in. Ama şimdi gözlerinde arzu vardı ama

Kıbarlık da vardı, bir tür hoşnutluk da, sanki dünyanın başka hiçbir yerinde olmak istemiyormuş da burada onunla olmak istiyormuş gibi. Jura'nın kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Bu İngiliz onu sevdiğini söylemişti.

Bu doğru olabilir miydi? Yüzündeki bu ifade aşk olabilir miydi?

Önce parmak uçlarıyla, sonra tüm eliyle yüzünü okşadı, avuç içini yanağına dayadı, parmaklarını saçlarına doladı, sonra ağzının kenarını, ardından göz kapaklarını öptü. Jura onun kollarında hareketsiz yatıyor, nazik okşamalarını kabul ediyordu ama kalbi her saniye daha hızlı atmaya başlamıştı. Küfreden, savaşı ve öfkelenen bu koca adamın bir kadına bu kadar yumuşak dokunabileceği kimin aklına gelirdi?

Adam onun dudaklarını tekrar öptü ama bu sefer kadın onu öptü. Kollarını adamın boynuna doladı ve ipekle kaplı göğüslerini adamın göğsünün sıcak, çıplak tenine bastırdı.

"Jura, aşkım," diye fısıldadı boynuna doğru, dudakları tenine sıcak bir şekilde değiyordu.

Çarpan kalbi göğsünde yükselmeye başlamış, boğulacağını düşünene kadar boğazına doğru ilerlemişti. Parmakları elbisesinin yan tarafındaki bağcıklara dokundu ve telli bir enstrümanı çalar gibi ustalıkla düğümleri çözdü ve tutuşlarını gevşetti.

Adamın iri, sıcak, nasırlı elleri ipeğin içinden kayarak çıplak belini kavradığında nefesi kesildi. Adam onu şakacı bir çocuğun yapacağı gibi sıktı ve Jura'nın inanamayacağı bir şekilde, boş kafalı çocuklardan biri gibi keyifle güldü.

Muhafız kadın olmayı arzulayan kızlardan biri, her zaman geri çevrilen kızlardan biri. Ama Rowan, Jura'nın bir Lanconyalı gibi kıkırdamasından iğrenmemişti.

Savaşçı kesinlikle öyle olurdu. Onun yerine sırttı, mavi gözleri neşeyle parıldıyordu. "*Jura* gıdıklanır mı?" dedi. "Büyük savaşçı *Jura gıdıklanır* mı?"

Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama kendisini belinden sıkıca tutan ellerinden kurtulamadı. Adamın parmakları hareket başladı ve Jura ne yaparsa yapsın kahkahalarını kontrol edemedi. Onu itti ama bir meşe ağacını devirmeye de çalışabilirdi. İşkence edercesine

Parmakları elbisesinin içinde hareket etmeye başladı ve Jura gülmeye devam etti. Çaresizce, geriye doğru halının üzerine düştü.

Elbisenin yırtıldığını duyduğunda protesto için bağırdı ama bu ciddi bir protesto gibi görünmüyordu ve Rowan'ın elleri onu güldürmeye devam etti. Birdenbire onu gıdıklamayı bıraktı ve ona baktı. Her nasılsa,

Jura çıplaktı ya da en azından neredeyse öyleydi, çünkü elbisesi boynundan dizlerine kadar yırtılmıştı. Sırt üstü yatarken bile göğüsleri, Rowan dizlerinin üzerinde Jura'nın kalçalarını okşarken heyecan ve zevkle dikleşmişti.

Ona bakarken yüzü alaycılıktan ciddiliğe dönüştü, mavi gözleri neredeyse siyahtı, şakağındaki bir damar uzamış ve çarpıyordu.

Göğsündeki kaslar sertleşmiş ve belirginleşmişti. Ona bakarken burun delikleri hafifçe şişti. Sonra, usulca onu kollarına aldı, elbisesinin ve hortumunun son parçalarını da yırtıp attı ve yatağa taşıdı.

Jura'nın vücudu daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu ama biraz da korkuyordu. "Kız kardeşin elbisesinin yırtılmasından hoşlanmayacak," diye fısıldadı.

Onu yatağa yatırırken cevap vermedi, sonra üzerinde durdu ve vücuduna baktı. Gözleri yavaşça çıplak ayak parmaklarından yukarı doğru bacaklarına, göğüslerine ve en sonunda da yüzüne. Onu uzun uzun incelemeyi bitirdiğinde, Jura'nın kalbi kulaklarında çarpmaya başlamıştı.

Yanına oturdu, geniş, pırıl pırıl, kaslı sırtı ona dönüktü ve giysilerini çıkarmaya başladı. Acelesi varmış gibi görünmüyordu, daha çok sanki hayatı boyunca bu anı beklemiş ve tadını sonuna kadar çıkarmayı planlamış gibiydi.

Ona döndü, iri vücudu tamamen çıplaktı ve yanında uzanıyordu, ağır, kıllı bacakları değiyordu, güçlü kolları onu sarmış, çekiyordu, sırtını okşuyordu, elleri kalçalarına doğru kayıyordu. "İlk seferinde kötü idare ettim ama bu sefer daha iyisini yapacağım," fısıldadı dudaklarını tekrar öpmeden önce.

Bu öpücük farklıydı, o kadar nazik değildi ama daha fazla özlem ve içinde özlem ve daha fazla sıcaklık. Jura'nın teni o kadar sıcaktı ki sanki ateşi varmış gibi hissediyordu. Onun kendisini terk etmesini istemiyordu, ama başı aşağıya, boynuna, omuzlarına ve kollarına doğru inmeye başladığında bunu yaptı, dirseğini ısırdı, sonra avucunu dişlerinin arasında gezdirdi.

Jura'nın bedeni zevkle kasıldı. Başını boğazının ortasına getirdi, dili oradaki çukuru yalıyordu. Elleri Jura'nın her iki elini de kavradı ve göğüsleriyle sevişmeye başlarken onları yatağa sabitledi. Jura inlemeye başladı, başı bir taraftan diğerine dönüyordu. Vücudunda oluşan dayanılmaz sıcaklığın bir kısmından kurtulmaya çalışırken vücudunda ter oluştuğunu hissedebiliyordu.

Başı aşağı doğru hareket etti, ıslak dili karnına dokundu, gergin kaslar boyunca ilerledi, kalça kemiklerini yaladı.

Ellerindeki tutuşu bıraktı ve dili kadınlığına kayarken onu kaldırmak için ellerini kalçalarının altına kaydırды. Jura'nın nefesi kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Rowan," diye inledi.

"Evet, aşkım," dedi ve dudaklarına doğru ilerledi.

Bacakları onu almak için açıldı ve adam kolayca içine kaydı.

Acı, sadece en ilahi zevk. Jura vücudunu kasıp kavurdu, bu yeni hissin verdiği coşkuyla başı geriye düştü. Adam yavaşça kendini neredeyse onun içinden çekti ve Jura parmaklarını adamın kollarının derisine gömdü.

Onu terk edebileceği korkusuyla, ama o enfes, işkence edercesine yavaş bir şekilde tekrar içine kaydı.

Ona bakmak için gözlerini açtı ve yüzündeki ifade

derisi gerildi. Bu öylesine yüce, her şeyi tüketen bir zevk bakışıydı ki Jura'nın kalbi daha hızlı çarptı.

Bu yeni hissin ritmini yakalaması uzun sürmedi sevişmenin. Onun derin, yavaş itişlerine daha iyi uyum sağlamak için dizlerini kaldırdı. İçeri ve dışarı. Tekrar ve tekrar. Yavaşça, nazıkçe, pürüzsüzce. Sadece birkaç dakika ya da belki de günler geçmişti ama Jura başka bir şeyi arzulamaya başlamıştı ya da belki de istediği sadece daha fazlasıydı. Ne olduğunu bilmiyordu. "Rowan?" diye fısıldadı. Ona bakmak için gözlerini açtı ve oradaki ateş kalbinin çarpmasına neden oldu.

O değişti. Anında, naziklikten vahşi bir hayvana dönüştü.

Jura'nın bacağına kabaca kavradı ve beline doladı. Jura diğer bacağına adamın beline doladı ve adam sert ve hızlı bir şekilde itmeye başladığında kalçalarını kaldırdı. Jura onun itişlerine eşit bir güçle karşılık verdi.

Yıllar süren eğitim ve güç, tutku ve arzunun kreşendosuna dönüşerek güçlü şekilde birbirine çarpıyor.

Sonunda patladığında, önündeki karanlıkta yıldızlar vardı gözlerinde ve kulaklarında bir uğultu. Kolları ve bacakları tüm gücüyle Rowan'ı kavrayıp denizdeki bir kütük gibi ona tutunurken haykırdı. Rowan titrerken ona doğru gerildi, vücudu sarsılıyor gibiydi.

Spazmlar.

Uzun bir süre birlikte yattılar, iki güçlü hayvanın gücüyle birbirlerine sarıldılar, vücutları terle sıvanmış, uzuvları iç içe geçmişti. Rowan ona bakabilmek için başını kaldıran ilk kişi oldu. "Seni incitmedim ya?" dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Jura . Vücudu alınmak için fazla iyi hissediyordu.

Dünyadaki kelimeler. "Hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldadı. "Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyordum. Erkeklere şaşmamalı..." Sustu.

"Erkekler ne?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"İşte bu yüzden erkekler bir yataktan diğerine koşar. Böyle zevk..."

Gözlerini kapattı. "Böyle bir zevk-"

"Benim," dedi Jura soğukkanlılıkla.

Rowan ona baktı, gülümsedi ve ona sarıldı.

Kollarını ve bacaklarını birbirlerinden çözdüler ve terli vücutları birbirine yapışarak birbirlerine sokuldular.

Jura hayatında hiç böyle hissetmemişti. Sanki bir şey vardı

hep eksikti ve şimdi dolmuştu. Rowan'ın profilini mum ışığında görebilmek için başını hafifçe çevirdi. Rowan, diye düşündü.

"İngiliz," ama Rowan, kocası, adı olan bir adam. Elini kaldırıp yanağına dokundu ve o da parmak uçlarını öptü, gözleri kapalıydı, vücudu tamamen rahatlamıştı.

"Bana İngiltere'deki hayatından bahset," dedi usulca. Onun geçmişini ya da düşüncelerini hiçbir zaman fazla önemsememişti ama şimdi onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu.

Sanki onu inceliyormuş gibi dönüp ona baktı. Jura'nın içini yumuşatan bir şekilde ona gülümsedi, tutkuyla hiçbir ilgisi olmayan bir yumuşaklık.

"Bizi bekleyen soğuk bir akşam yemeği var," dedi. "Konuşurken yiyelim mi?"

Rowan şövalye peştamalını giydi ve giyecek başka bir şeyi olmayan Jura da büyük işlemeli tuniğini giydi. Bu onun uzun bacaklarını çıplak bırakıyordu ve Rowan'ın onlara baktığını gördüğünde, her fırsatta gösterdiğinden emin oluyordu. Tunik bir omzundan kayıp duruyordu ama Jura onu düzeltmeye zahmet etmedi.

Yemek gerçekten de soğuktu ama ona göre daha iyisini hiç tatmamıştı.

Tabakları halı kaplı zemine koydular ve

serbestçe akan şarap ve Rowan'ın ona büyük bir yoğunlukla bakan gözleri, başının döndüğünü hissetti. Sesinin altın tonlarını neden daha önce hiç fark etmemişti?

onu daha da sarhoş etti.

Her zaman kral olmanın yaşadığını, yaşlı Feilan'ı ya da babasını nadiren memnun edebildiğini anlattı.

"Thal'ı memnun edemediğin için mi endişeleniyorsun?" Jura'nın nefesi kesildi. "Ama senden bir tanrıymışsın gibi bahsediyordu. Annemin ona verdiği oğul onun için bir hiçti. Geralt'la seninle alay etti."

"Ama Feilan'a daha fazlasını yapmam için talimatlar gönderdi. On altı yaşımdayken Feilan'la ava gideceğimizi sanıyordum ama onun yerine dört Lanconyalı birden bana saldırdı. Feilan durup izlerken saatlerce dövuştük."

"Onları mi öldürdün yoksa onlar mı?"

Rowan yüzünü buruşturdu. "Sonradan fark ettim ki, biri diğerini koruyarak benimle oynamış. Birkaçını kestim ama beni sadece yaraladılar. Sadece, ha!" dedi. "Ondan sonra haftalarca topalladım ve o kadar kızgındım ki Feilan'la zar zor konuşabiliyordum. Sert, sevgisiz, yaşlı bir adamdı." "Ama seni Thal'a övdü," dedi Jura. "Thal seni her zaman bir Geralt'a örnek ol." "Şimdi benden nefret eden."

"Sebebi var. O bir Lanconian prensi, sen ise-" Rowan ağzına büyük bir parça ekmek tıktırdığı için durdu.

"Bir gece, Jura," dedi, eve götürölmek için yalvaran kayıp bir köpek yavrusunun gözleriyle. "Huzur dolu bir gece, lütfen."

Ekmeğin yarısını ısırıp diğör yarısını da ağzına atarken gülmekten kendini alamadı. "Pekala," dedi gülümseyerek, "bu gece kral olabilirsiniz, ama yarın bana yönetmeye uygun olduğunu ."

"Yönetmeye uygun," dedi ve gözleri karardı. "Sana kimin uygun olduğunu göstereceğim." Yırtıcı bir hayvan gibi elleri ve dizleri üzerinde ona doğru sürünmeye başladı.

Jura gülmeye başladı ama sonra peştamalı "yanlışlıkla" çözüldü ve niyetine dair hiçbir şüpbe bırakmadı. Jura'nın ağzı aniden kurudu ve bu kez korku yoktu. Tuniği bedeninden sıyırıp kollarını ona açtığında, bir anlık Adamın yüzünde şaşkınlık vardı ama kız bunu anlamamıştı. Utangaç olmak, gerçek duygularını rol yaparak örtbas etmek üzere yetiştirilmemişti. Onu en az onun kendisini istediği kadar istiyordu ve başka türlü davranmıyordu.

Yaşadığı ilk şokun ardından Rowan onun hevesi karşısında mutlulukla gülümsedi. Bu kez yavaş gitmesi için bir neden yoktu ve Jura'ya olan tutkusu çok şiddetliydi. İki saat boyunca onun çıplak bacaklarına bakmıştı ve

Ona tekrar binmekten başka bir şey düşünmüyordu, ama temkinli davranıyordu, çünkü bir İngiliz kadını, en azından onun tanıdıkları, her birleşmede bakireymiş gibi davranmayı severdi.

Ama Jura Lanconyalıydı, İngiliz değil ve düşündüğünü söyler, inandığına göre hareket eder ve istediğinin peşinden giderdi. Onun kendisini aldatmasından asla endişe etmesine gerek yoktu. Ona doğru ya da yanlış inandığını yüzüne karşı söylerdi.

Aptalca beceremediği ilk çiftleşmelerinden sonra, korkmuştu.

Onunla bir daha asla yatmak istemeyecekti ama fikrini değiştirmek üzereymiş gibi görünüyordu, diye düşündü kendini beğenmiş bir tavırla.

"İşte, benim hevesli sevgilim, sana birkaç numara öğreteyim," dedi ona gülümseyerek. Onu kaldırıp erkekliğinin üzerine oturttu ve yüzündeki önce şaşkınlık sonra minnettarlık ifadesine zevkle gülümsedi. At

En azından burada ona aptal demediği bir alan vardı. Burası onun tüm bilgiye sahip olduğu ve kadının hiçbir bilgiye sahip olmadığı bir yerdi.

Jura saniyeler içinde bu konudaki fikrini değiştirdi. Rowan'ın hayal bile kadar güçlü, zeki, şehvetli ve yaratıcıydı. Yaşlı Feilan savaş eğitiminin yatak eğitiminden daha önemli olduğuna inandığı için kadınlarla karşılaşması sık olmamıştı ve

Rowan'ın karşılaştığı kadınlar, genellikle, bir şey söylemek isteyen bıkkın kadınlardı.

yakışıklı prensle yatağa girmişlerdi. Bütün işi Rowan'a yaptırmışlardı.

"Jura," diye fısıldadı, elleri onun uzun, sert kalçalarını okşarken, o da üzerinde aşağı yukarı hareket ediyordu. Kadının ona yaşattığı coşkudan ölebileceğini düşündü.

Birden daha fazla dayanamadı ve teması hiç kesmeden onu halıların

üzerine sırt üstü attı ve birkaç derin darbeyle işini bitirdi,

Çaresiz vuruşlar, ruhunun dergeliyormuş gibi görünen derin ürpertilerle sona erdi. Jura'ya o kadar sıkı sarıldı ki Jura yüksek sesle ağladı.

"Beni kırıyorsun," dedi, adamın elini gevşetmesi için mücadele ederek.

Kıkırdadı. "cebime sığacak şekilde bükeceğim ve sadece su kenarındaki Jura olduğun zaman dışarı çıkaracağım."

"Ben her zaman o Jura'yım," dedi, vücudunu onunkine yaklaştırarak.

Çenesi açık bir şekilde esnedi. "Belki sen yerde uyumaya alışkınsındır ama ben yataktan yanayım." Jura'yı sanki bir çocukmuş gibi kucağına aldı, itiraz

etmesine aldırmadı ama kısa süre sonra sustu ve yatağına götürdü. Onu

kollarının arasına aldı, üzerlerine bir örtü çekti ve anında uykuya daldı. Jura

öyle değildi. Zihni ve bedeni uyuyamayacak kadar yeni hislerle doluydu.

Rowan'ın nefesi derinleştğinde ve vücudu uykuda gevşediğinde, Jura

Yataktan kalktı, yerden tuniğini aldı, başına geçirdi ve çadırdan çıktı.

Gece havası yüzünü ve çıplak bacaklarını serinletiyordu.

yüzü aya dönüktü. Gülümseyerek kollarını vücuduna doladı. Nihayet, artık gerçekten bir bakire değildi. Yüzdükten sonra Rowan'la ilk karşılaştığı gün de böyle hissetmişti. Ve Daire'nin yanında hiç hissetmediği şeyin de bu olduğunu düşündü. Keşke Rowan'ın yanında da Daire'nin ona hissettirdiği güvenlik ve huzuru hissedebilseydi.

Serin bir rüzgâr eserek onu ürpertti ve tekrar içine döndü.

Çadıra. Mum ışığında, bir bebek gibi kemiksiz bir şekilde uyuyan Rowan'a baktı, bir avucu güvenle yukarı doğru kalkmıştı. Bir ses çıkarmış olmalıydı, çünkü Rowan kıpırdandı, elleri bir şeye uzanıyordu. Ben, diye düşündü gülümseyerek, sonra mumları söndürdü ve onunla birlikte yatağa tırmandı.

Burnunu gıdıklayan bir şeyle uyandı. Gözlerini açtığı anda Rowan'üzerine eğilip kendi saçlarından bir parçayı burnuna sürttüğünü görünce sıçradı.

Bir an için yatağındaki bu adamı irkildi ve hatırladığında kızardı.

Rowan bilerek gülümsedi. "Günaydın karıcığım," dedi ve onu usulca öptü.

"Peki bugün benim için nasıl bir eğlence planladınız? Bahse girerim kadife elbisenle dünü aratmayacaksın ve beni

Bu dünyevi zevkler yuvasında. Brita'ya böyle tepki vereceğinizi bilseydim, düğünümüze katılmasını sağlardım."

Jura kendisiyle dalga geçilmesine alışık değildi. "Bunu ben planlamadım," dedi kızgınlıkla. "Kız kardeşin bir İngiliz kadınına benzemeye çalışmam gerektiğini söyledi... için..." Ona zayıf bir gülümseme verdi.

"Neye?" diye sordu masumca.

"Brita'nın bununla hiçbir ilgisi yok. Eğer o yaşlı kadını evcil köpeği gibi takip etmek istiyorsan, bu senin seçimin." Yataktan çıkmak için ondan uzaklaşmaya başladı ama adam onu sıkıca tuttu.

"Brita yaşlı değil. O güzel, güçlü bir kadın ve onunki gibi bir güç bir erkeğin, özellikle de benim gibi bir kralın ilgisini çeker."

"O benim kadar güzel değil!" Jura yarı bağırdı, sonra Rowan'ın yüzünden kendisine güldüğünü gördü. Sesi alçaldı. "Brita daha iyi durumda, çünkü dün gece onu sıkıcı bir akşamdan kurtardım." Bir esneme verdi. "Belki de Kendine Daire kadar yakışıklı ve erkeksi, şehvetli bir Lanconyalı sevgili buldu."

"Daire!" Rowan'ın nefesi kesildi. "Neden, o sıska, çirkin, küçük şeyi kırabilirim-"

Kızın kendisine biraz verdiğini fark edince sözünü kesti. "Bunun için seni nasıl cezalandıracağımı biliyorum," dedi sert bir ifadeyle. Bir sonraki an onun üzerindeydi, kahkahalarla ciyaklayana kadar onu gıdıklıyordu

ve bacaklarının arasında kıvranıyordu.

Kıvranışları onu "cezalandırdığını" unutturdu ve bir anda sanki birbirlerini bir yıldır görmemişler gibi açlıkla öpüşmeye başladılar. Öpüşme uzun bir sevişmeye yol açtı, sonra ikisi de kısa ama derin bir uykuya daldı.

Rowan'ın midesinden gelen gurultu ikisini de uyandırdı.

Rowan onu kendine yakın tutarak, "Buradan ayrılmak istemiyorum," dedi. "Dışarıda dünya öfkeleniyor. Hiç şüphe yok ki Brita çoktan İrialılara savaş ilan etti ve onunla görüşmediğim için bu benim hatam."

Ses tonu o kadar kasvetliydi ki, kız onun burnunu öptü ve sonra başı yukarı kalktı. "Biri geliyor."

Rowan hemen yataktan kalktı, çıplaklığını örtmek için omzuna bir örtü çekti ve kılıcını kaptı. "Burada kal," diye emretti Jura'ya. "Ve bunda ciddiylim."

Rowan'ı görünce hızını artıran yalnız atlının gelişini beklemek üzere çadırdan ayrıldı.

Bu Xante'ydi ve Rowan'a baktı -bir omzundaki yün battaniye dışında çıplaktı ve kılıcını çekmiş olarak arkasından geliyordu- eğlenerek.

"Düşman olmamam iyi bir şey," dedi Xante. "Beni duyman yeterince uzun sürdü."

"Sorun nedir?" Rowan sordu, sesi ağırdı ve Xante'nin mizahından hiçbir şey . "Bana nasıl ihtiyaç duyulur?"

Xante cevap vermeden önce bir an durakladı, çenesi çalışıyordu. "Sen gerek yok. Kız kardeşin Jura için sana yiyecek ve giyecek gönderdi."

Rowan'a bir kaşını kaldırdı. "Jura'nın giysilerinin geceyi düşünüyor gibiydi."

Xante, Rowan'ın yüzünün kızarmasına kocaman bir gülümseme verdi.

Rowan, Xante'den sepetleri alırken açık tenine ve Lanconyalıların kendini beğenmişliğine lanet okudu. "Brita iyi mi? Dün gece yanında olmadığım için bana kızgın değil mi?"

"Genç Geralt dün gece onun çadırına girdi ve henüz dışarı çıkmadı. Biz Lanconlular bazı şeyleri kendi başımıza yapabiliyoruz, kardeşim."

"Kardeşim?" Rowan sordu.

Xante'nin yüzü sanki Rowan'ın onaylamamasına hazırlanıyormuş gibi sertleşti. "Dün gece kız kardeşinle evlendim," dedi neredeyse meydan okurcasına.

Rowan'ın sırtışı neredeyse yüzünü yaracaktı. "Görünüşe göre biz İngilizler o kadar da beceriksiz değiliz. Evlendiğinizin ertesi sabahı size mal ve mesaj teslim ettiriyor. Bu sabah onu yatakta tutamaz mıydın?"

Utangaç görünme sırası Xante'deydi, sonra gülümsedi. "Orada iki gün yetecek kadar yiyecek var ve geri gelmenize gerek yok.

Herkes birbiriyle ilgileniyor. Bir sürü çocuk olacak.

Bugünden itibaren aylar sonra. Size günaydın diyorum,        benim de do  urmam gereken   ocuklarım var." Elini veda edercesine salladı ve atını geri   evirdi.

Jura, Rowan'ın tuni  ini giymi  , elinde k    k bir yemek bı  a  ıyla   adırdan   ıktı. "Demek artık muhafızların y  zba  ısı senin tarafında," dedi d    nceli bir ifadeyle. "Acaba Geralt'ın bundan haberi var mı?"

Rowan iki parma  ını dudaklarına g  t  rd  . "M  mk  n oldu  unca uzun s  re barı  ,

Hatırladın mı? Bug  n karde  inden bahsetme l  tfen. Yemek yiyelim, sevi  elim, y  zelim ve   arkı s  yleyelim."

Jura buna g  l  msedi. "Bug  n ger  ekten istedi  imizi yapabilir miyiz? Kabilelerin birle  mesi ya da ba  ka bir devlet i  i yok mu?"

"A  ık olaca  ız ve a  ıkların yapt  ğını yapaca  ız. Udumu   alıp senin i  in   arkı s  yleyeyim mi?"

"Bana   u bı  ak fırlatma numaranı g  stermeni tercih ederim. I denedim ama bile  imi sizin gibi hareket ettiremiyorum. Bir bı  ak fırlatabilmek ve bir adamı bu kadar temiz ve hızlı bir   ekilde   ld  rebilmek sava  ta   ok faydalı olurdu. Yapabilirim-" Rowan bir kez daha parmaklarını kızın dudaklarının   zerine koydu.

"Bir saat bı  ak , bir saat   arkı s  yleme ve g  n  n geri kalanında sevi  me" dedi.

Jura d    nceli g  r  n  yordu. "Bana e  it bir payla  ım gibi geldi," dedi ciddi bir ifadeyle, g  zleri parlıyordu. "  nce yemek mi yiyelim yoksa   nce

yıkanalım mı?"

"Ye," dedi, ona doğru uzanarak, ama gülerek onu atlattı ve yiyecek sepetini kaptı. Adamın örtüsü düştüğünde ve yemekten daha fazlasını istediğini , yere oturup yemeye başlarken onu görmezden geldi. Ama yemek boyunca sık sık bacaklarını gerdi ve bol tuniğinin önünü görebileceği şekilde eğildi. İkisi için de cennet gibi bir gündü, düşman olarak değil insan olarak paylaştıkları ilk gündü. Rowan isteksizce Jura'ya nasıl bıçak atılacağını gösterdi ama kısa süre sonra Jura'nın silah kullanma konusunda doğal bir yeteneği olduğunu fark etti ve bir saatlik pratikten sonra neredeyse onun kadar iyi oldu.

"Adamlarıma öğretmelisin," dedi isteksizce.

"O Neile değil," diye tersledi Jura. "O adamdan hoşlanmıyorum."

Rowan onu düzeltmeye başladı ama bunun yerine hiçbir şey söylemedi. Belki de Neile, Jura'nın yanı sıra diğer Lanconluları da rencide ediyordu.

Her ikisi için de gün çok kısaydı. Birkaç haftadır evli olmalarına rağmen birbirleri hakkında çok az şey biliyorlardı ve aralarında o kadar çok öfke vardı ki kolay kolay güvenemiyorlardı. Ama her ikisi de savaş eğitimi dışında hiçbir şey yapmadan yetiştirilmişti. Rowan, Lora'nın kendisine bazı nazik yolları öğretmesini sağlamış ve bir kadının hayattaki yerinin bu olduğuna inanmaya başlamıştı. Jura'nın Rowan'ın ondan ne beklediğine dair hiçbir fikri yoktu.

İkisi de birbirlerinin bir eşten ne beklediğini bilmedikleri için günü birbirlerini memnun etmeye çalışarak geçirdiler. Jura istedi ki Bir okçuluk yarışması düzenlemek istiyordu; ne de olsa Daire'nin ona evlenme teklif etmesinin nedeni buydu. Ama Rowan bu fikirden hoşlanmamıştı. Jura'ya nasıl ud çalınacağını ya da İngilizce şarkılar söyleneceğini göstermek istiyordu. Jura onun kurşundan yapılmış bir müzik duygusu biliyordu ve onun önünde bir aptal gibi görünmek istemiyordu. Görünüşe göre ikisi de diğerinin mükemmel olduğunu bildiği şeyi yapmaya istekli değildi.

Böylece yemek yediler, seviştiler ve konuştular. Rowan, Jura'nın çocukluğuyla ilgili anlattıklarını merakla dinledi. İlk başta bir kadın muhafız fikrinden o kadar dehşete düşmüştü ki kadınları reddetmişti ama Jura'nın sırtını nasıl koruduğunu gördüğü için şimdi daha açık bir şekilde dinliyordu.

"Ama ne zaman dans ettiniz ve oynadınız?" diye sordu. "Ne zaman bahar çiçeklerine bakmak için kırlara çıktınız?"

"Seninle aynı zamanda," diye cevap verdi.

O gece tekrar seviştiler ve birbirlerinin kollarında sarmaş dolaş uyudular. Koşarak gelen bir atın sesi onları uyandırdığında henüz şafak sökmemişti. Jura ve Rowan hemen yataktan fırladılar, her ikisi de çadırın kapısına doğru koşarken bir tunik giydiler. Rowan, Jura'ya geride kalmasını emretti,

Ama ona itaat etmek için hiçbir hareket yapmadı. Elinde kılıcıyla onun yanında durdu ve atlıyı bekledi.

Bu Geralt'tı, karanlık yüzü öfkeden simsiyahtı ve eyerinin üzerinde, elleri ve ayakları bağlı, ağzı tıkalı Brita duruyordu.

On Üçüncü Bölüm

" ^ "

Geralt konuşmadan önce Rowan, "Seni aptal," diye bağırdı. Rowan atın yularından tuttu ve Brita'yı kollarının arasına aldı. Vatell kraliçesinin gözleri öfkeyle alev alev yanıyordu.

"O ne yaptı?" Jura kardeşine sordu.

"Onun ne yaptığı önemli değil," diye bağırdı Rowan. "Aptal küçük çocuk huyunla bizi mahvettin."

Geralt atından inerken kılıcını kaptı ve Jura kendini kocasıyla kardeşinin arasına koydu.

"Bunun için kavga etmeyeceksiniz," dedi Jura. "Konuşacağız ve ne yapılabileceğine bakacağız."

Rowan Brita'yı kollarının arasına aldı. Kadının yüzündeki öfke ve kızgınlık Bu yüz, birleşik bir Lanconia'dair tüm hayallerinin sonu anlamına geliyordu ve hepsi de bu üvey kardeşinin çocuksu öfkesi yüzünden. Geralt gücü sadece güç uğruna istiyordu, bu güçle iyi bir şeyler yapmak istediği için değil.

"İrialılar'a saldırmayı planladığımı duydum," dedi Geralt, sesi Rowan'a duyduğu nefretle doluydu. "Dün gece paylaştığımız yataktan kaçtı - aptal kadın benim uyuduğumu sanıyordu." Brita'ya ters ters baktı. "Daha fazlası gerekecek

Senin gibi yaşlı bir kadının beni uyutmak için verebileceğinden çok daha fazla," diye tükürdü ona. "Onu takip ettim. Muhafızlarından birine gidip çadırınızı bulmasını ve ikinizi de öldürmesini emretti. Muhafızı öldürdüm ve sonra, bu engerek uyuduğunda, onu aldım."

Jura Rowan'a baktı. "Kardeşim hem senin hem de benim hayatımı kurtardı. Ondan şüphe etmemeliydin."

Rowan dehşete kapılmıştı. "Bir kadını yatağında tutamadığı için bir savaşa neden oldu ve benim ondan şüphe etmemem mi gerekirdi?"

"Sen-" Geralt bağırdı ve kılıcını çekerek Rowan'a doğru ilerledi. Rowan Brita'yı yere bırakıp Geralt'ın peşinden gitmek üzereydi ki Jura tekrar aralarına girdi.

"Savaşı önlemeliyiz!" diye bağırdı. "Vatell'ler kraliçelerinin gittiğini görürlerse, İrialıları uyurken öldürecekler. Yapılmış olanla çalışmalıyız - ve bunu çabucak yapmalıyız."

Rowan, Brita'nın kollarında kıvranmasını görmezden gelerek ona sarıldı. ve üvey kardeşine ters ters baktı. Hayallerinin ve umutlarının bu çocuğun kontrol edilemez öfkesi yüzünden yıkıldığını görüyordu. Hiç şüphe yok ki Geralt, Brita yatağını terk edebildiği ve kadının erkekliğini aşağıladığını düşündüğü için kızgındı.

"Rowan!" Jura onun dikkatini çekmeye çalışarak bağırdı çünkü tek yaptığı

Geralt'a gözlerinde nefretle bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Plan yapmalıyız."

Rowan öfkesinden başka bir şey düşünemiyordu. Yavaşça Jura'ya bakmak için döndü. "Onun tarafını tutuyorsun."

"Tutulacak bir taraf yok," dedi. "Geralt senin hayatını kurtardığını düşünüyordu ve de görünüyor." Üvey kardeşine döndü. "Muhafızın cesedini ne yaptın?"

"Foran Uçurumundan ittim."

"Getir onu," diye emretti ama Geralt hareket etmedi. "Git cesedi getir ve bir ata bağla. Bu kraliçeyi köye geri götüreceğiz ve o da onlara bizimle Yaine'e gelmek istediğini söyleyecek."

Brita ağzından keskin bir "Ha!" sesi çıkardı.

"Git!" Jura Geralt'a bağırdı. "Biri şüphelenmeden önce hızlı hareket etmeliyiz."

Geralt atını köye doğru sürerken, Jura Rowan'ın yanından geçip çadıra girdi. "Giyinmeliyiz," dedi, "ve onu yatırmalıyız."

Hâlâ Brita'yı taşıyan Rowan da onu çadıra kadar takip etti. "Lanet olsun sana Jura, bir daha emir vermeye başlamayacaksın."

Çapraz jartiyerini bacaklarına sarıyordu. "Orada durup ikinizin *onun için* kavga etmenize izin mi vermeliydim?" Başını kaldırıp ona baktı.

"Onu tutmak hoşuna gidiyor mu?"

Rowan sıkıca bağlanmış Brita'yı yatağa fırlattı ve ellerini Jura'nın omuzlarına koydu. "Sen ve ben barış içinde olamaz mıyız? Her zaman bana karşı başkalarının tarafını tutmak zorunda mısın?"

"Size taraf seçmediğimi söylemiştim. Olan , şimdi bunu çözmeliyiz.

Vatell'lerin bunu fark etmesini engellemek için bir şeyler yapmalıyız.

kraliçeleri esir tutuluyor." Brita'nın ayaklarını kaldırdı ve kemerini çıkardı.

Rowan doğruldu. ", onu köye geri götüreceğim ve

adamlarına bizimle Fearen köyüne geleceğini söyleyecek. Vatell'ler ve

İrial'lerle evlenmeleri için Fearen'leri geri getireceğiz." Brita'dan yine

itiraz geldi.

Jura yataktaki kadının üzerine eğildi ve yüzünü Brita'nınkine yaklaştırdı,

"Seni ok yağmuruna tutacağız ve eğer istediğimizi söylemezsen ve bir şekilde

kaçarsan, peşinden geleceğim ve bir gün sen uyurken yatak odana girip

burnunun ucunu . Bir daha asla genç ve güzel bir prensi

büyüleyemeyeceksin." Brita'ya soğuk bir şekilde gülümsedi ve parmağının

ucuyla kadının burnuna dokundu.

Rowan bıkkınlık içinde ellerini havaya kaldırdı. "Git Daire'yi getir," dedi.

"Eğer oğlu yanında durursa Vatell'ler onun bizimle özgürce at sürdüğüne inanacaktır. Yaine'in bizi görmeyi kabul ettiğini söyleyeceğiz ve iki saat sonra Fearen topraklarına doğru yola . Ve Tanrı bizimle olsun."

Jura giyinmeyi bitirdi ve atının yanına gitmek için çadırdan çıktı. Rowan arkasından geldi ve onu kolundan yakaladı.

"Uzun sürmedi, değil mi? Barışımız, yani."

"Kardeşim muhtemelen senin hayatını kurtardı," dedi. "Kötü kalpli, yalancı kraliçeni meşgul etti, böylece onunla evlenme konusunda yalan söylediğini fark etmeyecekti ve seni öldürmek için gönderilen bir Vatell muhafızını öldürdü. Eğer biri Geralt'ın öldürdüğünü görseydi, şimdi o ölmüş olurdu, sen ve ben de ölmüş olabilirdik ve bir savaş başlardı. O sizin için çok şeyi riske attı ama siz onu kınıyorsunuz."

"Öldürmeyi tek çözüm olarak görüyorsunuz. Siz Lanconyalılar hayatınızı savaş için eğitilerek geçiriyorsunuz. Barış içinde yaşayabilecek misiniz merak ediyorum. Birbirinize karşı o kadar çok komplo ve plan yapıyorsunuz ki-"

"Madem bizi bu küçümsüyorsun, neden mükemmelliğine geri dönmüyorsun? Huzurlu İngiltere mi?" diye çıkıştı ona. "Bize sürekli olarak hatalı olduğumuzu, yaptığımız her şeyin sizin şövalyelik standartlarınıza uymadığını söylemenize ihtiyacımız yok. Yüzyıllardır siz olmadan da hayatta kaldık ve hayatta kalmaya devam edin."

"Tek yaptığınız *hayatta* kalmak!" dedi öfkeyle. "Lanconia'daki her kabile bir hapishanede yaşıyor. Yolunuz yok, dışarıdan tüccarınız yok, kabileler arası ticaretiniz yok; silah ve savaştan başka bir şeyiniz yok. Ve her fırsatta benimle, kendi kralınızla savaşıyorsunuz. İki gün barış yaptık ve şimdi Vatell kraliçesi bağlı ve ağzı tıkalı yatıyor."

"Geralt muhafızın senin için gelmesine izin vermeliydi," dedi, gözleri öfkeden kararmıştı. Adam İngiliz'di: bir İngiliz gibi düşünüyor, bir İngiliz gibi konuşuyor, bir İngiliz gibi mantık yürütüyordu.

Rowan geriye doğru bir adım attı. "Bunu kastetmiyorsun," diye fısıldadı.

"Beni iyi dinle, İngiliz: Ülkemi her zaman her şeye tercih ederim.

tek bir hayat. Ülkeme faydası olacaksa şimdi ölürüm. Hakaret ettiğin kardeşim de aynı. Onun olması gereken bir tahtı ele geçirdiniz ama o sizin hayatınızı kurtarmak için öldürdü çünkü o da kabileler arasında barış istiyor. Görevin imkânsızlığını senden daha iyi anlıyoruz ama sana yardım etmek için hayatlarımızı tehlikeye atıyoruz, yine de sen bizi bu yüzden hor görüyorsun."

Rowan, "Öfkelerinizden nefret ediyorum," diye karşılık verdi. "Elinde bir savaş baltasıyla düşünüyorsun. Geralt öfkeliydi çünkü bir Vatell kraliçesi bir Irial'ın hayatı. Geralt Lanconia için iyi olanı değil, sadece İrialıları düşünür. Bir kabilenin iyi bir kralı olabilirdi ama kendisini tüm ülkenin bir parçası olarak görmüyor. Bana gelmeli ve onu uyarmalıydı.

Ben. Vatell kraliçesini kaçırmamalı ve savaşı riske atmamalıydı."

Rowan ona doğru eğildi. "Ya da belki kardeşin bunu sever

barış başarısız olacaktı. Vatell'leri buraya getirmiş olsaydım ve onlar da saldırsaydı, şüphesiz halk bana düşman olur ve beni öldürürdü. O zaman Geralt kral olurdu." Kız ona tokat atmadan önce elini yakaladı. "Git," dedi. "Daire ve Cilean'ı al. Mümkün olan en kısa sürede Fearen'lere doğru yola çıkacağız."

Rowan onun uzaklaşmasını izledi, sonra çadıra geri döndü. Brita yatıyordu Yatağın üzerinde, odanın içinde yürürken gözleri onu izliyordu. Kendini güçlendirmek için derin bir şarap içti. Aptallığı için Geralt'a lanet okudu. Rowan, Brita'yı Yaine'in ülkesine barış içinde gitmesi için ikna etmeye çalışacaktı ve daha da önemlisi, habercisinin Yaine'nin yeni kralı kabul edeceği haberi.

Şimdi Geralt Rowan'ı planlarını hızlandırmaya zorlamıştı ve Rowan'ın elinde öfkeli bir kraliçe vardı. Ve Rowan üzüntüyle, bir kez daha kendisinden nefret eden bir karısı olduğunu düşündü. Ona hiçbir şey kanıtlayamamış, kendi düşünce tarzına dair hiçbir şey görmemesini sağlamıştı. Yine de kıskanç ağabeyinin Lanconia için iyi olanı yaptığını ve kocasının hiçbir şeyden anlamayan bir yabancı olduğunu varsayıyordu.

Rowan boş şarap kadehini yere bırakırken küfretti. Bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Geralt'ı Fearen bölgesine götürebilir. Jura bu adamın

ülkesinin iyiliğiyle ilgileniyordu ama Rowan ona güvenmiyordu. Geralt'ın gözlerinde öfkeden daha fazlası, açgözlü ve itici bir şey vardı ve Rowan'ın içgüdüleri ona Geralt'ın

Irialar ve Vatelller arasındaki barışın başarısızlığa uğraması. Rowan alaycı bir tavırla, Geralt'ın Brita'yı Rowan ve Vatell'e karşı güçlerini birleştirmesi için ikna etmeye çalışıp çalışmadığını merak etti.

kadın reddetmişti. Brita asla bir erkek prene razı ; sadece güç bakımından kendisiyle boy ölçüşebilecek bir kral isterdi.

Rowan Geralt hakkında haklıysa, onu bırakmayı göze alamazdı.

Böylece kabileler arasındaki kırılgan barışı bozabilecekti. Rowan bir ay ya da daha uzun bir süre Irial köyünde kalmayı ve halkının barışçıl

birlikteliğine -ve kendi evliliğindeki barışa- başkanlık etmeyi ummuştı ama şimdi kabileleri kendi başlarına bırakmak zorunda kalacaktı. "Lanet olsun ona!" Rowan mırıldandı. Geralt her şeyi mahvetmişti ve şimdi

öfkeli çocuk da onlarla gitmek zorunda kalacaktı. Rowan Geralt konusunda haklıysa, arkasını kollaması gerekecekti.

Sırtı, diye düşündü yüzünü buruşturarak. Jura kocasının sırtını kardeşinin oklarından asla koruyamazdı.

Brita'ya geri döndü. "Gitme vakti geldi." Ağzındaki tıkaçı çıkardı.

Onun yüzüne tükürdü. "Muhafızlarım bunun için seni öldürecek. Asla onunla gitmeyeceğim

sen ve halkım o İrial asla inanmayacaksınız. Thal tarafından kaçırılacak kadar aptaldı, onun gibi bir korkaktan ne isteyebilirim ki?" "Duyduğuma göre, Daire kaçırıldığında henüz bir çocukmuş ve Thal'a kendisi saldırmış."

"Yine de kaybetti," dedi. "Babası için gerçek bir evlat değildi. Kocam muhteşem bir adamdı, bir Vatell'di, yatağıma gönderdiğin o cılız çocuk gibi bir Irial değil."

Rowan onun ellerini çözüyordu. "Bizim hakkımızda ne düşünürsen düşün, şimdi bize yardım edeceksin."

"Evlendiğin o beş para etmez fahişenin tehditlerinin beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?" Rowan elbisesinin yakasını eliyle sardı. "O senin olabileceğinden çok daha fazlası," dedi, "ve eğer onun tehditleri seni korkutmuyorsa, bırak da

Eğer halkına karşı inandırıcı bir yalancı olmaz ve onları bizimle Yaine'ye gitmek *istediğine* inandırmazsan, burnundan fazlasını koparacağım. Kafanı koparacağım."

Kadın adama ters ters baktı ama adam onu çözmeyi bitirirken başka bir tehditte bulunmadı. "Yaine'nin benimle ne ilgisi var?"

Rowan onu yataktan çekerek, "Onunla evlenmeni istiyorum," dedi.

Brita gülmeye başladı. "Düşündüğümünden daha aptalmışsın. Ben evleniyorum O haydut mu? Eğer yapsaydım, Vatell'ler kadar Fearen'lere de hükmederdim.

seni yok eder."

Rowan onu çadırdan çıkarıp atına doğru çekmeye başladı. "Belki de Yaine Vatell'leri yneteeēine inanıyordur."

"Gcm almaya cüret ederse onu ldreim," diye homurdandı.

Rowan onu kuaēına aldı ve eyerin üzerine bıraktı. "Güzel, belki ikiniz kontrol için birbirinizle dvşrsnz ve kazanan ben olurum. Yaine'in güzel bir kızı olduēunu duydum, belki Daire ile evlenebilir."

"Seni pi!"

Onun arkasına atladı ve dizginleri eline aldı. "Soyum çok iyi belgelenmiştir. Bence 'aptal' benim için daha iyi bir isim seçimi. Bildiēim kadarıyla öyle de olabilirim."

Atını ileri doğru sürdü ve Brita'nın kalbinin atışını hissetmemesini umdu. Eēer bu kadın yanlış bir hareket yaparsa, onu öldürmek zorunda kalacak ve barışa dair tüm umutları yok olacaktı.

Jura, arkasında Cilean ve Daire olduēu halde onu karşılamak için atını sürdü. "Hazırız," dedi, gözleri serinkanlıydı.

"Geralt nerede?" Rowan sordu.

Jura hemen tepeyi işaret etti. Geralt atının üzerine oturdu

Bir Vatell muhafızının yanında, bu mesafeden canlı görünen l bir Vatell muhafızı.

Brita'nın Rowan'la birlikte Fearen ülkesine gideceğini duyurması muhafızları tarafından inançsızlık ve protesto ile karşılandı. Rowan'ı kurtaran da bu protesto oldu. Muhafızlarının onun kendi başının çaresine bakamayacağına inanıyor gibi görünmeleri onu öfkelenlendirmişti.

"Sana nasıl dövüşüleceğini ben öğrettim," dedi yirmi yaşındaki bir gardiyana. "Şimdi bana silahlar hakkında hiçbir şey bilmediğimi mi söylüyorsun?"

"Sen bizim kraliçemizsin ve sana değer veriyoruz," dedi genç adam, "Yaine'nin köyüne uzun bir yol var."

"Bu yolculuğu yapmak için çok *yaşlı olduğumu* mu söylüyorsunuz?" diye yarı fısıldadı. "Çok mu yaşlıyım?"

"Bağışlayın beni kraliçem, öyle demek istemedim-"

Brita Rowan'a döndü. "Şimdi ata bineceğiz şu Yaine'le buluşup kimin yaşlı olduğunu göreceğiz." Arkasında şaşkın bir sessizlik içinde duran muhafızını bırakarak odadan çıktı.

Jura dar, kayalık dağ yolunda üçüncü sırada gidiyordu. Önce Rowan, sonra Brita, Jura'nın arkasında Geralt, en arkada da Cilean ve Daire vardı.

Jura bir yandan Rowan'ın kollarken, bir yandan da Brita'da herhangi bir faul belirtisi olup bakıyordu. Geralt'ın Brita'yı bağlı ve ağzı tıkalı bir halde çadıra getirmesinden bu yana çok üzücü birkaç saat geçmişti.

Jura o çadırı ve geçirdikleri iki geceyi düşününce gülümsedi.

orada geçirdi. Ama sonra yüzündeki gülümsemeyi sildi, çünkü yatak zevkinin ülkesiyle ilgili kararlarını etkilemesine izin veremezdi.

Geralt Brita'yı kaçırırken aceleci ve d   ncesiz davranmı tı ama Jura, belki de Rowan'ın dediğini yapmak ve önce uyarıda bulunmak dışında başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Jura kafasını temizlemek için salladı. Kime inanacağını bilmiyordu. Ama Geralt Lanconyalıydı ve Rowan değildi. Saatlerce at sürdüler, birbirleriyle aralarına olabildiğince mesafe koydular. mümkün olduğunca Irial köyüne. Atlar tek sıra halinde hareket ettiğinden kimse konu muyordu. Fearen topraklarına ulaşmadan önce Vatell topraklarında iki gün geçireceklerdi ama Brita dışında  rialıların kıyafetlerini giydikleri için açıkta seyahat etmediler. Ülkenin güneyindeki Vatelller yeni barı tan haberdar olmamı lardı ve Rowan davetsiz misafir olarak vurulma riskini göze almak istemiyordu.

Sonunda durduklarında ak am olmuştu ve sadece Brita yorgun görünüyordu. Son birkaç yıldır yumuşak bir hayat s rm  t  ve bu yumuşaklık onu ele veriyordu.

Brita karanlıkta tek başına ilerlemeye ba ladı ama Rowan onu kolundan yakaladı. "Gözümüzün önünden ayrılma."

"Ben bir kralieyim ve-" Durakladı ve ifadesi değişti

kibirliden baştan çıkarıcıya. "Benimle gelecek misin?"

Onun kolunu serbest bıraktı. "Jura, onunla git, yanımızda kalmasını sağla."

Jura olduğu atı bıraktı ve Brita'ya karanlıkta eşlik etmeye gitti.

"Beni Yaine'e vermeyecektir," diye fısıldadı Brita diğerlerinin görüş alanından çıktıkları anda. "Sen kraliçeyken yanında bir kraliçe isteyecektir. _"

"Genç, sağlıklı ve ona çocuk verebilecek durumda," dedi Jura yorgun bir sesle. "Cazibeni başka biri üzerinde kullanabilirsin. Kocam isteseydi alırdı. Onun her şeyden önce Lanconia için barış istediğini göremiyor musun?"

Brita sanki rakibini yargılıyormuş gibi bir an sessiz kaldı. "Tüm Lanconia'ya hükmetmek... Ben bile bu kadar büyük bir ölçekte düşünmemiştim. Ondan önce güç sahibi olan bizleri nasıl öldürmeyi planlıyor?"

"kadarıyla kimseyi öldürmeyi planlamıyor. Adamın ölüme karşı mantıksız bir hoşnutsuzluğu var. Zerna'ları bile öldürmüyor."

Bu haber Brita'yı o kadar şaşırttı ki, sesindeki o küçük mızımız ses kesildi.

"Yaine ve beni birleştirmeyi ve ölümlerin olmayacağını mı düşünüyor?"

Jura bir an için Brita ile arasında bir yakınlık hissetti. "O bir İngiliz ve

taştan bir kafası var. Ayrıca Tanrı'nın kendisiyle konuştuğuna inanıyor. Onu hiç anlamıyorum ama Thal onu kral yaptı ve Rowan'ın gücü var, ta ki... ta ki-"

"Biri onu öldürene kadar. Bu dünya için fazla uzun değil," dedi Brita kesin bir ifadeyle. "Onunla evlenmediğim iyi oldu."

O bir kez daha Jura'nın düşmanıydı. "Seninle evlenmek istemedi. Şimdi geri dönelim. Bu gece izleneceksin ve kocam ölümden nefret ederken ve kardeşim kadınları bağlarken, ben yeni bir şey denemek istiyordum.

Yeni öğrendiğim bıçak numarası. Kaçmaya çalışırsan seni öldürürüm."

Brita kampa geri dönerken buna cevap vermedi. O

Diğerleri ateş yakıp basit bir yemek hazırlamaya başlarken bir kenarda oturdu.

Lanconia Kralı olarak anılan ama aslında sadece İrialıların kralı olan Rowan'ı izliyordu. Sürekli Jura'yı izliyordu ve Brita onun bir aptal olduğunu

düşünüyordu. Kıza aşık olmuş ve böylece kendini savunmasız hale getirmişti.

Güç sahibi olmak için asla aşık olmamak gerekirdi. Bunu çok iyi biliyordu.

Daire'nin babası ona bu dersi vermişti. Genç bir adamı sevmişti,

Onu tüm kalbiyle seviyordu ve Daire'nin babası onun öldürülmesini

emretmişti. Brita'yı bu kadar öfkeliendiren şey kocasının kıskanç

olmamasıydı, sadece ona bir ders veriyordu. İnsan sevdiğinde zayıf

düşerdi. Brita bundan ders çıkarmış ve bir daha asla sevmemişti.

Kocası, ondan alınan oğlu değil, hiç kimse.

Şimdi Rowan'ın gözlerinin Jura'yı nasıl takip ettiğini ve nerede olduğunu gördü.

zayıf . Zayıf olduğu için amacına asla ulaşamayacaktı.

Gruptaki diğer insanlara baktı. Cilean adlı kadını görmezden geldi. O "iyi" bir kadındı, adil, nazik, sevgi dolu ama değersiz. Jura ise bir çatışma kaynağı olarak olasılıklara sahipti. Rowan'ı sevdiğini henüz bilmiyordu ve bu nedenle zihni daha açıktı. Ve öldürmek konusunda hiç tereddütü yoktu. Öldürmek için eğitilmişti. Brita, Jura'ya karşı tetikte olması gerektiğini biliyordu.

Brita oğlu Daire'ye uzun süre baktı. Yakışıklı bir genç adamdı ve babasının fiziksel özelliklerinden bazılarını onda görebiliyordu ama babasının kopukluğunun hiçbirini göremiyordu. Daire'de annesinin hırsından da eser yok gibiydi. Brita oğlunu bu İngiliz gaspçısına karşı yanına çekebileceğini sanmıyordu. Hayır, Daire Vatell olduğu kadar Irial'dı da.

Sonunda gözleri Geralt'a takıldı ve orada istediği şeyi gördü. O nefretle dolu bir adamdı. Brita çocuğun sadeliğini düşününce gülümsemesini gizlemek zorunda , çünkü o çocuktı. Geralt'ın

Evlilik törenlerinin yapıldığı gece Brita'ya geldiğinde

Sevilmek için yalvaran bir köpek yavrusu. Biraz kasılmış, biraz böbürlenmişti ama reddedilme korkusunu gizleyemiyordu.

Brita ilk başta Rowan'ın onu göndermeye cüret etmesine çok kızmıştı.

Bu çocuk sanki kızgın bir kısrakmış ve herhangi bir aygır iş görürmüş gibi, sonra Geralt'a bakmış ve onun gözlerindeki şehveti görmüş ve belki ondan bilgi alabileceğini düşünmüştü.

Onun kendisini baştan çıkardığını düşünmesine izin vermişti. Beceriksiz olsa da enerjik bir aşıktı ve Brita daha sonra onun bir kadından çok bir anneye ihtiyacı olduğunu fark etti. Geralt, Rowan ona sarılıp sempatik sesler çıkardığında içini ona dökmeye başladı. Rowan'a duyduğu nefreti anlattı.

Çünkü Thal, Rowan'ı her zaman Geralt'ın nasıl olması gerektiğine dair bir örnek olarak göstermişti.

"Ve onunla hiç tanışmamıştı!" Geralt bağırıyordu. "*O beni*

Hiç tanımadığı bir çocuk. Bu Rowan, zayıf İngiliz annesi yüzünden benden daha iyiydi. Ama ben Lanconia'nın gerçek kralyım ve şu durumlar dışında seçilmiş olacaktım..." Gözlerini kaçırmıştı.

"Biraz daha şarap iç," demişti Brita. "Neden İngiliz senin yerine seçildi?"

Brita, Rowan'ın açtığı Aziz Helen Kapısı'ndan söz biraz hayretle dinlemişti.

Geralt gece boyunca onunla konuşmuş, sonunda uyuyakalmıştı. Brita onun konuşmalarını yarım kulakla çünkü Rowan ölürse bu öfkeli genç adamın Kral. Bu adamla evlenmek ve onun kraliçesi olmak ne kadar kolay olurdu. Vatell'lerin ve Irial'lerin kraliçesi olacak ve Zerna'larla Fearen'leri yok edebileceklerdi. Diğer iki kabile, Poilens ve Ultens, yavaş yavaş Lanconia'dan çıkarılabilir ve sonunda Brita hepsinin kraliçesi olurdu. Ama çocuk uyanmış ve onu takip etmiş, en iyi muhafızlarından birini öldürmüş ve planlarını mahvetmişti. Onu öfkesi oldukça çekiciydi. Eğer konuşmasına izin verseydi, kız

Onu kendisini dinlemeye ikna edebileceğini biliyordu ama annesi tarafından ihanete uğramış küçük bir çocuk gibi tepki verdi. Ama bu çocuk iri yarı, güçlü bir adamdı. Onu Rowan'a götürmekle hata yapmıştı. Lanet olsun Rowan'a!

Dik kafalı olabilir ve Tanrı'ya bağlı olduğuna inanabilirdi ama kesinlikle zekiydi. Brita muhafızlarına kendi rızası dışında götürüldüğünü söylemenin bir yolunu bulmaya niyetlenmişti ama kibrinin yoluna çıkmasına izin vermişti. Geri döndüğünde, yaşlı muhafızına bir şeyler öğretecekti. Beklentiyle gülümsedi.

Ama şimdi genç Prens Geralt'ı geri almak için bir şeyler yapmalıydı.

onun tarafında. Doğru kelimeleri bulabilirse, ikisi birlikte Lanconia'yı yönetebilirlerdi. Belki yaşlı Yaine'i alabilirlerdi ya da belki Yaine'le evlenebilir, gücü ele geçirip ülkeyi Vatell'larla doldurabilir ve sonra onu ortadan kaldırabilirdi.

Ama önce Rowan ve o sinir bozucu Jura'dan kurtulmak için yardıma ihtiyacı vardı. Geralt'ın ona yardım etmesi gerekecekti.

Jura şafaktan bir saat önce uyandı, nöbet tutan Cilean'a başıyla selam verdi ve sessizce dik yamaçtan aşağıya, aşağıdaki dereye doğru ilerledi. Gün başlamadan önce vücudundaki yolculuk kirinin bir kısmını yıkamak istiyordu. Loş ışıktaki soyunup yıkandı ve arkasında bir ses duyduğunda üzerinde sadece tuniği vardı.

Bıçağına uzandı.

"Lütfen atma," dedi Rowan karanlıktan ve sesinin tonundan düşüncelerini okuyabildi. Derisi hemen ısınmaya başladı.

Bıçağı yanına bıraktı ve adamın yavaşça banktaki yerinden kalkmasını izledi. Belli ki uzun süredir orada oturuyor, tamamen sessiz bir şekilde onun yıkanmasını izliyordu. Bunu bilmek nedense onu heyecanlandırmıştı.

İri vücudu ve koyu sarı saçlarıyla yavaşça ona doğru geldi.

Ona bir zamanlar çok güneye seyahat etmiş ve aslanlar görmüş bir adamdan duyduğu bir hik yeyi hatırlattı. Ona doğru gelirken büyük omuzlarındaki kaslar hareket etti. Gözleri karanlıktı ama az da olsa ışık gözlerinde parlıyordu. Kendi kasları genişliyor gibi görünürken, kendi nefesinin derinleştiğini hissedebiliyordu.

Adam ondan sadece bir kol boyu uzaktayken, kadın kollarını ona açtı ve adam onu kendine doğru çekti. Elleri  ıplak bedenine doğru kaydđ. Kalçaları ve bacakları beline değecek şekilde onu kaldırdđ. Onunla birlikte yürürken ona yapıştı, sırtđ bir ağaca dayandığında durdu ve desteklendiğinde onu kaldırdđ ve erkekliğinin üzerine koydu.

Pozisyonu nedeniyle çok iyi hareket edemiyordu, bu yüzden onu bir oyuncak bebek gibi hareket ettirdi. Elleri belini kavradđ ve sırtđ ağacın sert kabuğuna yaslanırken, bařđ arkada, elleri adamın omuzlarında, parmakları adamın tenini ısırırken onu yukarı ve aşağı kaldırdđ.

Adam kızın içine güçlü bir şekilde girerken birleşmeleri neredeyse şiddetliydi. Jura, güçlü bacaklarındaki tüm kaslarıyla Jura'nın beline tutunurken onu arzu ve istekle karşıladı.

Sonunda birlikte işlerini bitirdiklerinde, Jura'yđ ağaçla ağır, gevşek bedeni arasına sıkıştırarak ona doğru yđėıldı ama Jura onu bırakmadđ.

Birkaç dakika sonra başını onun boynundan kaldırarak dudaklarını tatlı bir şekilde öptü. "Günaydın," diye fısıldadı.

Ona gülümsedi. "Size de günaydın."

Ellerini çıplak bacaklarını okşamak için hareket ettirirken hâlâ ağaca yaslanmıştı.

"Beni mi izliyordun?" diye sordu. "Seni hissetmedim. Eğer olsaydın-"

Sözlerini durdurmak için onu öptü. "Ben . Cilean'a buraya gelip onları izleyebileceğim yerler dışında kimsenin kamptan ayrılmasına izin söyledim."

"Ama kendimi onsuz da koruyabilirdim-" diye söze başladı ama adam onu öptü.

"Tekrar yıkanalım mı? Suda sana eşlik etmek isterim."

Jura kızardığını hissedebiliyordu. Bu yabancıyla bu kadar yakın olmak tuhaf görünüyordu. Adam onu ağaçtan indirdiğinde, kadın ayak bileklerini çözdü ama adam onu bir süre tutup tuniğinin altından sırtını ve çıplak bacaklarını okşarken inmesine izin vermedi. Sonra elini başını geriye attı ve ona neredeyse şiddetli çiftleşmelerinden daha samimi görünen bir şekilde gülümsedi.

"Görev çağırıyor," dedi üzüntüyle. "Diğerleri yakında uyanır." Onu yere bıraktı ve nazıkçe suya doğru itti.

Tuniğini çıkardı ve bir kez daha suya adım attı. Arkasında

Rowan'ın sanki kalbi kırılıyormuş gibi iç çektiğini duydu ve Jura

memnuniyetle gülümsedi. Onun arkasından suya girdi ve saçlarını ıslatmak için suya daldı.

Güneş artık doğmaya başlamıştı ve her zaman olduğu gibi ilk ışınlar

Rowan'ın altın rengi saçlarını arıyor gibiydi.

"Siz..." diye başladı çekingen bir tavrıyla, "bir erkek ve kadın için...

birleşmenin birçok yolunu biliyor gibisiniz. Birçok öğretmeniniz oldu mu?"

Rowan ona mutlulukla gülümsedi, ne zaman bir şeyden bahsetse memnun oluyordu.

savaş ve politika dışında. "Birkaç tane," dedi kendini beğenmiş bir tavrıyla.

"Bir prens, Lanconia gibi uzak bir ülkenin prensi bile İngiltere'de aranır."

"Ah, kadınlar seni istiyor çünkü sen bir prenssin."

"Öyleydi," dedi. "Şimdi kralım ama hayır, beni şahsım için istediler."

"Anlıyorum. Eğitim alanındaki yeteneğinize hayran kaldılar. Burada öyle.

Daire

mükemmel bir dövüşçüdür."

"Hayır," dedi sesinde kızgınlıkla. "Kadınlar bana hayranlık duyuyorlardı..."

Tereddüt etti.

"Ne için?" diye ısrar etti.

"Görünüşüm için," dedi hemen. "Jura, bazı kadınlar bana bakmayı hoş buluyor."

"Bir Lanconyalı kadar uzunsunuz ama solgunluğunuza alışmak zor.

Ama belki de tüm İngilizler renksizdir."

"Ben renksiz değilim," diye tersledi, sonra başını salladı. "Jura, beni her zaman bir erkekten daha az mı hissettireceksin? Her zaman başka erkekler mi bulacaksın?

Düşündüğünüzden daha yakışıklı, daha iyi dövüşçü ya da daha az aptal mıyım? Sırf bana inandığın için beni hiç sorgulamadan takip edecek misin?"

Bir an düşündükten sonra, "Sanmıyorum," dedi. "İnsan

zaman için düşün. Biz İrlandalılara kendimiz için düşünmemiz öğretilir. Hiç tereddüt etmeden beni takip eder misin? Henüz bunu yapmadın." "Elbette hayır, ama sen bir kadınsın," dedi öfkeyle.

"Benim senden daha mı az beynim var?" diye tersledi. "Seni takip edeceğim haklı olduğunuza inandığım zaman. Sadece güneş saçlarınıza çok güzel dokunuyor diye sizi takip etmeyeceğim."

Rowan öfkeli bir cevap verecekmiş gibi baktı ama ifadesi değişti ve gülümsedi. "Demek beni yakışıklı buluyorsun," dedi usulca.

"Yakışıklılık önemli değil," diye cevap verdi.

"Öyle mi? O zaman neden tanıştığımız ilk gün seni okşamama izin verdin? I

Başka bir erkeğin sana bu kadar dokunmasına izin verdiğini sanmıyorum.

Değerli Daire'nin bile. Sana nasıl baktığını görüyorum. Seni seçtiğine şüphe yok.

Çünkü silahı diğer kadınlardan daha iyi kullanabiliyorsun." "Seni böyle kazandım," dedi ve bankaya doğru yürümeye başladı.

Adam onun kolunu tuttu ve birlikte, çıplak bir şekilde kıyıda durdular.

"Beni sevmeye izin vermekten , değil mi Jura?" dedi usulca. Kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Bu çok saçma. Geri dönsek iyi olacak. Diğerleri şimdi uyanmış olacak ve yola çıkmalıyız."

Hâlâ onun kolunu tutuyordu. "Beni sevmekten *neden* korkuyorsun?

Kendini bende kaybetmekten mi korkuyorsun?"

Ona bakmak için döndü. "Düşüncelerin ne kadar romantik, İngiliz. Bu senin şövalyelik eğitiminin bir parçası mı? Haklısın: Seni sevmek istemiyorum, ama bunun nedeni fazla ömrünün kalmamış olması. İngiliz aklının anlayamayacağı durumlara giriyorsun ve şimdiye kadar masumiyetin ya da belki de Tanrı seni korudu, ama uzun süre dayanamazsın. Eğer Yaine seni öldürmezse, yakında biri öldürecek."

Rowan ona tokat atmış gibi baktı ama sonra gülümsemeye başladı.

"Kendimi senin doğrudan konuşmana asla alıştırmayacağım." Giyinebilmesi için kadının kolunu bıraktı. "Seni şaşırtacağım Jura, çünkü yaşayacağım.

Sadece yaşamakla kalmayacağım, aynı zamanda yapmak için yola çıktığım şeyi başaracağım. Ölmeden önce tüm kabileleri birleştireceğim.

Lanconia."

Adam onu kollarının arasına aldığında tuniğini daha yeni başından geçirmişti.

"Bana karşı hissettiklerini inkâr edebilirsin ama bunlar boş inkârlar," dedi.

"Bedenin beni her zaman partneri olarak tanıdı, sadece zihnin bedenin kadar akıllı değil." Ellerini sırtına koyarak onu öpmeye başladı. "Çok saygı duyduğun Daire'nle evlenecektin ama ben evlenmeyeceğim.

seni öptüğüne ve benim gibi inanamıyorum. Aklın bana gelecek, Jura. Bu sadece bir zaman meselesi."

Başını onun öpücüklerinden çevirdi ama güçlü değildi.

Kollarından kurtulacak kadar. "Kral olmamalısın," diye fısıldadı. "Sen sadece yarı Lanconyalısın. Seni anlamıyorum. Hiçbirimiz seni anlıyor. İşgüzarlığınız bir savaş başlatmadan önce kendi ülkenize dönmelisiniz."

"Ve seni benimle birlikte İngiltere'ye mi götüreceğim?" diye sordu. "Seni bir kadının diğer kadınları alt etme yeteneğine değil de ev becerilerine değer verilen bir yere mi götüreyim?"

Büyük bir itme hareketi yaptı ve ondan uzaklaştı. "Ben burada kalırım. Ben Lanconyalıyım." Bunu söylerken bile ani bir acı hissetti. Onu bir daha asla göremeyecek, gülümsediğini göremeyecek, ona tuhaf gelen bir şey yaptığını söyleyen o bakışı bir daha asla göremeyecekti. Kollarını bir daha asla etrafında hissedemeyecekti.

Ona bakmak için döndü. Üzerinde sadece bir İngiliz şövalyesinin peştamalı vardı ve sarı saçlarla örtülü iri, kaslı vücudunu görünce ona dokunma isteği duydu. Birden doğruldu. Kendini kontrol etmek zorundaydı. Zihnini bedenini yönetmeye zorlamalıydı. O bir muhafız kadındı, gördüğü ilk geniş omuza aşık olan aptal bir inek bakiresi değildi. Bu adamın peşinden körü körüne gitmeyi de göze alamazdı. Söz konusu olan sadece kendisi değil, bütün bir ülkeydi. Onun, Cilean'ın, Daire'nin ve Geralt'ın bu yolculukta yaptıkları tüm Lanconia'yı etkileyecekti. Eğer aptalca ya da aceleci davranırlarsa, pek çok insanın neden olabilirlerdi. Ne yaparsa yapsın, zihnini açık tutmalıydı. Bu Rowan'ı sevebilirdi ama onun kör aşkla değil. Asla sevemezdi.

"Gel" dediği için onu takip etmeliydi. İzlemeli, beklemeli ve onun ne planladığını görmeliydi ve asla ama asla karanlıkta yaptıklarının gündüz düşündüklerini etkilemesine izin vermemeliydi.

Ona dokunma dürtüsüne direndi. "Geri dönmeliyiz," dedi usulca ve giyinmeyi bitirmek için arkasını döndü.

Diğerlerinin yanına dönmeden önce onu bir kez öptü ama kadın ona karşı tepkisini kontrol etmeyi ve soğukkanlılığını korumayı başardı.

"Lanconia'yı fethetmek seni fethetmekten daha kolay olacak," dedi iç çekerek. "Şimdi gidin, tepeye çıkın. Ağabeyimizi, kardeşinin yanında bırakmaktan korkuyorum.

Yoksa ben uyurken boğazıma bıçak dayaması için onu ikna edebilir."

"Onu yanlış değerlendiriyorsun!" Jura tırmanmaya başlarken tersledi.

"O da benim gibi çocukluğundan beri Lanconia politikaları konusunda eğitildi." "Birinin gözlerinde nefreti gördüğümde anlarım. Sırtımı kardeşinin bıçağından koruyacak mısın? İkimiz arasında bir seçim yapmak gerekse kimi seçerdin?"

Jura bu soru karşısında durdu çünkü cevabının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Rowan tırmanmaya devam etti ve bir süre sonra onu takip etti. Elbette bir seçim yapmak zorunda kalmayacaktı, çünkü Rowan Fearen'lerin şehrine varmadan önce kendisini -ve belki de gruplarının geri kalanını- öldürtecekti.

Jura, bir kez daha, göğsünün içinde küçük bir sızı hissetti.

Rowan'ın kaybı, ama bunu kontrol etmeyi başardı. Onun gideceği zaman kendini hazırlamalıydı.

Bölüm On Dört

" ^ "

O gün at sürdükçe, her adım onları Fearen bölgesine yaklaştırdıkça, her biri daha dikkatli olmaya başladı. Yol gittikçe dikleşiyor ve yer yer o kadar daralıyordu ki atlar yolda ilerlemekten ürküyordu. Doğuya, yükselen güneşe doğru ilerliyorlardı; dağlar Fearen köylerini saklıyordu.

Poilens ve kuzeyde sollarında Ultenler.

Kendilerinden kaynaklanmayan herhangi bir gürültüye karşı tetikte oldukları için kimse konuşmadı. Jura iki kez Brita'nın Geralt'a aç bir şekilde baktığını gördü ve kadının iştahından iğrenerek düşündü. Brita bir gün Rowan'ı isterken, ertesi gün Geralt'ı istiyordu.

Belki de Rowan'ın sözleri ağabeyinden şüphe etmesine neden olmuştu ama Geralt'a değerlendirci gözlerle baktı. Geralt atının üzerinde sert bir şekilde oturuyor, bir kez bile Brita'ya doğru bakmıyordu ama duruşundaki bir şey Jura'ya Geralt'ın Brita'nın bakışlarının farkında olduğunu düşündürüyordu.

Jura kaldırdığında Rowan'ın gözlerinin üzerinde olduğunu gördü. Adam ona öyle bir bakış attı ki, nedense utandı ve gözlerini kaçırdı. Bu adam hainin tekiydi! Sözlerinin Jura'nın kardeşini izlemesine neden olduğunu biliyordu ve şimdi de onun kendisinden şüphe etmesine neden oluyordu.

O gece sınırı oluşturan nehrin kıvrımında kamp kurdular.

Fearen topraklarında. Ateş yakmadılar ama soğuk yiyecekler yediler, sonra da battaniyelerini kayalık zemine serip uyumak için yerleştiler. İlk nöbet Geralt'

Jura uykuya dalalı çok olmamıştı ki aniden uyandı. Nehir gürültülüydü ve pek çok şeyi maskeliyordu ama duyuları ona bir şeylerin gittiğini söylüyordu. Dirseğinin zerine doğru eğildi ve etrafına bakındı. Brita ve Cilean uyuyor gibiydi ve Geralt'ın saklanıp nöbet tuttuğu kayalıklardaki derin gölgelere doğru baktı. Rowan onun yerini değiştirmişti.

battaniyeler diğerlerinden uzaktaydı ve onu göremiyordu. Daire'ye baktı ve onun uyanık olduğunu anladı.

Daire olduğu yerde yatıyordu ama eliyle önce Rowan'ın ağaçların arasındaki yerini, sonra da Fearen'lerin arazisine giden dar patıkayı işaret etti. Jura kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissetti. İngiliz nedense düşman topraklarına tek başına at srmşti.

Jura battaniyelerden sıyrıldı, Daire'ye Brita ve Cilean'la kalmasını işaret etti, sonra atlara doğru süzüldü. Rowan'ın doğrudan Yaine'in şehrine doğru gideceğini biliyordu, bu yüzden eyersiz ata bindi ve atını sürmeye başladı, önce yavaş ve yumuşak bir şekilde, sonra uzaklaştıkça daha hızlı ve güçlü bir şekilde o kampta.

Rowan öfkeyle atının üzerinde ağaçların arasından fırladığında fazla uzaklaşmamıştı.

"Lanet olsun sana, Jura!" diye bağırdı ona. "Sahiplenici bir anneden daha kötüsün. *Şimdi* diğerlerinin yanına dön!"

"Korumasız gittin," dedi atı dans . "Ve

Düşman topraklarındasınız. Yaine'nin adamları seni öldürecek ve senin asil bir amacı olan bir kral olup olmadığını sorgulamayacaklar."

Öfkesini yatıştırmaya çalışıyor gibiydi. "Gönderdiğim haberciyi arıyorum. İrialıların Fearen atlarını çalmak için kullandıkları bu arka yoldan gidecekti ve şimdiye kadar bize ulaşmış olmalıydı."

"Fearen'ler elçinizin yaşamasına izin vermeyecektir, tabii krallarına ulaştıysa."

" *Ben* kralım. Yaine- Kahretsin, Jura, seninle tartışacak vaktim yok. Geri dönmeyeceğini biliyorum, o yüzden benimle gel. Ve arkamı kolla," diye omzunun üzerinden.

Onu takip etmeye başlarken karanlığın içinde gülümsedi. Belki de Lanconian yöntemlerini öğrenmeye başlamıştı.

Bir saat boyunca kayalık patıkada ilerlediler, tek kaynakları aydı.

Rowan durmak için elini kaldırdığında ışıklar sönmüştü. Rowan attan indiğinde, Rowan da inmiş ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde atlarını dik sırttan aşağıya doğru sürmüşler.

ve onları bir ağaca bağıladı.

"İleride bir ateşin ışığını gördüm," diye fısıldadı Rowan. "Bana yakın dur ve aptalca bir şey yapma."

"Düşman topraklarına tek başına at sürdün," diye hatırlattı ona.

Karanlıkta bile onun uyarı dolu bakışlarını görebiliyordu.

Bu kadar iri bir adam için kesinlikle sessizce hareket edebiliyor, diye düşündü onu sırt boyunca takip ederken. Ateşin yandığı patikadaki düzlükten biraz uzakta oldukları için görme yeteneği de mükemmeldi.

O ve Rowan ağaçların arkasına saklandılar ve hareket etmeden önce bir süre etrafları incelediler. Üç adam ateşin etrafına çömelmiş, odunları kemiriyordu.

bir tavşan kalıntısı. Yorgun görünüyorlardı ve giysileri sanki yıllardır giyiyorlarmış gibi yırtık, yamalı ve yamalıydı.

Jura onları Fearen'ler olarak tanıdı. Ufak tefek adamlardı, İrialılardan yarım ayak daha kısaydılar ama onlarla savaşan herkesin bildiği gibi, savaşta müthiş bir güce sahiptiler. Karanlık adamlardı ve

Kaşları neredeyse birbirine bitişikti ve bacakları Fearenlerin karakteristik yayına sahipti. Bir Fearen çocuğunun üç yaşına geldiğinde ata bindirildiği ve bir daha asla inmesine izin verilmediği söylenirdi. Atlarını birbirlerinden daha çok sevdikleri söylenirdi ve eğer yaya bir Irial atlı bir Fearen ile karşılaşırsa,

Irial hızlı bir ölüm için dua etmeli.

Jura, Rowan'ın saklandığı yere doğru döndü. Ona bakıyordu ve başını Fearen'lerin ateşinin uzak tarafındaki ağaçlara doğru salladı. Başka birinin dış hatlarını zar zor seçebiliyordu ve baktıkça o kişinin ağaca bağlı gibi göründüğünü düşündü. Rowan'a soru sorar gibi baktı ve o da başını salladı. Demek habercisi buradaydı.

Bayram günü için bir kaz gibi. Adamın ölü mü diri mi olduğunu anlayamadı.

Rowan'ın bir İngiliz olmasına rağmen, Jura onu anlamaya başlamıştı. Tek kelime etmeden onu Fearen'lerin kampının diğer tarafına yönlendirirken kendisi de ağaçların gizlice geçerek esir tuttukları adama doğru ilerledi.

Jura'ya Rowan uzun bir süre ortalıkta yokmuş gibi geldi ve sonunda Rowan yanındaki gölgelere doğru ilerlediğinde biraz sıçradı.

"Keon ellerinde," diye fısıldadı Rowan.

Jura Rowan'ın yüzünü göremiyordu ama hissettiği ıstırabı biliyordu. Keon, Zernaların prensi Brocain'in oğluydu, Rowan'ın güvende tutmak için hayatını adadığı çocuktü. Bu değerli genç adamı Fearen topraklarına elçi olarak göndermenin aptalca bir şey olduğunu düşünüyordu ama bunu Rowan'a söylemedi. Şimdilik dilini tutacaktı.

Rowan ona üç Fearen'i almak istediğini işaret etti, o da

Zerna oğlanı kurtarabilirdi ve Jura bir an için onları başına almaya çalışacağını düşündü. Jura ona, planı hakkında ne düşündüğünü anlatan seviyeli bir bakış attı.

Boyun eğerek yüzünü buruşturdu, sonra nefesinin altından "Öldürmek yok," dedi ve ağaçların arasında kayboldu.

Hiç kıpırdamadan oturdu ve onun bir işaret vermesini bekledi.

başlamak üzereydi. Kalbi her beceri yarışmasından önce olduğu gibi çarpıyordu ama şimdi başka bir şey var gibiydi. Rowan'ın iyi olacağından endişeleniyordu. Onun öldürüleceği zamanın gelmemesi için dua etti.

Hıristiyan Tanrısı'na dua etti, sonra da ne olur ne olmaz diye Lanconyalı savaş tanrısı Naos'tan Rowan'a göz kulak olmasını istedi.

İyi niyetli bir İngiliz.

Rowan incelikli bir şekilde saldırmadı, ama öne doğru adım attı.

sol elinde kılıcıyla ateşin ışığından bir daire çizdi ve "Ben Lanconia Kralyım, silahlarınızı bırakın" dedi.

Yorgun Fearen'lerin üçü de aynı anda ayağa fırladı ve Rowan'a doğru koştu.

Jura arkalarındaki ağaçların arasından geldi ve

savaş baltasını bir Fearen'in kafasına indirdi. Adam ayaklarının dibine yığıldı ve o daha dönmeden ikinci bir Fearen onu belinden yakaladı.

Güçlüydü, çok güçlüydü, diye itiraf etti Jura.

adamın onu tutuşu. Adamın kolları kadının nefesini kesmeye çalışıyordu. Topuklarını geri çekti ve dirsekleri adamın kaburgalarına çarptı ama adam bırakmadı. Jura sol tarafında, Rowan üçüncü Fearen'le dövüşürken çeliğin çeliğe çarpma seslerini duyabiliyordu.

Onu tutan adam elini sıkmaya devam ediyordu ve Jura nefes almak için ciğerlerini açık tutmaya ama bunda başarısız oluyordu. O artık Gücünü kaybediyordu ve baskı devam ettikçe adamın avuçlarında gevşediğini hissedebiliyordu. Gözleri kapandı ve hiçbir şey hissetmedi.

"Jura! Jura!"

Uyandığında kendini yerde, yüzüne tokat atıp ona bağırان Rowan'ın kollarında buldu. Rowan'ın kollarında kıpırdandı ve doğrulmaya çalıştı ama Rowan onu sıkıca tuttu.

"Jura, iyi misin?"

"Evet," dedi sabırsızlıkla. "Eğer beni şimdi ezmezsen." Ağrıyan kaburgalarını ovuşturdu. "Nefes alamıyorum."

"Neden bir kadının dövüşmeme yardım etmesine izin verdim?" dedi üzüntüyle, hâlâ onu tutuyordu.

için onu itti. "Çünkü bir adamı ve sen hala ilkinin bastırmaya çalışırken ikincisini meşgul ettim.

adam." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Eğer sadece okları göndermiş olsaydık

onları-"

Rowan ayağa kalktı ve yerde yatan üç baygın Fearen'e baktı. "Onlar da tıpkı İrialılar gibi benim halkım." O

Keon'un bulunduğu ağaca doğru döndü ve Jura da onu takip etti. Çocuk ilk başta ölmüş gibi görünüyordu ama yakından incelendiğinde sadece derin bir uykudaydı, çünkü savaş sesleri onu uyandırmamıştı. Rowan onun yanına diz çöktü. Çocuk Jura'nın düşündüğü gibi ağaca bağlı değildi. O da çocuğun önünde diz çöktü ve koku çok baskındı.

"O *sarhoş*," dedi tiksintiyle. "O bir esir değil, sadece sarhoş bir çocuk."

Rowan çocuğu silkeleyerek uyandırdı.

Keon gözlerini devirdi, kuruyan ağzını şapırdattı ve sonra Rowan'a aptalca gülümsedi. "Babam benimle gurur duyacak," diye mırıldandı.

"Yaine'e gittim." "Ve Yaine seni öldürmedi mi?" Jura hayretle sordu.

Çocuk sıırttı ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Cesur olduğumu söyledi. Ben de

Brita hakkında." Çocuk ellerini havada bir kadın şekli yapmak için ettirdi.

"Yaine onunla evleneceğini söylüyor." Jura'ya doğru eğildi, kötü nefesi onun başını geriye çekmesine neden oldu. "Komik bir çift olacaklar. O küçük bir adam ama Brita senin kadar genç ve güzel değil Jura. Eğer bir kız kardeşin olsaydı, onunla evlenirdim. O zaman kralımla akraba olurum."

Jura kaşlarını kaldırarak Rowan'a baktı. "Kralın mı? Baban Brocain'i mi kastediyorsun?"

Çocuk ona çarpık bir gülümseme verdi. "Kral Rowan. Tüm Lanconia'nın kralı. Kralı-"

"Siomun nerede?" Rowan sabırsızca, Jura'nın çocuğun bariz kahraman tapınması karşısında kendisine nasıl baktığını görmezden gelerek konuştu.

"Siomun'u Yaine'e mesajı götürmesi için gönderdim."

"Siomun'u bağladım. Bütün o İrlandalılarla orada kalamazdım. Babam benden senin gibi bir erkek olmamı bekliyor. Üç ağabeyim vardı ve babam onları baskınlara gönderdiğinde öldürüldüler." Jura'ya doğru eğildi. "Bu Irial kralına saldırdım ama hayatta kaldım. Şimdi daha fazlasını yapmalıyım. Babam kadar iyi bir adam olabileceğimi kanıtlamalıyım ve kendimi size kanıtlamalıyım Kral Rowan. Bunu yaptım mı?"

Rowan elini çocuğun omzuna koydu. "Beni memnun ettin ve evet, senin bir erkek olduğuna inanıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Demek Fearen topraklarına tek başına at sürdün," dedi Jura, sonra Rowan'a baktı. "Masumiyetin hepimizi etkiliyor." Keon'a geri döndü.

"Yaine seni neden öldürmedi?"

Keon'un yüz ifadesi hüzünlü bir ifadeye dönüştü. "Çok fakirler. Yaine herkesin atlarını çaldığını, bu yüzden sürekli hareket etmeleri gerektiğini söylüyor. Onlar

Ekin ekemiyorlar ve geçen kış çok hastalandılar. Birçoğu ldü. Kadınlara ihtiyaçları var." Keon'un geçen yüzü aydınlandı. "Eğer isterlerse babam onlara *tüm* kadınlarımızı verir. İrial kadınlarını biz alacağız."

"Yani Yaine bizi kabul ediyor mu?" Rowan söyledi.

Keon neredeyse uykuya dalacakken başı bir tarafa doğru eğildi. "O üçü seni Yaine'e götürecektir. Onları sen mi öldürdün? Biri Yaine'nin kardeşı. Küçük adamlara göre çok iyi içiyorlar." Gözlerini kapadı, başı öne düştü ve tekrar uykuya daldı.

Jura şefkatle onu yere yatırdı. "Ne kadar yakışıklı bir geçen adam olduğunu hiç fark etmemiştim," dedi.

"Bazılarımız gibi renksiz değil mi?" Rowan tersledi. "Şimdi şu çocuğa annelik etmeyi bırakabilirsen, Fearen'lere baksak iyi olacak. Tanrı'ya şükürler olsun ki onlardan birini öldürmek zorunda kalmadım."

Jura Keon'un yanağını okşarken ona gülümsedi. "Aslında benim yaşlarımda, o yüzden erkek olduğunu sanmıyorum. Ve Yaine'e tek başına gitmekle çok cesurca davrandı."

Rowan, "O tek başına gittiğinde cesur, ama ben aptalım," diye mırıldandı ve Fearen'lerle ilgilenmesi için onu yalnız bıraktı.

Jura onun kıskançlığını severek arkasından gülümsedi. Tüm hatalarına rağmen, bu İngiliz koca ona kendini çok güzel hissettiriyordu. O kadar da değil.

Güzelliğın hiçbir faydası yoktu ama oldukça hoş bir duyguydu.

Fearen'lerden biri ağrıyan başını ovuştururken kıpırdanmaya başlamıştı.

Rowan adamlarla ilgilenirken Jura'yı su getirmesi için gönderdi. Jura geri döndüğünde Rowan'ın adamlara kılıç tuttuğunu ve adamların ona ters ters baktığını gördü. Ancak Rowan'ın açıklamasını dinlediklerinde yüzlerinin değişmeye başlaması Jura'yı şaşırtmadı. Jura, Rowan'ın kelimeler ölü etten sinekleri uzaklaştırabilir.

Jura ışığa doğru adım attığında, adamlar ona baktı ve biri bakmaya devam etti. Onun neredeyse kendisini öldürecek olan adam olduğunu biliyordu ve ikisi de hayatta oldukları için birbirlerine minnettarlık dolu bakışlar attılar.

Jura ateşin yanında, Fearen'lerin arkasında ama silahlarını almaya gittiklerinde görebileceği bir yerde oturdu ve Rowan'ın konuşmasını dinledi. Boş boş, kızarmış bir tavşanın bacağını koparıp kemirdi, sonra da bayat ekmekten bir parça kopardı. Ateş, egzersiz, güvenlik ve en önemlisi Rowan'ın sesi uykusunu getiriyordu. Yere uzandı, Fearen'lerin at battaniyesi olarak kullandıkları koyun postlarından birini uykulu bir şekilde çekti ve uyumaya gitti.

Rowan onu kollarına aldığında uyandı ama tam olarak değil. Bir an için ona karşı koydu ama sonra ona yaslandı, başını onun geniş ve sert göğsüne yasladı ve kendini geriye doğru sürüklenmeye bıraktı

uykuya daldı. Bunun bilincinde değildi ama zihninin bir yerinde güvende olduğunu biliyordu. Aptalca olduğunu bildiği birkaç şey yapmıştı ama işe yaramıştı. Zernaslı Brocain'le arkadaş olmuş, Vatell kraliçesini halkının İrialılarla evlenmesine izin vermeye ikna etmişti, ve şimdi Fearen'ler onu dinliyordu.

Gözlerini açtı. "*Gerçekten* Tanrı ile konuşuyor musun?"

Rowan ona şaşkınlıkla baktı. "Ben sadece bir insanım ve nereden bulabilirsem yardıma ihtiyacım var."

Gözlerini tekrar kapadı ve uykuya geri döndü. Neredeyse gün ışıyana kadar uyanmadı. Rowan yanında yatıyordu, mışıl mışıl uyuyordu, büyük kolları

sanki bir çocuk oyuncayıymış gibi sarılmıştı. Yavaşça, onu rahatsız etmemeye çalışarak, kendini çözmeye çalıştı.

"Gözümün ayrılma," dedi gözlerini açmadan ve onu daha sıkı tutarak.

"Gitmem gerek," dedi sertçe.

Hâlâ gözlerini açmamıştı. "Şuradaki ağaca kadar ve daha uzağa değil," dedi. "Bugün senin için kimseyle dövüşmek istemiyorum."

Sert bir cevapla ağzını kapattı ve ağaca doğru gitti. Döndüğünde adam hâlâ orada yatıyordu, hâlâ uyuyormuş gibi görünüyordu. "Diğerlerinin yanına dönmeliyiz," dedi. "Daire ve Cilean endişelenecek ve

Fearen'ler ve Brocain'in oğlu nerede? Bütün gün burada kalmayı mı planlıyorsunuz?"

Eli fırladı ve kızın ayak bileğini yakaladı. "Jura, bazen bütün gün güzel bir derenin kıyısında uzanıp kelebekleri seyretmek istemiyor musun?"

Kadın ona gülümsedi. "Belki, ama bu bugün yapılamaz. Geralt yapacak-"

"Tanrı'nın dişleri!" Rowan soluk soluğa ayağa kalktı. "Senin şu kardeşini unutmuşum. Fearen'lere açıklama yapma fırsatı vermeden onları öldürecek.

Atına bin ve sür!" diye emretti ona.

Jura yönünü bulmakta zorlandı çünkü dün gece Rowan onu kamptan taşırken uyuyordu. Aceleyle az sayıdaki eşyalarını topladı, atına eversiz bindi ve Rowan'ın peşinden gitti.

Dakikalar sonra Rowan'ın korkularının haklı olduğunu gördü. Lanet olsun, ama onun haklı olduğunu kendine bile itiraf etmekten nefret ediyordu.

Geralt her zaman mükemmel bir dövüşçüydü, ama öfkesi

Uyandığında korkusuzdu. Üç Fearen'i de yakalamayı başarmıştı, şüphesiz onlar uyurken gizlice yaklaşmıştı ve şimdi kız kardeşini nasıl öldürdüklerini ona anlatmazlarsa onları ölümle tehdit ediyordu.

Jura tam zamanında açıklığa geldi ve Rowan'ın bir bıçak fırlattığını gördü.

Geralt'ın ayaklarının arasındaki toprağa düştü. Jura bir kavga çıkacağını biliyordu. Atını ileri doğru tekmeledi ama artık çok geçti. Yıllar sonra bile daha sonra ne olduğundan emin olamayacaktı. Fearen'ler, Geralt'ın Barış içinde gelmişlerdi, zaten birkaç saat içinde iki kez saldırıya uğramışlardı ve öfkeleri Geralt'a yönelmişti. Şanslarını gördüklerinde, sıçradılar, Silahlar hazır. Sarhoş uykusundan uyanan genç Keon başını kaldırdı ve karmaşayı gördü, kimin kime saldırdığını tam olarak anlayamamıştı. Ona göre sevgili Kralı Rowan tehlikeyeymiş gibi görünüyor olmalıydı.

Keon koştu, kılıcını çekti ve bedenini Rowan'ın önüne koydu. Bir Fearen Geralt'a doğru hamle yaptı, Geralt yan adım attığı için ıskaladı ve Fearen'in kılıcı Keon'un kalbini deldi. Orada olmasaydı, Rowan'ın öldürüleceğine şüphe . Bir an için zaman gibiydi. Herkes donmuş gibi dururken Keon hiç ses çıkarmadan yere düştü.

İlk tepki Rowan'dan geldi, diz çöktü ve çocuğu kollarının arasına aldı.

"Babama boşuna ölmediğimi söyleyeceksin," diye fısıldadı ölmek üzere olan çocuk.

Rowan yumuşak bir sesle, "Ona söyleyeceğim," dedi.

Keon yavaşça, acı içinde elini Rowan'ın omzuna koydu. "Ben

amaçsız yaşadım. Kralım için öldüm." Cansız bedeni Rowan'ın kollarına yığıldı.

"Bu savaş anlamına gelecek," dedi Geralt kılıcını kınına sokarken umursamaz bir tavırla.

Jura dönüp kardeşine baktı ve yüzündeki sevinç ifadesini görebildi.

gözleri. Bu çocuğun ölümünden *memnundu*, gelecek savaştan memnundu, Brocain'in artık Rowan'ı öldüreceğinden memnundu. O anda Jura, Geralt'ın Lanconia'yı değil, sadece kendisini ve kendi güç duygusunu önemseydiğini biliyordu.

Jura hâlâ çocuğu tutan Rowan'a baktı ama yüzündeki ifadeyi okuyamadı.

İhanet ettiği tüm duygular için yüzü soğuk mermerden oyulmuş olabilirdi.

Şüphesiz o da savaş için endişeleniyordur, diye düşündü.

Rowan çok yavaş bir şekilde çocuğu kucağına aldı ve onunla birlikte ormana doğru yürüdü.

"Yola iyi olur," diye başladı Geralt. "Brocain-"

Jura kardeşine soğuk soğuk baktı. "Burada kalacaksın ve

Onu bekle ve eğer birine zarar verirsen seni öldürürüm," dedi dişlerinin arasından.

"Ama Jura-" diye başladı Geralt.

Ondan uzaklaştı, ağaçların arasından Rowan'ın bulunduğu yere doğru yürüdü.

Keon'u taşıdı. Cilean ona Rowan'ı yalnız söyledi ama Jura onu bulmak istiyordu. Bu Zerna çocuğu öldüğüne göre ne yapılması gerektiğini konuşacaklardı.

Onu bulana kadar bir süre yürüdü ve gördüğünde de ona yaklaşmadı. Ona göre bu garip bir sahneydi. Rowan Keon'un bedenini bir kayanın üzerine, sanki bir sunakmış gibi sermişti ve Rowan çocuğun bedeninin önünde diz çökmüştü.

Jura hiç kıpırdamadan durdu ama Rowan ona dönmedi, yüzü ellerinin arasında diz çökmüştü. Rowan'ın ağladığını fark etmesi biraz zaman aldı.

Onu izlerken vücudu felç olmuştu. Daha önce hiç ağlayan bir erkek görmemişti, çok az kadının ağladığını görmüştü ama Rowan'dan gelen sesler çok açıktı. gitmedi, ağlayan bir adama ne yapılacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir ağacın arkasına geçti ve bekleyip izledi. O istemedi

Onu terk etmişti ama bir Zerna çocuğunun ölümüne verdiği tepkiyi anlayamamıştı. Brocain'in ona vaat ettiği ölümden mi korkuyordu? Savaş ihtimali İngilizleri ağlatıyor muydu?

Rowan'ın konuşmaya başladığını duyunca kafasını kaldırdı. Arkadaşı olduğuna inandığı o Tanrı'yla konuşuyordu. Onu zorladı

ne dediğini duymak için kulaklar.

"Başarısız oldum Tanrım," dedi Rowan usulca. "Babamı, ülkemi, hatta karımı bile hayal kırıklığına uğrattım."

Jura bunun üzerine kaşlarını çattı ve daha dikkatli dinledi.

"Bu görevden azat edilmek için yalvardım," dedi Rowan. "Sana söyledim buna layık değilim. Eski öğretmenimin dediği gibi ben korkak ve tembelim. Bu ülkeyi birleştiremem. Birleştirmek bana düşmez."

Başını ellerinin arasına aldı ve tekrar ağladı. "Jura içimi gördü.

Jura başarısız olacağını biliyordu. Tanrım, bunun için seçilecek kişi ben değildim. Başka birinin Thal'ın oğlu olarak doğması daha iyiydi. Şimdi bu çocuk benim için, değersiz ruhumu kurtarmak için öldü. Devam edemem. İngiltere'ye dönüp Lanconia'yı gerçek Lanconialılara bırakacağım. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için beni affet baba." Tekrar ağlamaya başladı. Jura ağaca yaslandı ve onun da gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti. Onun kendinden şüphe ettiğini hiç bilmiyordu. Kendisinin bir korkak olduğuna nasıl inanabilirdi? Zerna'ya karşı tek başına yürümüştü. Bu kadar kısa sürede yaptığı onca şeyden sonra gerçek kral olduğundan nasıl şüphe edebilirdi? Ondan nasıl şüphe edebilirdi ki? diye sordu kendi kendine. Kendini kanıtlamak için daha ne yapmalıydı? Neden en başından beri onun yanında yer almamıştı?

Başlangıç mı? Mantığı ve net düşüncesiyle gurur duyuyordu ama

Rowan hakkında hiç net düşünmemişti. Onunla her adımda mücadele etmişti. Gözlerine daha fazla yaş geldi. Rowan'ın söylediği gibi, o onu sevmekten korkuyor muydu? Onunla mantığı yüzünden değil de aşk gibi zayıf bir duygu yüzünden mi savaşmıştı? Belki de onu nehir kenarındaki o ilk fırtınalı karşılaşmadan beri seviyordu? Belki de o zaman onun ruhunu kendisinden alabilecek güce sahip olduğunu biliyordu.

Rowan hâlâ ağlıyordu ve Jura birdenbire onun Lanconia'dan ayrılmasını engellemek için bir şeyler yapması gerektiğini anladı. Rowan orada kabileleri birleştirmeye çalışmasaydı ülkesine ne olacağını hayal . Eğer Geralt kral olsaydı, ülkeyi savaşa sürüklerdi.

Ve Jura... Bu adam olmadan ölebileceğini düşündü. Onun yumuşak, şefkatli tavırlarına ne kadar da alışmıştı. Onun gücüne ne kadar alışmıştı. Onunla ne kadar alay ederse etsin, onunla ne kadar savaşırsa savaşsın, her zaman kendine olan inancının gücüne sahipti. Şimdi onun başından beri kendisinden şüphe ettiğini görüyordu. Neden ona *yardım* etmemişti?

Ağacın etrafından Rowan'a baktı ve omuzlarındaki çöküşü, vücudundaki yenilgiyi gördü. Şimdi ona yardım etmeliydi.

Ama nasıl? Bir İngiliz kadının onu kucaklayıp okşayacağına şüphe yoktu ve Jura onun yapmak istediği şeyin bu olmasına şaşırılmıştı. O istedi

Kollarını ona doladı ve o ince saçlarını okşarken omzunda ağlamasına izin verdi.

Ve onu daha kötü hissettireceğini düşündü. Ona sempati sunmak yapabileceği en kötü şey . Bir şekilde onun kendine yeniden inanmasını sağlamalıydı.

Rowan şimdi ayaktaıdı ve Keon'un cesedine bakıyordu. Jura hissetti ki Rowan'ın harap olmuş yüzüne bakarken gözleri tekrar yaşardı. Lanconia'yı, sadece İrialıları değil, tüm Lanconia'yı önemsiyordu.

Bu Zerna çocuğu için çok üzüldüm. Thal, Rowan'ın ülke dışında yetiştirilmesine izin vermekte haklıydı. Thal haklıydı, Jura ise haksızdan da öteydi.

Ve şimdi bu kadar yüksek sesle yanıldığı için bir şeyler yapması gerekiyordu. Sessizce ağaçların arasından geçip Rowan'dan uzaklaştı, sonra döndü ve sanki ona doğru geliyormuş gibi davrandı. Büyük bir gürültü çıkardı ama Rowan ona doğru dönmedi, sadece orada durdu, sırtı ona dönüktü ve Keon'un soğuk yüzüne bakıyordu.

Omuzlarını dikleştirdi. "Burada ne yapıyorsun?" sordu kavgacı bir tavrıla.

"Fearen'lere gitmeliyiz."

Rowan arkasını dönmedi ve neredeyse elini onun saçlarına dokunmak için uzatacaktı ama geri çekti.

"Bu da ne?" diye sordu yüksek sesle, Keon'un cesedini göstererek. "Bir Zerna çocuğunun yasını mı tutuyorsun? Yoksa Brocain'in gazabından mı korkuyorsun? Savaş konusu olduğunda, biz İrialılar kazanacağız."

"Savaş olmayacak," dedi Rowan yumuşak bir sesle. "Kendimi Brocain'e teslim edeceğim. Umarım onu yatıştırabilirim."

Jura yüzünü buruşturdu ama "Güzel! O zaman Geralt sonunda kral olacak." Rowan tepki vermedi.

"Başından beri olması gerektiği gibi," dedi ama yine de hiçbir tepki almadı Rowan'dan. "Ama söyle bana, kurban etmeden önce, Fearen'lere gidecek miyiz, gitmeyecek miyiz? Yaine'i Brita'yı beklerken bırakacak mıyız?"

"Bu artık beni ilgilendirmiyor. Ben Lanconian değilim."

Ona karşı hissettiği sempati onu terk ediyordu. Kaşlarını çattı. "Bu doğru. Bir Lanconyalı kabileleri birleştirme saçmalığını asla başlatmazdı. Bu asla yapılamaz."

"Belki de benden başka biri tarafından," dedi üzüntüyle. "Ben yanlış seçimdim."

"Evet, öyleydin. Geralt senden çok daha iyi bir iş çıkaracaktır. Sahip olacak herkesi bir araya getirmekte zorlanmayacak. Masum çocukların ölümüne neden olmayacak." Rowan'ın yüzüne baktı ve bir yaşam belirtisi gördüğünü sandı.

Ona bakmak için döndü. "Geralt kabileleri birleştirdi mi?"

"Evet, elbette. Harika bir iş çıkaracak, de öyle değil mi? Brita'nın Onun gücünü çoktan gördü ve ne kadar güçlü olduğunu biliyor. Yaine'nin de bunu görmesi gerekiyor."

"Brita Geralt'ın gücünü gördü mü?" Rowan sordu. "Ama Brita..." "Evet, bunu gözlerinde görebiliyorum. Kardeşimden korkuyor."

"Onu bir tepside sunmak istiyor. O aptal çocukla evlenecek ve tüm Lanconia'ya hükmedecek." Rowan'ın gözlerine ışık geri dönüyordu.

"Bunun senin için ne önemi var? Ölmüş olacaksın. Kendini bu ölü çocuk için feda etmiş olacaksın."

Rowan tekrar Keon'un bedenine baktı ve yüzü tekrar düştü. "Evet, bu doğru. Geralt'ın mükemmel bir kral olacağına eminim."

"Eğer kazanırsa," dedi Jura.

"Kazanırsa mı?"

"Bir kralla evli olmak bana gücün tadını verdi. Daire'yle evleneceğim ve belki de Brita'yla kabilesinin kontrolü için savaşacağız. Belki de tüm Lanconia'nın kraliçesi olurum." Gülümsedi. "Evet, bu fikri sevdim."

Rowan dönüp ona baktı ve gözlerindeki hüznün değişmeye başladı.

Nefrete dönüştü ve nefret ona yöneldi. "Savaş,"

fısıldadı. "Siz Lanconyalıların tek düşündüğü şey savaş ve güç. Güç kazanmak için kendi kardeşinize karşı savaşırırsınız. Kendi bencil istekleriniz için

binlerce insanın ölümüne neden olur. Lanconia umurunuzda değil."

"Peki sen? Başladığınız işi geride kendinizi Brocain'e feda mı edeceksiniz?"

"Yapmalıyım," dedi usulca. "Adama söz verdim. Bir şövalyenin sözü senedir."

"Sen İngilizsin," diye tükürdü ona. "Sen tamamen İngilizsin ve ölüme gittiğin için mutluyum. Başladıkları işi bitiremeyen senin gibi korkaklara ihtiyacımız yok. Git o zaman. Brocain'e git. İngiltere'ye geri dön. İstersen şeytanın yanına git." Topuklarının üzerinde döndü ve hışımla ondan uzaklaştı. Çok uzağa gitmedi, sadece onun görüş alanından çıkana kadar gitti ve sonra durdu. İçine büyük hıçkırıklar dolmaya başladı ve ne anlayamadan dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı. Sanki bütün Hayatı boyunca ondan esirgenen gözyaşları yüzeye çıkıyordu. Omuzları çöktü, elleri kenetlendi. Öne, toprağın üzerine düştü ve daha çok ağladı. Rowan kendini Brocain'e teslim ederse ölecekti ama bunu ona söyleyemezdi. Onun sempatiye ihtiyacı yoktu, yüzden o da sempati göstermemişti.

Onun öfkesine ihtiyacı vardı ama gözlerindeki nefret dolu bakışa hazırlıklı değildi.

Bir süre sonra kendini topladı ve kampa geri döndü. Diğerleri

Sessizce oturuyorlardı ve Jura'nın sesini duyduklarında gözlerinde umutla başlarını kaldırdılar. Ama onun Rowan olmadığını görünce gözlerini kaçırdılar.

Benim olduğu kadar onların da ona ihtiyacı var, diye düşündü Jura.

Cilean ona doğru geldi ve Jura yüzünü . "Sende

... ağlıyor muydu?" Cilean inanamayarak sordu. "Ona ne yaptınız?" Jura

gördüklerini kimseye, Cilean kadar yakın bir arkadaşına bile anlatamazdı.

Bir Lanconyalı, bir çocuk gibi ağlayan bir adamı nasıl anlayabilirdi ki?

Bebek mi? Yine de Jura anlamıştı. Bu onun tamamen Lanconyalı olmadığı anlamına mı geliyordu?

"Sadece gözlerimdeki duman," dedi Jura. "Sanırım yakında dönecek," diye ekledi.

Rowan'ın dönmesi uzun sürmedi. Sanki banyo yapıyormuş gibi saçları ıslaktı ve herkese ata binmek için hazırlanmalarını emretti. Fearen'ler ayrı duruyordu ve Rowan onların yanına gidip uzun bir süre sessizce konuştu.

Jura onun gruptaki farklı insanları işaret ettiğini gördü ve Jura'nın düşüncesine göre, hiç şüphesiz onların güvenliğini kendi hayatıyla garanti altına alıyordu.

Onu yakından izledi ve gözlerinde bir farklılık olduğunu fark etti,

Daha önce olmayan bir boşluk vardı ama sanki komutaya devam etmeye hazırmış gibi görünüyordu.

Ona gülümseyebilmek için kendisine bakmasını bekledi.

Ama Rowan Jura'ya bakmadı.

Bütün gün at sürdüler ve adam ona bir kez bile bakmadı. Söylediklerini onu kızdırmak için söylediğini anlamamış mıydı? Onu acılarından kurtarmak istediğini? Bu gece, diye düşündü, bu gece onu yalnız yakalayacak ve ona tekrar dokunacak, hatta belki de onunla sevişecekti. Ama öyle olmadı. Kamp kurdular ve Rowan ondan kaçtı. Ondan kendisiyle birlikte ağaçlara doğru yürümesini istedi ama o Fearen'lerle kalması gerektiğini söyledi.

"Onları kardeşine bırakamam," dedi ve sonra ona baktı soğuk gözlerle. "Ya da belki de ona Haklı Kral demeliyim." Jura bir şey söyleyemeden Rowan onu yalnız bıraktı.

Cilean, Jura'nın orada durduğunu gördü ve ona atların eyerlerini çözmesini emretti; Jura da bu bilindik görevi gözü kapalı yerine getirdi. "Onu incittin," dedi Cilean.

"Ona yardım ettim ama o bunu bilmiyor." Jura ateş ışığında Rowan'ın oturup kılıcını bilemediği yere baktı. "Ben-"

"-Bir aptal," dedi Cilean, eyerini alıp öfkeyle uzaklaşırken.

Jura kendi kendine acıma krizine girdi. Hiç kimse onun sonunda ışığı görebileceğine inanmıyor muydu? Diğerleriyle birlikte ateşin yanında sessizce oturdu.

gece ve şafak sökerken nöbet sırasını aldı, ama Rowan onunla özel olarak konuşmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Diğerlerine yaptığı gibi ona da görevlerini ve emirlerini verdi.

Cilean dışında kimse bir fark görmüyor gibiydi çünkü Rowan ona Lanconyalı erkeklerin kadınlarına davrandığı gibi davranıyordu: eşitlermiş gibi. Ama Jura, Rowan'ın koruyuculuğuna ve onu yumuşak ve kırılgan olarak görmesine alışmıştı.

Ayrıca sevişmelerini de özlemişti.

Üçüncü günün sabahında, şafak sökmeden hemen önce Rowan'ın kamptan çıkıp ağaçların arasına doğru ilerlediğini gördü. Yaptığı şey konusunda biraz çekingen hissederek onu takip etti.

Yarı yarıya onun ağaçlardan atlamasını ve kendisini terk ettiği için lanetlemesini bekliyordu.

diğerlerinin korumasına ihtiyacı vardı, ama o bunu . Bir derenin çömelmiş, beline kadar çıplaktı ve kendini yıkıyordu.

Arkasını dönmedi. "Ne istiyorsun Jura?" diye sordu, sesi dağdaki dere kadar serindi.

Neredeyse kampa geri dönecekti ama onun yanında diz çöküp sudan içmek için kendini ileri attı. Gökyüzü zar zor pembeleşmişti. "Günlerdir konuşmuyoruz ve düşündüm ki..." Dokunmak için elini uzattı.

Ama adam kızın eline öyle bir baktı ki kız elini çekti.

"Lanconyalı erkek ve kadınların konuştuğunu bilmiyordum," dedi.

"Sanırım senin görevin arkamı kollamak."

Kaşlarını çattı, kafası tamamen karışmıştı. "Ama biz aynı zamanda evliyiz."

"Anlıyorum. Demek benden istediğin yatak takımı. Ellerimde ve

bacaklarımın arasında çelik taşıyacağım ve tek istediğiniz bu."

"Eğer benim hakkımda böyle düşünüyorsan, öyle olsun," dedi öfkeyle ve

onu yalnız bıraktı. Yaptığı şeyi neden yaptığını ona açıklaması mı

gerekiyordu? Onun ölmesini istediğine gerçekten inanıyor muydu?

Yine gözleri yaşardı ama gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı. Lanet

olsun ona! Kendisini ağlatan bir adamı neden seviyordu ki?

On Beşinci Bölüm

" ^ "

Rowan kampa döndüğünde ona bakmadı ve Jura sanki onu görmezden gelmesi fiziksel bir darbeymiş gibi omuzlarını sertleştirdi. Sonunda uyumak için uzandığında başı ve vücudu ağrıyordu. Jura'nın çalkantılı düşünceleri yüzünden diğerleri uyurken o uyanıktı ve "onların" kampa geldiğini gördü. İlk başta rüya gördüğünü çünkü insanlar etten kemikten çok gölgeydi. Ses çıkarmadan hareket ediyor, karanlığın içinde bir balığın suda süzülmesi gibi sessizce ilerliyorlardı.

İnanamayan gözlerle, küçük, ince, koyu renk giysili figürlerden birinin eğilip Daire'nin ağzına bir şey koyduğunu gördü. Ama itiraz etmek için ayağa kalkamadan kafasına bir şey çarptı ve bir daha göremedi.

Uyandığında başındaki ve sırtındaki ağrının farkındaydı. Gözlerini açmadan önce ellerini hareket ettirmeye çalıştı ama yapamadı.

"Jura. Jura."

Jura acı içinde gözlerini açıp Cilean'a baktı. Bir arabanın arkasında, uzun bir tahta iskeletin altında, topak topak tahıl çuvallarının ve kayalara benzeyen şeylerin üzerindeydiler.

"Jura, iyi misin?" Cilean fısıldadı.

Jura doğrulmaya çalıştı ama elleri ve ayak bilekleri arkadan birbirine bağlanmıştı. "Evet," diye fısıldamayı başardı kuru boğazının arasından. "Neredeyiz biz? Bizi kim aldı? Diğerleri nerede?" Araba yoldaki derin bir çukura çarptığında ve altındaki çantada her ne varsa yan tarafına saplandığında yüzünü buruşturdu.

"Bilmiyorum," dedi Cilean. "Uyuyordum ve uyandığımda buradaydım." Jura bağlarına karşı mücadele etti. "Rowan'ı kurtarmak zorundayım," dedi. "Konuşarak bundan kurtulmaya çalışacak ve onu öldürecekler." Cilean biraz gülümsedi. "Bence artık kendimiz için endişelenmeliyiz. Eğer bizi esir aldılarsa, diğerlerini de almış olmalılar. Başka arabalar da duyuyorum. Bence şimdi uyumalı ve sahip olduğumuz gücü korumaya çalışmalıyız."

Jura, Rowan ve diğerleri için duyduğu endişe yüzünden uyumakta güçlük çekiyordu. Onu koruması için Tanrı'ya dua etti. Ölmesi için çok erken, diye dua etti. Yapacak işleri vardı. Ve onu koruması için ona ihtiyacı vardı. Ya yine güvenini kaybederse? Ona kim yardım edecekti?

Sonunda uyudu ama rüyasında Rowan'ın öldüğünü gördü ve rüyasında onun ölümünün kendi hatası olduğunu biliyordu çünkü ona onu sevdiğini hiç söylememişti.

Arabanın aniden durması onu uyandırdı. Sert eller onu yakaladı.

ayak bileklerinden tutup vagondan çekti, başı sert çarptı. Diğer eller onu çözdü, böylece yerde durabildi.

Ultens, diye düşündü duran zayıf, küçük adama bakarken ve şimdiye kadar duyduğu tüm korku hikâyeleri aklına geldi.

Ültenlerin hikayeleri soğuk ve fırtınalı gecelerde ateşin etrafında anlatılırdı. Ebeveynler çocuklarını Ulten'lerle tehdit ederdi.

Pis oldukları dışında kimse onlar hakkında pek bir şey bilmiyordu.

İnanılmaz, sinsî, hırslı, güvenilmez ve herkesin söyleyebildiği kadarıyla onur kavramına sahip değillerdi. Yüzyıllar boyunca diğer kabileler Ultenleri görmezden gelmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Lanconia'nın kuzeydoğu köşesindeki dağların yükseklerinde yaşıyorlardı ve kimsenin şehirlerini görmek gibi bir arzusu yoktu.

Yine de bu yer hakkında söylentiler vardı. Jura çocukken, bir kolu ve bir gözü olmayan yaşlı bir adam Ultenler tarafından esir alındığını anlatmış ve inanılmaz zenginlikte bir şehirden bahsetmişti. Bir köşeye çekilip sarhoş olana kadar herkes ona gülmüştü. Günler sonra bir daha görülmemek üzere ortadan kaybolmuştu.

Şimdi Jura karanlıkta durmuş, kendisini esir alan adamın kirli, kukuletalı pelerininin altında yarı gizli yüzüne bakıyordu. Yaşlı adam ona bir fincan sıvı ve bayat bir parça ekmek uzattı. Jura yiyeceği aldı ve

Yaşlı adam Cilean'ı arabadan çekerken Cilean etrafına bakındı. Dört vagon daha vardı ve etraflarında sessizce hareket eden daha fazla pelerinli figür vardı ama vagonlardan başka esir çekmiyorlardı.

Jura'nın boğazı . "Diğerleri nerede?" diye sordu adama.

Kimse tek kelime etmedi ama sessizce, karanlığı yararak başka bir figür geldi ve Jura ağzına bir tokat yedi. Uzun sürmedi.

Sessiz kalması gerektiğini anlamak için çok düşündü. Ekmeğini yedi, küf kokulu birasını içti ve Cilean'la birlikte rahatlamalarına izin verildi.

ağaçlara tırmandılar, sonra da arabalara geri itildiler.

Vagonun hareketi sonsuz gibi görünüyordu ve günler içine giriyordu. Üç günlük yolculuk boyunca günde iki kez mola verdiler ve Jura ile Cilean'a yetersiz erzak verilip kısa bir süre yalnız bırakıldıktan sonra bağları çözüldü ve vagonlara geri döndüler.

İlk günden sonra Jura ve Cilean pek konuşmadılar, çünkü açlıkları, yorgunlukları ve kederleri neredeyse dayanamayacakları kadar fazlaydı.

Jura vicdan azabıyla kıvranıyordu. Keşke Rowan'a söylediklerini açıklayacak zamanı olsaydı. Keşke ona Rowan'ın ölüm düşüncesine dayanamadığını söyleyebilseydi.

Belki de o ağlarken ona sarılmalıydı. Belki de bu

en iyi şekilde çalıştı. Keşke.

"Adamları öldürdüklerini mi düşünüyorsun?" Cilean fısıldadı. Gözleri içine çökmüştü ve Jura'nın hissettiği kadar kötü görünüyordu.

Jura'nın boğazı şişerek kapandı ve konuşamadı.

"Kadın köleler istediklerine şüphe yok," dedi Cilean. "Brita onların kullanımı için çok yaşlıydı, bu yüzden bizi aldılar."

Jura yutkundu ama faydası olmadı.

"Evet," diye devam etti Cilean, kendi sorusunu yanıtlarken, "sanırım onlar adamları öldürdü. Peşimizden geleceklerdi ve bu Ultenler adamlarımızla savaşılamazdı."

Cilean Jura'nın cevabını bekledi ama cevap gelmeyince konuşmaya devam etti. "Ultenlerin kampa geldiğini duymadık. Fearen'ler bile onları duymadı." Bir an gözlerini kapattı. "Brocain oğlunun öldüğünü duyunca İrialılar'a savaş ilan edecek. Peki hem Rowan hem de Geralt... öldüğüne göre İrialılar'a kim liderlik edecek?"

Jura gözlerini kapadı ve Rowan'ın sarı saçlarını hayal etti. Onun gülümsemesini hatırladı. Çadırında geçirdikleri gece onu nasıl gıdıkladığını hatırladı.

"Artık kabileleri asla birleştiremeyeceğiz," dedi Cilean. "Vatell'ler Brita'yı kaybetmiş olacak, Yaine'in kardeşi öldü, Brocain'in oğlu öldü." Ayrıca

yutkundu. "Ve kralımız öldü."

"Kesin şunu!" Jura emretti. "Daha fazla dayanamayacağım."

Cilean şaşkınlıkla Jura'ya baktı. "Seni bu kadar tuhaf yapan keder mi?

Rowan'ın ölümü mü...?"

"Artık yok, lütfen," diye fısıldadı Jura.

Cilean bir an sessiz kaldı.

"Gücümüzü korumalıyız," dedi Jura'nın dikkatini tekrar şimdiki zamana çekmeye çalışarak. "Bu iğrenç insanlardan kaçmanın ve eve dönmenin bir yolunu bulmalıyız. Lanconia'nın geri kalanına olduğunu anlatmalıyız.

Uktenleri öldürmek için diğer kabileleri birleştireceğiz. Rowan'ın alacağız.

Biz-" Jura'dan gelen gözyaşı sesini duyunca başka bir şey söylemedi. Jura'yı daha önce hiç ağlarken görmemişti.

Jura uyumaya çalıştı ama başaramadı. Saatler yavaş ve acı verici bir şekilde geçerken, Rowan'la tanıştığı andan itibaren her anı hatırlayacak zamanı oldu. İlk karşılaşmalarında ona nasıl tepki verdiğini ve daha sonra onun kim olduğunu öğrendiğinde ne kadar kızdığını düşündü. İhanete uğramış gibi hissetmişti, sanki ona yalan söylemiş ve duygularıyla oynamıştı.

Ve korkmuştu. Bunu kendine bile itiraf etmekten nefret ediyordu ama Adamla ilgili duygularının gücü onu korkutuyordu. Onun peşinden gidip ülkesine ihanet etmekten, sahip olduğu her şeye ihanet etmekten korkuyordu.

hiç inanmadım.

"Ah Rowan," diye fısıldadı karanlığa, sıcak gözyaşları yüzünün kenarından aşağı yuvarlanırken. "Keşke sana söyleyebilseydim."

Dördüncü günün başında arabalar durdu ve Jura insanların gürültüsünü duydu. Cilean gözlerini açtı ve Jura'ya baktı. Cilean korkuyla savaşıyordu ama Jura pes etmiş gibi görünüyordu. savaş. Ultenler'in onlar için ne planladığı hakkında hiçbir fikirleri yoktu, bu ölüm mü yoksa kölelik miydi ve Jura öyle ya da böyle umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Yakında kaçacağız," diye arkadaşına ve kendisine güvence verdi Cilean.

"Belki bir fidye ayarlayabiliriz."

Jura cevap vermedi.

Kadınlar arabadan indirilip parlak güneş ışığında durduklarında başka bir şey söyleyecek zamanları olmamıştı. Cilean görüşünü ayarlamak için gözlerini kırpıştırırken gördükleri karşısında şaşırdı. Gördüğü Ulten'lere dayanarak, şehirlerinin pis ve fakir olduğunu, tembel Ulten'lerin sarhoş yığınlar halinde yattığı bir sefalet yeri olduğunu hayal ederdi. Bu yüzden gördüğü şey onu o kadar şaşırttı ki, gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı.

Duvarlarla çevrili bir şehrin içindeydiler, iç karşısında düzgün, temiz binalar vardı. Domuzlar ya da köpekler olmadan temiz bir şekilde süpürülmüş taş yollar vardı.

koşuşturuyordu. Evlerin alt katlarında dükkânlar açıktı ve insanlar oraya buraya koşuşturuyordu. Temiz insanlar, zengin giyimli insanlar. Hayır, diye düşündü, insanlar değil, kadınlar. Her yerde kadınlar vardı, yetişkin kadınlar, çok az çocuk vardı ve olan çocuklar da kızdı. "Erkekler nerede?" Cilean Jura'ya fısıldadı.

Cilean cevap alamayınca pis giysili muhafızlardan biri onu ileri itti ve vagonun içindeki çantaları işaret etti. Jura artık muhafızın bir kadın olduğunu görebiliyordu; Jura'dan neredeyse bir karış kısa ve zayıf denecek kadar ince bir kadındı.

"Adamlarımıza ne yaptınız?" Jura ilk yaşam belirtilerini göstererek sordu.

"Onlar öldü," dedi Ulten kadın kırık İrial dilinde. "Burada adam ." Jura ve Cilean'ı ileri doğru itti.

Jura ve Cilean uzun günler boyunca bağlı kaldıkları ve az miktarda yiyecek aldıkları için zayıf düşmüşlerdi, bu yüzden ağır mal dört arabadan çıkarıp uzun bir taşın içine istiflemekte yavaş davrandılar bina. Onlar çalışırken küçük Ulten kadınları durup onları izliyor ve kendi aralarında garip gırtlak dilleriyle konuşuyorlardı.

Cilean, uzun boylu kadınları işaret eden iki kadına ters ters baktı ve

başlarını sallıyorlar.

Cilean Jura'ya, "Kendimi gücü ölçülen bir öküz gibi hissediyorum," dedi.

Başka bir şey söylemedi çünkü kadınlardan biri burnunun dibinde bir kırbaç tutarak ne demek istediğini açıkça ortaya koydu.

Arabaları boşaltmak günün büyük bir bölümünü aldı ve Jura ile Cilean bitkin bir halde, içinde iki uyku yatağından başka bir şey olmayan küçük, boş bir taş binaya götürüldüler. Binanın etrafı en az bir düzine küçük Ulten kadını tarafından çevrilmişti.

"Jura," diye fısıldadı Cilean

karyolasından. Jura cevap olarak burnunu çekti.

"Kaçmaya çalışmalıyız," dedi Cilean. "Eve dönmek zorundayız. Savaş çıkmadan önce insanlara neler olduğunu anlatmalıyız. Evimize gitmeliyiz.

Yaine ve... Jura, beni dinliyor musunuz? Hiçbir kaçış yolu göremiyorum ve düşünemeyecek kadar yorgunum."

"Neden Yaine'e gitmek istiyorsun?"

"Rowan'ın başlattığı şeyi devam ettirmek için," dedi sanki Jura bunu

bilmeliymiş gibi. "Kabileleri birleştirmenin bir yolunu bulmalıyız. Başka hiçbir şey için değilse

Çünkü biz İrialılar, sinsice dolaşan ve Lanconia Kralı'nı öldüren bu Ultenleri öldürmek için onları birleştireceğiz."

Cilean'ı dehşete düşüren Jura'nın burnunu çekmesi tam anlamıyla ağlamaya dönüştü. Cilean

ne yapacağını bilmiyordu. Gözyaşları Lanconia'da pek karşılaşılan bir şey değildi. Yan döndü ve uyumaya çalıştı. Belki yarın

Jura ile kaçış hakkında konuşabilirdi.

Jura da uyumaya çalıştı ama gözyaşlarına engel olamadı. Lanconia'nın bir önemi yok gibiydi; Geralt'ın bir önemi yoktu; Yaine'in kardeşi ya da

Brocain'in oğlunun bir önemi yoktu. Tek umursadığı sevdiği adamı

kaybetmiş olmaktı. "Ve ben bunu ona söyleyemedim bile," diye fısıldadı

karanlığa. "Oh

Tanrım, keşke bir şansım daha olsaydı. Ona *gerçek* bir eş olurum." Uyuyana kadar ağladı.

Geralt'ın kahkahası havayı yararak beyaz mermerde .

Ulten sarayının duvarları. Önündeki üç güzel kadın abanoz ve fildişi oyun tahtasına bakarken keyifle gülümsüyorlardı.

"Yine kazandınız efendim," diye mırıldandı kadınlardan biri. "Bu gece hangimizi seçiyorsunuz?"

". Geralt güldü. "Ya da belki bu gece üç yeni kadın alırım."

"Biz sizin seçiminiziz," dedi ikinci bir kadın.

Güzel, lüks Ulten sarayı yüzyıllar süren bir çalışmanın ürünüydü.

"Ödünç alma." Mermer, İngiltere'deki bir katedrale doğru yola çıkmıştı ki,

Ultenler gece sessizce saldırarak tüm mürettebatı öldürdü.

tüccarlar ve onların kiralık muhafızları, vagonlar dolusu dağlardan şehirlerine mermer taşıyorlardı. Hatta taş ustalarını "ödünç" almışlar, onları ölümüne çalıştırmışlar, sonra da cesetlerini bir dağın yamacından aşağı atmışlardı.

Uzun, dar ve yüksek olan devasa odanın duvarları damarlı beyaz örtülerle kaplıydı.

Mermer ve her yer Ültenler'in "ödünç alma" becerisinin kanıtıydı. Onlar her savaşın leş yiyicileriydi. Katılımcılar ölülerinin yasını tutarken, Ültenler etrafta dolaşır ve almaya değer her şeyi alırlardı. Karıncalar gibiydiler ve vücut ağırlıklarının yarısını kolayca taşıyabilirlerdi.

Şehirlerin istila haberi olmadan şehirleri yağmalarlardı.

Aldıkları her şeyi krallarına ve şehirlerine geri getirdiler, böylece saray zaten eski olan zenginliklerle doldu: güzel kılıçlar, kalkanlar, duvar halıları, yüzlerce işlemeli yastık, altın kaplar (hiçbiri birbirine uymuyordu), tabaklar, şamdanlar, yemek bıçakları. Sarayda

Fark edilmeden taşınması daha zor olduğu için çok az mobilya vardı ama güzel İrlanda keten kumaşlarının altına gizlenmiş alçak, kaba, uzun masalar vardı. Konuklar minderlerin üzerine yayıldılar ve yumuşak terlikleriyle odada sessizce yürüyen, her erkeğin emrini yerine getirmek için acele etmeden acele eden birçok kadını izlediler. Üç Fearen salonun bir ucunda oturuyordu.

kaşlarını hafifçe çatarak birlikte odaya . Yanlarındaki on kadar kadını görmezden geldiler ve tabaklarındaki yiyecekleri idareli bir şekilde yediler.

Geralt oyun tahtasından arkasına yaslandı ve yastıklara uzandı, bir kadın onu yelpazeliyor, bir diğeri ayaklarını kucağına alıp masaj yapıyor, diğeri ikisi baldır kaslarına hafifçe masaj yapıyor, bir diğeri

badem kabuklarını soyup ona yediriyordu. Diğeri dört kadın, Geralt'ın aklına başka bir şey gelirse diye hazır bekliyordu. Yüzünde yüce bir mutluluk ifadesi vardı.

Daire daha ileride oturmuş, muhteşem güzellikte bir kadınla koyu bir sohbeta dalmıştı ve yüz ifadesinden eğlendiği anlaşılıyordu.

Masanın arkasındaki adamların tam aksine, Rowan masanın yanında duruyordu.

Odanın doğu ucundaki pencerelerden aşağıya, surlarla çevrili şehrin insanlarına ve binalarına bakıyordu.

Daire kadının yanından ayrıldı ve Rowan'ın yanına gitti. "Jura için hâlâ endişeleniyor musun?" diye sordu.

Rowan pencereden dışarı bakmaya devam etti ve cevap vermedi.

Daire, bir şeyi yüzüncü kez tekrarlayan bir adamın ses tonuyla, "Kadınları orada bıraktıklarını söylediler," dedi. "Uktenler öldürmez. Eğer isterlerse Lanconia Kralı da dahil olmak üzere her şeyi çalarlar ama

Onlar katil değil. Hepimize ilaç verdiler, bizi aldılar ve kadınları orada bıraktılar. Neden onlardan şüphe ediyorsunuz? Gördüğünüz gibi kadınlara ihtiyaçları yok." Daire masada onu bekleyen güzel kadına gülümsedi. "Sadece erkekleri istiyorlar." Gülümsemesini kontrol edemedi. "Yapmalıyız Onlara bizden istediklerini verelim ve yolumuza gidelim. Belki bu kadınlardan bazılarını yanımızda götürebiliriz."

Rowan Daire'ye soğuk bir bakış attı. "Onlar tarafından baştan çıkarılıyorsun." Daire'nin gözleri parladı. "Bir ya da iki kez."

Rowan tekrar pencereden dışarı baktı. "Bu Marek denen adama güvenmiyorum," dedi, kendisini Ultenlerin kralı olarak adlandıran adamı kastederek. "Ve bağlar ipekten yapılmış olsa da esir tutulmaktan hoşlanmıyorum."

"Kabileleri birleştirmek istediğınızı söylemiştiniz. Bunu yapmanın en iyi yolu..."

"Kadınlarını hamile bırakmak için mi?" Rowan kaşlarını çatarak sordu.

"Bir damızlık olarak kullanılmaktan daha iyi olduğuma inanıyorum."

Başını başka yöne çevirdi ve Daire omuz silkerek masasına geri döndü.

Rowan çaresizliğine lanet ederek pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Kadınlarla, özellikle böyle sevimli, küçük kadınlarla nasıl savaşılabildi? Altı gün önce uyandığında kendini ipek giysili bir vagonun arkasında, şiddetli bir baş ağrısıyla bulmuştu. Kilitli kapıyı iterek açmıştı.

Birkaç omuz darbesiyle araba durdu. Onu kızmaması için yalvaran altı küçük ve güzel kadın karşıladı. Rowan'ın öfkesi diğer adamların yara almadığını görünce biraz yatışmıştı ama ne Jura, ne Cilean ne de Brita arabalardan inmeyince tekrar alevlendi.

Ukten kadınları Irial kadınlarını kamp alanında bıraktıklarını söylediler. Kamp alanına dönmek bir günün çoğunu aldı ve kamp alanı gerçekten de temizdi,

Sanki Irial kadınları ve Brita toparlanıp gitmişlerdi. Rowan hâlâ tatmin olmamıştı. Uyuşturulmak ve bir vagona kilitlenmek hoşuna gitmemişti. Kadınların peşinden gideceğini söyledi.

Bunun üzerine Ulten kadınları ağlamaya başladı. Rowan'a, kendileriyle birlikte dönmesi için *her şeyi* yapacaklarına söz verdiler. Onun tüm Lanconia'yı nasıl birleştirdiğini duyduklarını ama düşünmeyeceğini bildiklerini, herkesin Ultenlerden nefret ettiğini ve ona diğer kabilelerden daha çok ihtiyaçları olduğunu söylediler. Eğer onlarla birlikte dönerse, Rowan'dan İrialılara bir mesaj bile göndereceklerini söylediler.

Kral Rowan ve insan Rowan birbirinden ayrılmıştı. Kral olarak bu zor kabileyi görmek istiyordu ama bir insan olarak Jura'yı geri istiyordu. Uzun yolculuk sırasında Daire ona Keon'un ölümünden sonra Jura'nın peşinden gittiğini söylemişti, bu yüzden Rowan onun kendisini ağlarken görmüş olabileceğini biliyordu. Biliyordu ki Lanconyalılar ağlamadı.

Yine de bir Lanconyalı olan Jura onun ağladığını görmüş ve onunla alay etmemiş ya da iğrenmemişti. Aksine, onu bir kez daha kendine inanmaya teşvik etmişti.

Ve o sırada onun ne yaptığını fark etmemişti. Kendi başarısızlık duygusu, ona yönelttiği bir öfkeye dönüşmüştü. Rowan onun için üzülüyor ve gidip kadınları bulmak istiyordu ama Geralt Rowan'a bağarmaya başlamış ve eğer Ultenlerin onlara ihtiyacı varsa Ulten kadınlarıyla birlikte gitmeleri gerektiğini söylemişti. Rowan, Geralt'ın düşüncelerinin belden aşağı olduğunu söylemiş ve bu neredeyse bir kavgaya neden olmuştu. Daire araya girdi ve onun sakın öğütleri

Kral Rowan'ın adam Rowan'a galip gelmesini sağladı. Daire, Yaine'e yakın olduklarını ve Jura ile Cilean'ın Brita'yı Yaine'e götüreceklerine şüphe olmadığını söyledi.

Rowan'a ihtiyaç yoktu. Ayrıca Rowan'ın Ültenler'e hakaret etmeyi göze alması mümkün değildi çünkü onların gözlerden uzak dağ köyüne huzur içinde girmek için bir daha asla şansı olmayabilirdi.

Rowan isteksizce Ulten kadınlarıyla birlikte gitti.

Sonraki birkaç gün boyunca, Ulten dilini konuşan tek erkek olan o, kadınlarla konuştu. Kadınların karışık doğası onu rahatsız ediyordu ve İngiltere'de olsaydı adamlarının onlarla birlikte olmasını yasaklardı ama Fearen'ler, Geralt ve hatta Daire her gece farklı bir kadınla yatıyordu.

Diğerleri çalılıklarda oyalanırken Rowan boşta kalan iki kadınla konuşma fırsatı buldu ve Ültenler'in yakın geçmişteki üzücü hikayelerinden bazılarını dinledi.

On beş yıl önce, doğudan geldiği söylenen garip bir ateş, izole Ulten köylerindeki neredeyse herkesi vurdu. Kadınlar çabucak iyileşti ama yüzlerce erkek öldü.

Ateş düştüğünde, Ulten erkeklerinin sadece dörtte biri hala hayattaydı ve bir sonraki yılın sonunda bu erkeklerin sadece kız çocuk doğurabildikleri anlaşıldı. Böylece uzun yıllar boyunca Ultenler bir kadın şehri olmuştu.

"Neden diğer kabilelere gidip erkek istemediniz?" Rowan sordu. "Eminim erkekler de seninle gelirdi."

"Ama Kral Marek bunu yasakladı," diye basitçe cevap verdi.

Rowan, kalan Ulten erkeklerinin bir şehir dolusu kadının kendilerine ait olmasından hoşlandıklarını ve çocuk sahibi olmak için onlarla yatabileceklerini düşünmeye başladı.

Şehre vardıklarında, Rowan'ın en kötü korkuları, etrafı genç ve güzel kadınlarla çevrili şişman, sümüklü, dişsiz bir ihtiyar olan Marek'i gördüğünde pekişti. Rowan, kadınların söylediklerine inanarak baştan çıktığı için kendine lanet etti.

Onlara çocuk vermek ve diğ er kabilelerle birleşmek istediklerini s oylediler.

Belki kadınlar buna inanıyordu ama Rowan yağlı ihtiyar Marek'in özel haremini başka erkeklerle paylaşmaya hiç niyeti olmadığını gördü. Ve Rowan, belki de Marek'in yabancı erkeklerin bir kadını hamile bırakmasını istediğini düşündü.

birkaç kadın, sonra Rowan ve diğ erleri  ld r lecekti.

Keşke Jura da onlarla birlikte olsaydı, diye düşündü Rowan. Onun şüpheciliği ve alaycılığı Ulten kadınlarıyla gitme konusunda iki kez düşünmesini sağlardı. Tıpkı Jura'nın söylediği gibi aptal olduğu için kendine lanet etti.

Yanındaki adamlar sadece her gece kaç kadınla yatabileceklerini düşünüyorlardı ama Rowan bunun ötesini görüyordu. Yararlılıkları sona erdiğinde onlar için ne planlanıyordu? Rowan kaçmak için bir plan yapmak zorundaydı çünkü adamların huzur içinde ayrılmalarına izin verilmeyeceğini hissediyordu. Marek, Ultenlerin büyük bir servete sahip bir sarayın yakınında yaşayan kadınlardan oluşan bir şehir olduğu bilgisinin Ulten sınırlarını terk etmesinden hoşlanmayacaktı. Marek,  ltenleri fakir göstermek için çok çalışmıştı.

Ne zaman bir Ulten sınırı terk etse, pislikle kaplı paçavralar giyerdi. Kimse şehri incelemek için bir Ulten'i takip etmek istemezdi. Ve Marek hiç şüphesiz bunun böyle kalmasını istiyordu, böylece Rowan'ın ya da adamlarının canlı bırakmak.

Rowan pencereden dışarı bakmaya devam etti ve ne kadar çok dışınurse o kadar çok

endişelendi. Jura'ya ne yapmışlardı? Neden bu kadar güvenmişti? Neden birkaç güzel kadının gözyaşlarına inanmıştı? *Adamlar* onu uyuşturup bir vagona kilitleseydi ve kadınların onlarla birlikte olmadığını öğrenseydi, bir kılıç çekip adamların birkaç uzvunu koparır ve onları Jura, Cilean ve Brita'ya ne yaptıklarını anlatmaya zorlardı. Ama kesime götürülen bir koyun gibi uysalca Ulten kadınlarıyla birlikte gitmiş ve Jura'yı kendi başına bırakmıştı. *Eğer* kendi başına olsaydı, diye düşündü acımasızca. Eğer kadınları öldürmemiş olsalardı, çünkü Daire'nin aksine, Ültenlerin hırsızlıktan daha fazlasını yapabileceklerine inanıyordu. Erkek çocuk istiyorlardı, bu yüzden bir kralı ve birkaç prensi damızlık olarak kullanmak üzere esir aldılar. İstedikleri her şeyi aldılar.

Yüzü sertleşti. Bu kadınları Zerna'nın adamlarına vereceğim, diye düşündü öfkeyle. Bakalım işbirlikçi dişi şeytanlar Brocain'in adamlarını manipüle edebilecekler mi?

Bu kadar öfkeyle düşünürken, aşağıdaki sokakta bir kargaşa olduğunu fark etti. Biraz uzaktaydı, başka bir binanın çatısındaydı ama öfkeli bir hareketlilik görebiliyordu. Küçük Ulten kadınlarından biri kırbacını kaldırıp şaklattı ve binanın yarı gizlediği bir başka kişiye vurdu.

Rowan izlerken, gölgelerin arasından üçüncü bir kadın çıktı, uzun boylu

arkasında siyah örgü uçuşan kadın, kırbaçla küçük kadının üzerine atladı.

"Jura," diye fısıldadı Rowan ve neredeyse onun peşinden gitmek için pencereden dışarı tırmanacaktı ama bir parça mantığı onu olduğu yerde kalmaya zorladı. Bir an için

Kalbi küt küt atarken ve yüzü ıstırabını gösterirken, bir düzine Ulten kadının Jura'nın üzerine atlayıp onu yere devirmesini sessizce izledi. Bir an sonra Ultenler Jura ve Cilean'ı Rowan'ın görüş alanından uzaklaştırdı. Pencerenin pervazına yaslandı ve kendini sakinleştirmek için derin nefesler aldı. Burada düşündüğünden daha fazla ihanet vardı ve o, aptal olduğu için, doğrudan bunun içine girmişti.

Bu gece bir şekilde bu kadınlardan kaçmalı ve Jura'ya gitmeli. Ve hepsini Ultenler'den güvenli bir şekilde uzaklaştırmak için bir plan yapmalı.

On Altıncı Bölüm

" ^ "

"Ağrın var mı?" Cilean Jura'ya usulca sordu.

Jura cevap olarak omuz silkti ama gerçek şu ki, o öğleden sonraki kırbaç darbeleri yüzünden omuzları ve sırtı çok ağrıyordu.

Küçük taş evde yine yalnızdılar, bu kez nöbetçileri

O gün olanlar yüzünden dışarısı iki katına çıkmıştı. Cilean ağır bir tahıl çuvalının altında kalmıştı ve Ültenlerden biri kırbacını onun üzerinde şaklattığında, Jura kadının boğazına atlamıştı. Jura bunun için bir düzine kırbaç yemişti ve Cilean da bu yüzden onu azarlamıştı.

ceza. Günün geri kalanında özellikle çok çalıştırılmışlardı ve ancak şimdi, bu kadar geç bir saatte dinlenmelerine izin verilmişti.

Ama Cilean'ın yeniden uyanan öfkesi onu uyanık tuttu. "Kaçmak zorundayız. Bugün kapının yanında iki kadının konuştuklarını gördüm.

Eğer dikkatlerini dağıtmanın bir yolunu bulabilirsek, belki de-" Jura'nın yüzündeki ifadeyle sözünü kesti ve döndü. Kapının girişinde duran, arkadan meşalelerle aydınlatılmış bir hayalet vardı; kalın, geniş, altın rengi bir hayalet.

Jura görüşünü temizlemek için gözlerini kırptırdı ama hayalet orada kaldı.

"Jura?" diye fısıldadı hayalet.

Kendine ilk gelen Cilean oldu. Yorgunluğuna rağmen karyoladan sıçradı ve kollarını Rowan'a doladı.

Bazen Rowan Lanconyalıların kendisine davranış biçimine kızılıyordu.

Onların kralıydı ama "Majesteleri" diye hitap edilmiyor, sadece tartışılıyor ve kararlarına karşı çıkılıyordu. Ama şu anda onların eşitlik anlayışından memnundu. Dünyadaki tüm yaltaklanmalardansa bir kadının kollarını boynuna dolmasını tercih ederdi.

Cilean'a tekrar sarıldı, sanki günlerdir ilk kez temiz birine dokunuyormuş gibi hissediyordu. Ulten kadınlarının uysal itaatkârlığı yerine bir kadının dürüst fikrini duymak ne kadar iyi olurdu.

"İyi misin? Yaralanmadın mı?" Rowan, Cilean'a sordu.

Boynundaki kelepçeyi bıraktı ama kolunu hâlâ adamın belinde tutuyordu.

"Yorgun ve morarmış ama incinmemiş. Bugün yaralanan Jura'ydı." Rowan karanlığın içinden hâlâ karyolasında oturan karısına baktı. Cilean ondan uzaklaştı. "Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?" Rowan usulca Jura'ya seslendi.

"Neden yaşıyorsun?" diye sordu kızgın ses tonuyla, kalbi kulaklarında çarpıyordu.

Rowan gülümseyip ona doğru adım atarken alınmadı. "Sen

beni gördüğünüze sevindiniz."

"Esir alındık ve köle yapıldık," dedi Jura öfkeyle. "Çalıntı mallarla dolu vagonları boşaltmak için bizi öküz olarak kullanıyorlar. Düşünmüştüm ki Ölmüştün, yoksa bizim için gelirdin, ama ölmedin." Son cümleyi sanki bir suçlama gibi söylemişti. Bir şekilde onun tarafından ihanete uğradığını hissetmişti. Onu son gördüğünde ona nefretle bakmıştı ve günlerce ağlamaktan başka bir şey yapmamıştı çünkü onun ölmüştü. Ama işte buradaydı, sadece hayatta değil, aynı zamanda özgürdü de. Rowan ona doğru yürümeye devam etti ve sonunda onun önüne geldiğinde elini omuzlarına koydu.

Jura karyoladan sıçradı ve bedenini onunkine doğru savurarak tüm gücüyle ona tutundu. "Sen ölmedin. Ölmedin," diye hayretle tekrarlayıp durdu.

"Hayır, aşkım," diye fısıldadı, onun ağrıyan sırtını okşayarak. "Ben ölmedim." Birkaç dakika sonra ondan uzaklaştı. "Konuşmalıyız. Gel Cilean, otur. İkinizin de olmanızı istiyorum. Fazla zamanımız yok."

Sanki kaybolmalarından korkuyormuş gibi her bir kadına bir kolunu doladı ve son birkaç gün içinde kendisine ve diğer erkeklere neler olduğunu anlatmaya başladı.

"Onlara *inandın* mı?" Jura inanamayarak sordu. "Bu kadınlar kampımıza girip iğrenç iksirlerini ağzımıza sürdüler ve bana vurdular, sen de bizi sessizce uyurken bıraktıklarını söylediklerinde onlara inandın öyle mi? Sen bir-"

Rowan onun ağzını öptü. "Seni özledim, Jura. Bizi bu işe nasıl bulaştırdıysam, öyle de çıkarmalıyım."

"Sen mi?" Jura dedi ki. "Bunun sebebi sensin. Eğer yapmasaydın-"

"Senin öldüğünü sanıyordu," diye araya girdi Cilean, "ve bizi götürdüklerinden beri ağlamaktan başka bir şey yapmadı. Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim ve şimdi başka hiçbir şey yapmıyor. Kabileleri birleştirmene yardım edemediği ve seni sevdiğini söyleyemediği için ne kadar pişman olduğundan başka bir şey konuşmuyor."

"Bu doğru mu, Jura?" Rowan fısıldadı.

Jura döndü. "İnsan kederliyken bir şeyler söyler."

Rowan parmak uçlarını kızın çenesinin altına koydu ve onu şefkatle öptü. "Bir kral olarak bir karar vermeye çalıştım. Ultenler'i seçtim çünkü

Kral Rowan onları diğer kabilelerle birleştirmek istiyordu ama adam

Rowan

bu kararımdan pişman oldum. Bana binlerce kez söylediğin gibi, aptalın Jura."

Onun gözlerinin içine baktı. "Ama iyi niyetliydin," diye fısıldadı ve adam

onu tekrar öptü.

"Keon'un öldürüldüğü gün yaptığın gibi," diye fısıldadı ve Jura'nın gözlerindeki yaşları görünce şaşırdı. "Ülkemi hayal kırıklığına uğratacakken bana güç verdin ve zayıflığımı kimsenin görmesine izin vermedin."

"Rowan!" diye acil bir fısıltı geldi kapı aralığından. Gelen Daire'ydi ve Cilean ona doğru gitti ama Daire onu uzaklaştırdı. Hemen yeniden bir muhafız kadına dönüştü.

"Gitmeliyiz," dedi Daire. "Geralt bile başarısız oluyor."

"Başarısız mı?" Jura, Rowan'dan uzaklaşıp ayağa kalkmaya başlayarak sordu. "Cilean ve ben hazırız. Sizinle birlikte yola çıkacağız."

Rowan gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Sizi alamayız," dedi.

"Onlar çok kalabalık ve biz çok az kişiyiz. Sizi sadece Fearen'ler ve Geralt muhafızları meşgul ettiği için ziyaret edebildim.

Jura, bana öyle bakma. Seni buradan çıkaracağım ama kadınlardan oluşan bir şehre, kendi Lanconyalı kadınlarıma savaş açmamı bekleyemezsin."

"Kadınlar!" diye soludu, ayağa kalktı ve ona ters ters baktı. "Bu narin Küçük kadınlar Cilean ve bana patikalardan taş çektiriyor, çamurdan su değirmeni kazdırıyor, büyük tahıl çuvallarını taşıtıyor, taş duvarları onarıyor. Siz erkekler... onları hamile bırakmaya çalışarak kendinizi tüketirken biz *at* olarak kullanıyoruz."

Rowan yalvarırcasına, "Değilim Jura," dedi. "Sana yemin ederim ki onlardan birine bile dokunmadım. Kral olarak ben çocuğumu bir kadına vermediğim sürece yaşamamıza izin vereceklerinden eminim."

Jura'nın gözleri öfkeyle büyüdü. "Bizim için ne kadar çok fedakârlık yapıyorsun!" yarı yarıya bağırdı.

Rowan onu kollarının arasına almaya çalıştı ama Jura kendini çekti. "Jura, lütfen bana güven."

"Ulten'lere güvendiğin gibi mi? Bu küçük kadınlarla gittin ve Cilean'ı, beni ve Brita'yı çürümeye terk ettin."

"Bu doğru değil," diye başladı, "Ben-" Rowan Jura karşısında şaşkın hem de memnundu. Kıskanç bir kadın gibi ona tıslıyordu. Hayır.

Soğukkanlı muhafız kadın ona saldırıyordu. Kocasının başka kadınlarla yattığını düşünen öfkeli bir ești. Gerçekten de *kocasını* Lanconia'dan daha çok önemsiyordu.

"Rowan!" Daire aceleyle söyledi. "Gitmeliyiz. Eğer hemen gitmezsek Marek bunu duyacak. Hepimizi öldürtecek."

Rowan pişmanlıkla Jura'dan uzaklaştı. Onu hiç şimdiki kadar çok istememişti. Geralt'a tahttan feragat edip Lanconia'dan ayrılmak istiyordu. Jura'yı da yanına alıp İngiltere'ye dönecekti. Bunu düşünürken bile bunun mümkün olmadığını biliyordu. "Bana iki gün ver," diye fısıldadı.

"Yapacağım

seni iki gün içinde buradan çıkaracağım."

O gitti ve arkasında bıraktığı sessizlikte Cilean, Jura ile konuşmaya çalıştı, Ama dinleyemeyecek kadar öfkeliydi. Bir an ihanete uğramış gibi hissederken, bir an sonra Rowan'ın  ltenlerle birlikte gitmesi ve Irial kadınlarını geride bırakması gerektiğini anladı. Uyuyamayacak kadar kafası karışıktı. Daire'yle evlenmiş olsaydı, evliliklerinin Lanconia için iyi olanın önünde durmasını asla beklemezdi. Öyleyse Rowan'ın Daire'yi seçmesi onu neden  fkelendirmişti?

Lanconia onun üzerinde mi?

şafak sökmeden önce kapının eşiğine gidip siluetine baktı.

Marek'in büyük sarayı ve Rowan'ın içeride başka bir kadınla yatıyor olabileceği düşüncesi onu  fkelendirmişti. Ama düşünme şekli Lanconyalı değil *İngilizdi*. Ve böyle olmaması gerekiyordu.  nce Lanconia'yı düşünmesi gerekiyordu, kendini değil.

Başını taş kapının serinliğine yasladı ve sağlıklı düşünmeye çalıştı. Ama yapamadı. Tek bildiği Rowan'ı geri istediğiydi. Onun Ulten kadınlarından bıkmasını ya da kibirli ağabeyinin canına tak etmesini beklemek istemiyordu. Geralt'ın Cilean ve Jura'ya ne olduğunu hiç d ş nmediğine dair bahse girmeye hazırdı, hele onu küçük düşüren Brita'yı hiç. Geralt hiçbir zaman başkalarına karşı merhametli olmamıştı.

Jura, Rowan'ın öldüğünü düşündüğünde, Lanconia konusunda ona yardım etme şansını hiç bulamadığı için pişman olmuştu. Şimdi ona bu şans veriliyordu.

"Jura," dedi Cilean usulca, "bütün gece uyanık mıydın?"

Jura parlak gözlerini arkadaşına çevirdi. "Gidip kendimize

Buradan çıkacağız," dedi. "Ve Rowan'ın İngilizce silahlarını kullanacağız: kelimeler. Öldürmeyeceğiz ve sakat bırakmayacağız, daha kötüsünü yapacağız.

Biz

bu kadınlara yaşlı Marek'in onlardan ne sakladığını söyleyecekler.

Dışarıda yüzlerce erkek var ve her kadın kendi erkeğine ve istediği kadar erkek çocuğa sahip olabilir."

"Ama Ulten dilini konuşamıyoruz," dedi Cilean, "ve Rowan bizi iki gün içinde çıkaracağını söyledi. Onun istediğini yapmamız gerekmez mi?"

Jura kararlı bir şekilde, "Ona *yardım* edeceğiz," dedi.

Kadın muhafızlardan sadece biri Irial dilini konuşabiliyordu ve Jura'nın onu dinlemesi biraz zaman aldı. Jura'ya sürekli işinin başına dönmesini söylüyordu. Ama kuşluk vakti, Marek bir arabanın içinde uzanmış, dört güzel genç kadın yanında gezinirken caddeden aşağı indiğinde görüş her kadın durdu. Marek yaşlı, şişman, kirli, dişsiz ve çirkindi. Arkasından diğer iki arabada Rowan, Daire, Geralt ve Fearen'ler geliyordu. Jura kadınların heyecandan titrediğini hissedebiliyordu.

Bu güçlü, sağlıklı, erkeksi adamlara bakarken. Rowan yanlarından geçerken Jura yumruklarını iki yanında sıktı. Küçük ve güzel Ulten neredeyse kucağında oturuyordu.

Jura bir esnemeyi bastırır gibi, "Bu adamlar ne kadar zayıf görünüyor," dedi. Irial ile konuşan küçük Ulten şaşkınlıkla ona baktı.

Jura çok sıkılmış gibi, "Benim ülkemde biz kadınlar böyle erkeklere bakmayız, onları göndeririz," dedi. "Artık işimize dönebilir miyiz? Bunlar gibi zayıflara bakmaktansa çalışmayı tercih ederim."

Jura kadının dikkatini çektiğini hissedebiliyordu ve kadının diğerlerine fısıldadığını duyduğunda işe yarayacağını anladı.

Kısa bir süre sonra Ulten kadın Jura'nın yaşadığı yer ve özellikle de oradaki erkekler hakkında sorular sormaya başladığında o ve Cilean bir tarladan taş taşımaya geri dönmüşlerdi.

Jura alnındaki teri sildi, kargısına yaslandı ve bir erkekle bir kadın arasındaki evliliklerden bahsetmeye başladı. Bunu tercüme ederken duraklamak ve kadınların bu fikir karşısında nefeslerinin kesilmesine izin vermek zorunda kaldı.

Gün batımına doğru o ve Cilean ayrı ağaçların altında gölgede oturup serin meyve suları içerken bir yandan da

Lanconia'nın geri kalanında yüzlerce uygun erkek vardı. Ultenler özellikle sadece çirkin ve iri kadınlara sahip olan güçlü Zerna erkeklerini duymaya

bayılırdı.

Jura tüm sorularını yanıtladı, hatta İrial'in nasıl kurulduğuna dair olanları bile.

Erkekler Jura ve Cilean kadar uzun boylu kadınlardan hoşlanıyor olabilirlerdi.

"İdare ediyorlar," dedi Jura zoraki bir gülümsemeyle.

O gece, yakalandığından beri hiç olmadığı kadar rahat uyudu. Sabah

onu bekleyen yüzden fazla kadın vardı ve

Cilean binanın dışındaydı ve bütün gün konuşmaktan başka bir şey

yapmadılar. Kadınların çoğu gençti ve erkeklerin olduğu zamanları

hatırlamıyorlardı, bu yüzden Jura'nın konuşması onlara bir peri masalı gibi geliyordu.

Bu ikinci günde Jura sadece diğer kabilelerin erkeklerinden bahsetmekle

kalmadı, Ulten erkeklerinden ve kadınların azlığı nedeniyle onlara

tapınmak ve itaat etmek zorunda kalmalarının ne kadar adaletsiz

olduğundan bahsetmeye başladı. Jura onlara, Rowan'ın kocası olduğundan

bahsetmeden, kocasına karşı kendi meydan okumasını anlattı. Kadınlar

şışkınlık içinde ona birkaç bölümü tekrarlattılar.

Bir kadın tercüman aracılığıyla "Ve seni hala seviyor mu?" diye sordu.

"Bir erkeği elde tutmak için mükemmel olmanız gerekmiyor mu? Her

zaman nazik, sevgi dolu ve tatlı huylu olmazsanız sizi kovmuyor mu?"

"Ceza korkusu olmadan gerçekte ne düşündüğünü söyleyebilir misin?"

"Bir *adama* kızabilir misin?"

"Evet," diye yanıtladı Jura. "Ve kocanız size sadıktır ya da mahkemede

şikâyet etme hakkınız vardır. *Onu evden* kovabilirsiniz."

Akşama doğru, Jura'nın boğazı o kadar çok konuşmaktan acımişti ama Kadınların yüzlerindeki ifadelerden, bir etki yarattığını anladı. Kasabaya geri dönerlerken, her yerdeki Ulten kadınları onları işaret ediyor, başlarını sallıyor ve kendi aralarında ciddi ciddi konuşuyorlardı. Jura kendi kendine gülümsedi. Belki de Rowanın dövüş tarzının bazı avantajları vardı. Eğer saldırmış olsaydı daha fazla kargaşaya neden olabileceğini düşünmüyordu. muhafızlardan ve kadınlardan oluşan bir orduyla şehri kuşattı. Çenesini titreten bir esnemeyle, yarının ne getireceğini merak etti. Dışarıdan ilk sesler duyulduğunda Rowan yeni uyanmıştı. Saray. Onları bu durumdan nasıl kurtaracağı konusunda endişelendiği için geç saatlere kadar uyuyamamıştı. Diğer erkekler hayatlarının geri kalanında Ulten kadınlarıyla birlikte olmaktan memnun görünüyorlardı ama Rowan, inanmadığı bir şekilde, kadınların yaltaklanmasını can sıkıcı buluyordu. Bu gece kadınları yatak arkadaşı istemediğine ikna etmekte bir hayli zorlanmıştı. Kadınlardan birinin ilgisinden hoşbildiği için kendi kendine gülümsedi ama Jura'nın gazabını düşünmek bile istemiyordu. "Lanconia'yı kazanmak kolay ama Jura'yı kazanmak neredeyse imkânsız," diye mırıldandı ve ardından tüm Lanconia'yı ele geçirme sorununu çözmeye çalışmaya geri döndü.

Bir kadını incitmek ya da yaşlı Marek'i gücendirmek zorunda kalmadan ipek hapishanelerinden çıkacaklardı.

Öfkeyle yükselen ilk kadın sesini duyduğunda Rowan tepki vermedi. Uçarı İrial'larla ve ardından Brita'yla geçirdiği zamandan sonra, bir kadının öfkeyle bağırması sıradan bir olaydı. Ama sonra kadınların erkekler için ölümüne bir rekabet içinde olduğu bir diyarda olduğunu hatırladı ve yumuşak sözler ve baygın gülümsemelerle yarıştılar.

Yatakta doğruldu. "Jura şimdi ne yaptı?" diye yüksek sesle sordu ve kadınların kızgın olduğu her neyse bunun Jura'dan kaynaklandığından kuşku duymuyordu.

Birkaç dakika içinde giyinmiş, aceleyle çapraz jartiyerlerini bacaklarına sarmış, sonra da koridorlar boyunca diğer adamların odalarına doğru koşmuştu,

Her biri bir, iki ya da Geralt'ın durumunda üç kadına sarılmıştı. Adamlara *hemen* büyük odaya girmelerini emretti. Sadece Geralt ona sorun çıkardı.

"Ya orada olursun ya da seni almaya gelirim," dedi Rowan, kapıyı çarparak Daire ve Fearen'ler peşinde koşmaya başladı.

Bir kadın ordusu saraya akın ediyordu, her birinin yüzü öfkeliydi ve ellerinde kullanabilecekleri ne varsa taşıyorlardı

Silah olarak tırmıklar, kürekler, el baltaları, uzun kemik iğneler, çeşitli boylarda sopalar. O kadar küçük kadınlardı ve o kadar kötü silahlanmışlardı ki neredeyse eğlenceli bir görüntüydüler ama Rowan gülmedi.

Rowan ön tarafa yakın bir yerde oturan, siyah saçlı güzel bir kolunu tuttu. "Ne oldu?" diye sordu Ulten dilinde.

Kadın onunla alay etti. "Bize yalan söylendi," diye bağırdı. "Bize *tüm* erkeklerin hastalıktan öldüğü, sadece burada, şehrimizde kalanların olduğu söylendi ama Jura öyle olmadığını söylüyor."

Rowan kadını bırakırken inledi ve sonra diğer adamlara tercümanlık yapmak için döndü.

"Jura!" Geralt homurdandı. "Onun cenneti mahvedeceğini bilmeliydim."

Rowan üvey kardeşinin tünığının önünü tuttu. "Sen incir yerken kız kardeşin kölelik yapıyordu. Şimdi bunu durdurmalıyız yoksa elimizde bir savaş olacak."

Geralt, Rowan'ın elinden . "Bırak yaşlı Marek'i öldürsünler. Bana ne ki? Ultenler'i ben yöneteceğim. Sen benden Irial'ları aldın, ben de Ulten'leri alacağım."

Jura, arkasında Cilean, tam zamanında kalabalığın arasından sıyrılıp ağabeyinin sözlerini duydu. "Kendini yönetmeye uygun değilsin.

Bir kabileyi bırakın," diye bağırdı ona. "Sadece kendini düşünüyorsun, halkını ya da ülkeni değil. Ne İrialılara ne de Lanconia'daki başka hiç kimseye sadık değilsin. Bir savaş başlatmadan geceyi Brita ile bile geçiremediniz. Bu kadınların seni seve seve takip edeceğine inanacak kadar kendini yüksekte görüyor olabilirsin ama şu anda seni takip edemeyecek kadar kızgınlar.

düşünün." Diğer adamlara baktı ve şimdi etrafları saraydan taşan öfkeli Ulten kadınlarıyla çevriliydi. "Yıllardır kendilerine yalan söylediği için Marek'e öfkeli ve kanları kaynıyor. Bir adamı öldürmekle yetinmeyip *tüm* erkekleri öldürmeye karar verebilirler. Seni buradan çıkarmalıyız." Jura gitmek için döndü ama Rowan onu kolundan yakaladı.

"Kardeşinin tarafını tutmadın," diye bağırdı ona.

"Benim kardeşim İrial, Lanconyalı değil," dedi biraz sinirlenerek. "Öyle mi Buradan başka bir çıkış yolu var mı? Lütfen Rowan, konuşarak bu işten sıyrılmaya çalışma. Bu kadınlar kan arıyor."

Yanağını okşamak için bir an durdu, sonra tekrar odaya döndü.

Yatak odalarının kanadı. "Beni takip edin," diye emretti ve sadece Geralt tereddüt etti. Rowan genç adamın omzundan tuttu ve onu diğerlerinin yanına çekti. Geralt isteksiz bir çocuk gibi karşı koydu. "Bırak beni, seni gaspçı.

Kadınlar bana zarar veremez. Ben onların efendisiyim."

Jura gayet sakin bir şekilde yakındaki bir masadan bir vazo aldı ve

Geralt'ın başının üzerinden aşağı indi. Adam zarıfçe yere yığıldı.

Rowan ona tiksintiyle baktı. "Şimdi onu nasıl ?"

"Onu taşımalsın. , kaybedecek fazla zamanımız yok. Sanırım kadınlar sarayı yağmalıyor."

Rowan, hiç tartışmadan bir kadından emir aldı ve uzun boylu Geralt'ı omzuna aldı, sonra bir kez daha önden gitti

bir koridordan aşağı. Ön kapıdan başka bir kapı yoktu ama son birkaç yıldır güvenlik konusunda gevşek davranan Uldenler sarayın pencerelerinden birinin yanına bir tahıl ambarı inşa etmişlerdi.

"Daire!" Rowan dedi ki. "O mermeri al ve binaların arasına koy."

Cilean ve Jura ile birlikte dört adamın uzun kalın levhayı yerleştirmesi gerekti.

İki bina arasında mermer bir kaydırak oluşturunuyordu. Tehlikeli bir şekilde yerleştirilmişti ve kaygan yüzeyi onu tehlikeli kılıyordu.

Jura, "Önce ben gideceğim," dedi ama Rowan onu geri çekti.

" Test . Kardeşine iyi bak. Uyanıyor."

Rowan mermer levhanın üzerinden güvenli bir yere doğru kayarken Jura yere oturup ağrıyan başını ovmaya başlayan Geralt'a sadece hızlıca bir bakış attı

diğer binadan. O karşıya geçtiğinde diğerleri de teker onu takip etti.

Geralt onlarla gitmeyi reddetti. "Ben burada kalacağım. Burası benim ait olduğum yer," dedi Jura'ya. "O İngiliz'in yanında ikinci adam olmayacağım."

"O daha Lanconlu," dedi. "Thal ne yaptığını biliyordu."

"Her taraftan ihanete uğradım," dedi Geralt acımasızca. "Onunla git. Ben burada kalacağım ve bu kaostan düzen çıkaracağım."

Jura çoktan mermer levhanın üzerine çıkmıştı ama kardeşinin omuzlarını dikleştirip kadınlara doğru geri dönmesini izlerken pencere pervazını bırakmadı.

Rowan arkasından, "Jura, hadi," diye bağırdı.

Bir karar verdi. Rowan'a, "Peşinden gitmeliyim," diye bağırdı ve bacağını tekrar pencerenin üzerine attı.

Rowan kendine küfretmek için birkaç değerli an tanıdı, sonra botlarını çözdü ve eğimli mermere çıktı. Mermere tutunabilmesinin tek yolu çıplak ayaklarıydı. Arkasında diğerleri gitmemesi için yalvardılar ama o onlara şehri mümkün olduğunca çabuk terk etmelerini emretti.

Koridorda Jura ya da Geralt'tan iz ama

birkaç Ulten kadını duvar halılarını söküyordu. Durakladılar ve Rowan'a nefretle baktılar. Dün bir tanrıydı, bugün ise bir iblis.

Kadınlara belli belirsiz bir gülümseme verdi ve yanlarından hızla geçti.

Ukten kadınlarından bir karış uzun oldukları için Jura ve Geralt'ı görmek zor olmadı. Jura bedensel olarak kardeşini koruyor ve kadınlarla konuşmaya çalışıyordu ama kimse onu anlamıyordu.

"Marek altını alıp kaçıyor!" Rowan Ulten dilinde bağırdı ama yanıt alamadı. "Marek çocukları götürüyor!" Marek'in sarayın kuzey ucundaki odasını işaret ederken birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldı ama kalabalığın dikkatini Jura ve Geralt'tan uzaklaştırmayı başardı.

"Geleceğini biliyordum," dedi Jura ona gülümseyerek. "Diğerleriyle birlikte gitmeliydin ama gitmeyeceğini biliyordum."

"Beni takip edin," diye emretti Rowan, "ve sakın aptalca bir şey yapmayın." Duvarlardan aldığı kılıca öfkeli bir bakış attı. "Halkımdan kimseye zarar verme."

"Bu *insanlar* beni öldürmeye çalıştı," dedi Geralt. "Sanırım-"

"Sessiz ol!" Jura emretti. "Ve Kral Rowan'ı takip et."

Rowan onun sözleri karşısında birkaç kez gözlerini kırıştırdıktan sonra onları itişip kakışan kadınların arasından geçirmeye başladı. Ne zaman bir grup kadın durup onlara baksa, Rowan "Marek," diye bağırdı ve kalenin derinliklerini işaret etti.

Kadınlar onlara saldırmadan önce neredeyse şehir kapılarına varmışlardı.

"Onlardan iki tane var!" diye bağırdı bir kadın.

"Bizi esir tuttular. Bizi kocalarımızdan ve çocuklarımızdan mahrum bıraktılar. Onları öldüreceğiz ve kendimizi özgür kılacağız."

Kadınlar açık kapının önünde dururken, diğer kadınlar ağır kapıları iterek kapatmaya çalıştı.

"Kaçın!" Rowan emretti, "ve kimseyi öldürmeyin."

Jura saldırıya uğramadı ama adamlar uğradı. İçgüdüsel olarak, Jura'yı korudu.

Kadınlar ellerindeki silahları kullanırken Rowan'ın vücudunu kendi vücuduyla sardı. Rowan başını eğmiş, kendini darbelerden korumaya çalışıyordu ve bu yüzden Geralt'ın birbiri ardına kadınları yere serdiğini görmedi. Jura biliyordu ki

Rowan'ın halkına olan sevgisi, onları kendi canı pahasına korumaya kadar uzanıyordu.

Kapıdan geçmeyi başardılar ve kadınlar onları bir süre kovaladı ama Jura, Geralt ve Rowan'ın dağlara doğru ilerlemesi uzun sürmedi.

Yaklaşık bir saat koştuktan sonra nefes almak için durdular. "Bulmalıyız

"dedi Jura ve ancak o zaman Rowan'a baktıSoluk teni bembeyazdı ve pelerininin altında giderek büyüyen bir kan lekesi vardı. Çıplak ayakları da kanıyordu.

Jura kollarını bir anne edasıyla ona doladı ve oturmasını söyledi.

"Yapmalıyım-"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle, "şimdilik yeterince şey yaptın.

Başkalarının sana yardım etmesine izin vermenin zamanı geldi." Başını

kaldırıp Geralt'a baktı. "Git ve diğerlerini bul. Onlara kralımızın

yaralandığını ve Daire'yi Brita'yı bulması için göndermelerini söyle."

Tekrar Rowan'a baktı. "Eğer yapmamız gerektiğini düşündüğünüz şey

buysa. Yani-"

Rowan öne doğru eğildi ve onu öptü. "Bu benim de fikrim ve biz bir

olduğumuz için fikri kimin söylediği önemli değil."

"Jura, ben-" Geralt başladı.

"Git!" Jura tersledi. "Yeterince sorun yarattın. Yarın kralımıza hayatın için

teşekkür edebilirsin."

Geralt isteksizce arkasını döndü ve diğerlerini aramak için patikadan

yukarı çıktı. "Jura, o da yaralı değilim," dedi Rowan yumuşak bir sesle.

"Beni sarabilirsin ve ben de seyahat edebilirim."

Rowan'ın bıçağını şefkatle kullanarak adamın tuniğini kesti ve omzundaki balta

yarasını inceledi.

Rowan elini onun yüzüne götürdü. "Bana kral ve Lanconyalı dedin. Beni

sevdiğini mi söylemek istiyorsun? Benim için umut ediyor musun?

Daire ile evlenebilesin diye mi?"

Onun mavi gözlerine uzun uzun ve sertçe baktı. "Thal tarafından önce savaşı düşünecek şekilde yetiştirildim ve Daire'yi sevdim çünkü bana hiçbir çıkar çatışması yaşatmadı. Daire ile Lanconia'yı evliliğime tercih ederdim.

Ama

her zaman kafamı karıştırdın. Bana gerçek sevgiyi gösterdin: ülkeme karşı savaşın ötesine geçen bir sevgi ve bir adama karşı..."

"Ne?"

"İşleyen bir aşk." İki elini de onun yüzüne koydu. "Rowan, Kocam, eğer sen ölürsen, sanırım benim ruhum da ölmeli. Yarandan akan her damla kan için kalbimden de aynı miktarda kan akıyor. Bu... senin yanındayken hissettiğim bu acı, bunun aşk olduğunu bilmiyordum."

Onu usulca öptü. "Sevgini hak ettiğimi hissediyorum, Jura. Sevgini kazanmak için acı çektim, kan döktüm ve büyük tacizlere katlandım."

"Öyle değil," diye itiraz etti, sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Buna değdi mi?"

"Evet," dedi usulca. "Bu Ültenler gibi hayatımı yumuşatacak bir kadın istediğimi sanıyordum ama sen benim için bir eşten daha fazlasısın. Bana yardım ettin, Jura. İrial yolunu anlamama yardım ettin."

Ondan uzaklaştı. "Sana yardım mı ettim? Ben seni

Öldürüldü. Ben olmasaydım yaptıklarını asla yapamazdın. Bilincimi kaybetmemiş olsaydım, bu Ulten şehrine tek başına girmene izin vermezdim.

Çok fazla güveniyorsun. Herkesin iyilikle dolu olduğuna inanıyorsun."

"Sen hariç, Jura. Ateş ve kükürtle dolusun ve her şeyden kendine pay çıkarıyorsun. Lanconia'yı birleştiren *benim*. Ben-"

"*Benim* yardımımıla," dedi yüksek sesle.

Rowan aniden gülümsedi. "Sanırım birlikte iyi çalışıyoruz. Belki de birlikte çalışmaya devam etmeliyiz. Şimdi kan kaybından ölmeme izin mi vereceksin yoksa burada kalıp o aptal kardeşinin Brita'nın peşinden gidip bir savaş başlatmasına izin mi vereceğiz?"

"Geralt aptal değil. O..."

"Evet mi?" Rowan tek kaşını kaldırarak sordu.

"Belki de ona Lanconia'nın küçük bir köşesini vermeli ve buranın kendi krallığı olduğunu söylemeliyiz. Geri kalanını birleştirirken bize çok sorun çıkarabilir.

ve Ulten kadınlarını onlara verdiğimizde Zerna erkeklerini kızdırmasını istemeyiz." Tuniğinin alt kısmını yırtmaya başladı.

Rowan'ın omzunu bandajla.

"Ne! O tatlı küçük Ulten kadınlarını Zerna erkeklerine mi verelim?"

"Sizin deyiminizle o 'tatlı' kadınlar Cilean'ı ve beni neredeyse ölesiye çalıştırıyorlardı ve içlerinden biri beni kırbaçladı."

"Evet, ama-" diye itiraz etti ama Jura onu öptü ve her zaman olduğu gibi başka hiçbir şey düşünmedi, ne Lanconia'yı ne İrialıları ne de Brita'nın nerede olduğunu. O

Jura'yı ilk gördüğü andan itibaren sevmiştir ve onu hep sevecekti. Ve şimdi önlerinde kabileleri birleştirecekleri, sevecekleri ve tartışacakları yıllar vardı. Jura'nın dudaklarına gülümsedi ve ona sarıldı. Mutluydu.

Cilean ve Daire sırtın tepesine çıktılar ve Rowan ile Jura'nın yükselen seslerini duyunca durakladılar.

Cilean gülümsedi. "Sanırım zarar görmemişler."

"Jura onu seviyor," dedi Daire ve sesinde kesinlik vardı ama pişmanlık yoktu. "Sanırım onun için canını verirdi."

Cilean Daire'ye baktı. "Onu tamamen kaybetmiş olmak seni incitiyor mu?" "Sevgi dolu küçük kız kardeşini kaybeden koruyucu bir ağabey gibi hissediyorum. I

Jura ve benim asla birbirimizi arzulamadığımızı artık biliyorum." Anılarında gülümsedi. "Ukten kadınları gibi değil."

"Yani!" Cilean soğuk bir sesle konuştu. "Saç tıraşıyla kılıçtan anlamayan o yumuşak kadınlardan mı hoşlanıyorsun?"

Daire ona şaşkınlıkla baktı, sonra gözleri ısındı. "Cilean, mızrak fırlatırken göğüslerinin hareket edişine bayılıyorum. Kral ve kraliçemizin yanına gidelim mi? Buradan ne kadar çabuk çıkar ve Brita'yı bulursak, sen ve ben de o kadar çabuk evlenebiliriz."

Daire tepeden aşağı doğru yürümeye başladı ama Cilean'ın kendini toparlaması bir an aldı. Sonra kocaman gülümseyerek Daire'yi takip etti.

Sonsöz

Brocain, Keon'un ölümüne karşılık Rowan'ın hayatını talep etmedi. tarafından Rowan Brocain'i tekrar gördüğünde, neredeyse tüm kabileler birleşmiş ve Rowan onların kralı olmuştu. Brocain, Rowan'a zarar verirse bunun kendisinin ve tüm Zernaların ölümü olacağını akıllıca biliyordu. Bu yüzden, Rowan'ın hayatına karşılık, en güzel yüz Ulten kadınını aldı. Brita Yaine ile evlendi ve ikisi güç için birbirleriyle o kadar şiddetli bir şekilde savaştılar ki Rowan için pek sorun olmadılar. Yaine'in ölümü üzerine Daire ve Cilean'a Fearen'lerin sahip olduğu az miktardaki servet miras kaldı. Rowan her kabilenin yöneticilerini dük ilan etmiştir ve bugün Lanconia'da hala yönetici aileler onlardır. *Prenses'teki* Aria, Rowan'ın soyundan gelmektedir ve J.T. de Rowan'ın yaveri Montgomery de Warbrooke'un soyundan gelmektedir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.